Ifill

CORNEL BÂRSAN

Fiului meu Vlad şi în memoria tatălui meu, Ioan Bârsan

REVANŞA DACIEI

I

Editura ă-SSSF

MSP – ilă JOVA

NOTELE EDITURII

Editura „OBIECTIV” – Craiova nu are nimic în comun cu efemeridele publicaţii „Obiectiv de Gorj”. „Obiectiv mehedinţean”, „Obiectiv de Dâmboviţa”, „Obiectiv” de Braşov, „Obiectiv” de Tulcea, „Obiectiv 2000”-Hunedoara etc. Ele nu reprezintă altceva decât furturi de proprietate intelectuală, pentru care cei vinovaţi vor fi sancţionaţi de lege.

Rugăm cititorii să ne comunice dacă n-au primit cărţile comandate şi dacă descoperă cărţi „ascunse” în reţea.

DIFUZORI „ŢEPARI”.

„CALYPSO” SRL Bucureşti (fam. Lupaşcu) – str. Pascal Cristian 4 – 6.

Sector 6; tel. 01/627.24.80; 094.553.546-dna L.; 094.658.747 – dl. L.

„EH Press” Zalău (Cristian Stamate, telefoane devenite „fantomă”);

„Oldan Press” Cluj-Napoca (Bogdan Potra; 064/197.532; 431.617;

092.294.049; Str. Avram Iancu 29);

„STUPIDIF Press” Timişoara (Marius Soporan, Mihai Pridie;

str. Mircea cel Bătrân 5; 056/124.226; 094.790.827);

„Palermo Prod-comserv” Tg. Mureş (Peter Klosz,

065/250.665;

094.886.610; str. Ialomiţei nr. 8/30);

„C.LAgata” S.A. Botoşani (din Istrate – 092.458.002) – str. N. Bălcescu nr. 13; te1.031/510.151; 514.128;

„AMO Press” S.R.L. Iaşi (Onofrei Leonid Manuel – 092.592.388) – str. Socola 134, cam. 15.

„Difuzarea cărţii şi bunurilor culturale” SRL VASLUI (Iulian Buganu – 0235/361.655).

În atenţia celorân drept şi a celor interesaţi…

CJIAIUVA
Editura elsF15
Copyright:
Tel. /Fax: 0251/418.943; 0744.708.957 O.P. 8, CP 812 – Craiova
Tipărit la: tipografia cassandra
I.S.B.N. 973 – 99881 – 8-O

CUVÂNTUL EDITORULUI

Prorocii Vechiului Testament, ca şi cei creştini, afirmau că venirea lui Mesia (revenirea lui Iisus pe Pământ) va aduce 1.000 ani de pace pentru Omenire. Această „Coborâre” va fi anunţată de războaie, boli, catastrofe naturale, apariţia Antihristului dar şi de aflarea unor mari secrete ce vor bulversa Lumea.

De războaie se „îngrijesc” americanii să fie permanent, la fel şi de SIDA, experimentul l/.S. Force finanţat de Congres cu 10 milioane dolari, globalizarea provoacă sărăcie iar sărăcia are şi ea un cortegiu întreg de boli, catastrofele naturale se înmulţesc şi ele, de multe ori provocate de prostia, lăcomia şi obsesia pentru putere a omului iar Terra s-a deformat de mult de atâţia Antihrişti…

Cum alţi profeţi, precum indianul Sundhar Singh sau Enoh, au anunţat, de foarte mult timp, că Scaunul Domnului se află în zona Carpaţilor şi acolo se va întoarce

El, ne-am gândit să contribuim şi noi, cu ce putem, la grăbirea începutului celor 1.000 ani de pace şi fericire ce-şi vor avea centrul în România. Cum? Simplu! încercând să aflăm şi să vă oferim cât mai multe secrete! Care au început, deja, să bulverseze pe mulţi… De exemplu, pe unii care, deveniţi extrem de curioşi şi nerăbdători să afle cât mai multe, din timp, au dat ordin să ni se asculte telefoanele!… Să-i lăsăm, însă, în plata Domnului, vorba ceea din străbuni, să revenim la ale noastre (paşnice) şi să vă invit la noi lecturi plăcute. Şi interesante, sper.

Deocamdată, este vorba (doar) de cinci titluri noi şi de două reeditări.

Reeditările sunt două titluri care…" au spart piaţa" din „sezonul iarnă – primăvară 2001/2": „SECRETELE TERREI/istoria începe în Carpaţi" – vol. II (aţi văzut oltean modest!?) şi „Experimentul Terra" (patriotism local, dl. Teodor Filip fiind născut la Vâlcea…).

Titlurile noi sunt cele care…" vor sparge piaţa" din sezonul primăvară – toamnă 2002! Glumesc-glumesc, buna dispoziţie nu strică niciodată, românul a supravieţuit sub 7 (şapte) imperii prin umor, (auto) ironie, veselie dar şi prin credinţa că toate vor trece, dar sunt convins că cele cinci titluri noi vor… trece foarte bine. Cu sprijinul dvs, sper.

Un prim titlu nu se numeşte întâmplător „ADEVĂRURI EXPLOZIVE"… Cu acelaşi stil care captivează, dl. Teodor Filip scoate la iveală noi „informaţii-bombă", pe cât de incredibile, pe atât de adevărate! Ştiau profeţii ce ştiau…

Într-un alt volum, „SPIONAJ, SÂNGE ŞI TEROAREdl. col (r) Florian Gârz, fostul şef al Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Ţării sub ultimii doi preşedinţi şi extranslator al primului preşedinte (Ceauşescu, dacă n-aţi uitat!), umblă iar prin… sertarele serviciilor secrete ale Marilor Puteri, cum îi stă bine unui ofiţer de renume al

spionajului mondial, doar din ambiţia de a vă oferi… nopţi albe! Dvs. şi altora…

Românul a fost dintotdeauna un om dornic de cunoaştere, de mistere, însetat de adevăr, şi dovedeşte aceasta şi acum, când a fost întors, de ani buni, la primitivele vremuri ale luptei pentru supravieţuire… Nu este, deci, de mirare că lucrările noastre se vând foarte bine…

Mai mult decât orice, însă, şi acest lucru ar trebui să le dea de gândit sociologilor şi politicienilor (câţi or mai fi printre miile de poli-truci!), românii se dovedesc extrem de interesaţi de istoria ţării lor, în special de vremurile străvechi, învăluite într-o ceaţă densă şi misterioasă… E o dovadă clară că patriotismul îşi are un loc bine definit în inima urmaşilor vechilor RAMANI! Să fie memoria strămoşilor? Oamenii de ştiinţă vorbesc despre „memoria genetică” în cazul păsărilor migratoare. Iar rândunica migrează din România şi Câmpia Panonică în… Egipt! Dacă o pasăre are o asemenea „memorie genetică”, cu valabilitate peste milenii, ce mai putem crede în cazul oamenilor şi mai ales al unui popor care continuă, încăpăţânat, să păstreze portul… dacilor de pe Columna lui Traian?!

Românii se trezesc din mijlocul celei mai cumplite şi parşive campanii de cucerire pe care au trăit-o vreodată şi aceasta sperie pe mulţi! Cei care au organizat un asemenea gen de ocupare a Ţării Zeilor, Soarelui, Giganţilor, Uriaşilor, Titanilor, Oamenilor Divini etc, etc., „pe cale paşnică”, economic şi prin manipulare (inclusiv cu arma psihotronică!), ştiau ei ce ştiau!…

Românii, ca şi strămoşii lor, sunt însetaţi de libertate şi a le da prea mult măcar iluzia libertăţii înseamnă a-i transforma în tăvălug! Un singur exemplu: presa a scăpat de sub control în decembrie 1989 şi rrici după 12 – 13 ani

nu i-a mai putut fi repusă botniţa!…

Ce ar însemna trezirea urmaşilor vechilor ramani, pelasgi, traci, geţi, daci, valahi (diversiune, e vorba de acelaşi popor, doar epitetele primite diferind!) puteţi afla din cuprinsul acestei cărţi.

Este citat Iordanes, care se referea la geţi astfel: „Neam straşnic de tot, (despre care) stă scris că urma să pustiască chiar şi ţara iudeeii (…)”.

În Vechiul Testament (iudaic), Ezechil ameninţa pe evrei, într-una dn profeţiile sale, că Yahwe „va aduce asupra ţării lor pe regele Gog din ţara Magog, cu oastea cea frumoasă de cai şi călăreţi, înarmaţi cu scuturi, coifuri, săbii, lănci, piluri, arcuri şi săgeţi. Aceştia, venind din fundul miazănopţii (Dunărea era considerată, în antichitate, limita nordică a lumii cunoscute! – n. E.D.), însoţiţi de alte popoare multe, călărind pe cai (calul a fost domesticit în Câmpia Dunării – n. E.D.), vor năvăli ca o furtună asupra ţării lui Israelca să o prade şi s-o devasteze”.

Înainte, şi profetul Ieremia avertizase asupra aceluiaşi popor, „care va veni dintr-o ţară îndepărtată din părţile de miazănoapte, de la capătul Pământului, popor de călăreţi şi arcaşi (pelasgii au inventat arcul-n. E.D.), viteaz, puternic şi vechi, vorbind o limbă pe care ebreii nu o înţeleg”.

Ulterior, şi Ioan Theologul („Apocalipsul”) va vorbi despre Gog şi Magog.

Despre ce era vorba, ne lămureşte Sfântul Augustin (354 – 420 e.n.): „O parte din autorii vechimii, credincioşi tradiţiilor moştenite, înţelegeau, sub Gog şi Magog, pe geţi şi messageţi” (massageţi – geţii cei mari” – n. E.D.). Cyrus a fost un ocrotitor al evreilor şi el a fost ucis în luptă de massageţii reginei Tomiris!…

Alţi proroci iudei avertizau că dacă „vechii oameni”

se vor ridica („trezi”), vor „acoperi întreg Pământul” şi mare pericol va fi pentru tara lui Israel!…

r

Ei bine, cine a citit deja „Conspiraţia Satanei-Ţinta România” (ambele volume) şi „Marile Mistere ale Piramidei Oculte” (inclusiv Capitolul introductiv) a înţeles deja multe, foarte multe!… Inclusiv, de ce este „ocupată” în continuare România şi de ce trebuie ţinuţi românii în sărăcie şi întunericul necunoaşterii şi al manipulării.

A înţeles, poate, de ce ni se ascultă telefoanele şi ni se pun beţe în roate pe toate căile, darămite să mai fim ajutaţi de guvernanţi…

Am mai arătat: „Cine vrea să stăpânească viitorul, trebuie să stăpânească trecutul!”

Istoria veche este cel mai exploziv domeniu! Pentru că întreaga noastră civilizaţie actuală este bazată pe misterele trecutului neguros (experienţă, simboluri, organizare etc.) şi cine vrea să înţeleagă istoria ultimilor două milenii şi să afle viitorul, trebuie să cunoască foarte bine marile secrete ale istoriei antice şi-i preistoriei… Atunci va constata că toate simbolurile actuale binecunoscute au plecat din Carpaţi (cifrele simbolice, cei doi lei regali, tridentul, vulturul statal, Statuia Libertăţii = Artemis etc), va înţelege de ce programele spaţiale americane se numesc Apollo, Saturn sau Gemenii (Apollo + Artemis = Zalmoxis/Gemenii Divini!), de ce engleza conţine multe cuvinte de origine traco-dacă (urmăriţi cum sunt scrise, nu pronunţia!). De exemplu, pelasgii se considerau născuţi „din pământul cel negru” iar urmaşii lor târzii erau cunoscuţi drept blachi/vlahi (b = V). De unde, în engleză, black = negru…

Dacă vor să-şi apere ţara şi să preîntâmpine unele pericole grave ce ne pot fi pregătite, politicienii şi ofiţerii de informaţii ar trebui să fie preocupaţi mai mult de istoria

şi simbolistica veche. Ar pricepe, atunci, mai mult ce se întâmplă în ţară şi în jurul ţării. De exemplu, de ce a avut loc revoluţia pe 17.12 (Saturnalii!) şi s-a încheiat pe 22.12.89, 12.06 (semnificaţia am dat-o altă dată, să ne cumpere cărţile, că au cu ce!), de ce au provocat şi dus americanii războaie în Irak, Etiopia, Jugoslavia, Macedonia, de ce oraşul Niş a fost bombardat cu insistenţă, de ce se doreşte târârea Indiei într-un război atomic (ca în Rāmāyana!), la ce se pot aştepta Egiptul şi România, ca vechi civilizaţii…

Du când SUA au devenit singurul „Jandarm al Lumii”, iudeo-masonii din fruntea acestei mari puteri duc un teribil război cu trecutul, de parcă le este frică de reîntoarcerea vechii „ordini mondiale” (acum au creat… „Noua”)!!… Sau poate cred, încă, în venirea Mesiei şi încă nu au curaj să se atingă de RAM AN IA, cum au evitat şi migratorii de la începutul primului mileniu al erei creştine?

Irakul este vechiul Sumer, Etiopia este urmaşa miticei ţări Kish, în actuala Jugoslavie s-au născut o parte din împăraţii romani de origine tracă (practic, sârbii sunt traci slavizaţi şi aceasta explică în bună măsură prietenia de veacuri româno-sârbă şi de ce au încercat americanii, în ultimii…13 ani, să o rupă), în Niş/Naissus s-a născut împăratul Constantin cel Mare, traco-illirul ce a promovat creştinismul în întreg Imperiul Roman, dând lovitura de graţie planurilor expansioniste ale iudaismului iar Macedonia nu reprezintă altceva decât periculoasa idee (pentru unii) de imperiu trac…

Se lucrează, în continuare cu simboluri (vezi şi 11 septembrie 2001!) şi nu întâmplător Tudor Vladimirescu şi Ceauşescu au fost asasinaţi la Târgovişte, veche cetate atlantă şi de scaun domnesc. Acolo se află, la Mănăstirea Dealu, capul lui Mihai Viteazul, simbolul unirii românilor! Tot deloc întâmplător, Ceauşescu a fost judecat în fostul

birou al lui Ion Antonescu (de comandant al regimentului) iar acum unii se războiesc până şi cu stafiile celor doi. Cu ideea de independenţă (în faţa ruşilor), adică…

Pe toate aceste teme mai sunt, însă, de spus multe şi de scris cărţi întregi! Să revenim, deci, la… cărţile noastre.

Spuneam că e absolut senzaţional interesul românului pentru istoria ţării sale. Pentru acest motiv, în această serie editorială, îi oferim o pondere majoritară acestui domeniu. Un domeniu pe care încercăm să-l abordăm cu cât mai multă obiectivitate şi rigurozitate, pentru a nu oferi motive, celor rău-intenţionaţi, să ne atace. Deocamdată, n-au făcut-o. Ori aplică tactica ignorării evenimentelor neplăcute, pentru a nu le amplifica, ori aşteaptă punctul slab…

Pentru obiectivitate şi rigurozitate, am contactat şi convins să publice la Editura OBIECTIV doi dintre autorii respectaţi, din domeniul preistoriei României. Care mi-au trezit, prin lucrările lor, pasiunea pentru fabuloasa istorie veche a românilor! Lucru pe care l-am recunoscut încă din anul 2000…

Mai întâi a fost dl. Paul Lazăr Tonciulescu, un erudit de primă mână, cu care sper să mai colaborăm. La 80 ani, domnia-sa îmbină fericit o incredibilă putere de muncă cu o „bază de date” specifică unui savant cu triplă specializare (inclusiv filologie şi geologie). Rămâne doar a găsi calea de mijloc, a rigurozităţii ştiinţifice combinată cu stilul accesibil publicului larg. Pentru că scopul nostru nu este să ne adresăm doar câtorva zeci sau sute de eruditi, dintre care unii „academicieni” pentru care contează mai mult propriile orgolii şi fasoane profesionale decât interesul ţării… Nu pentru aceia editǎm noi! Respectivii pot reciti pe Herodot et & comp. şi să-şi tragă propriile concluzii…

Acum, în această tranşă de editare, puteţi lectura, cu

toată plăcerea, interesul şi entuziasmul pe care mi le-am constatat la corectură, o nouă lucrare a unui „monah” în domeniu: dl. Adrian Bucurescu, autor, printre altele, a unei cărţi de senzaţie: „Dacia secretă”.

Probabil pentru a mă concura (glumesc!), domnia sa a pornit „de os de la „Atlanţii din Carpaţi”... Faptul este benefic, pentru că orice lucrare bună, stabilă, începe cu fundaţia... Deşi foarte neguros, până nu vom lămuri începutul-începuturilor, în măsura informaţiilor de care dispunem, nu vom înţelege toată istoria României, şi implicit a Omenirii, uşa cum trebuie...

„Atlanţii din Carpaţi” este o lucrare plăcută, foarte accesibilă, conform unui stil de filolog şi ziarist format la „România liberă”. Oricum, un stil mult mai generos şi care m-a şocat la început. Economist şi ziarist de anchetă, am fost obişnuit să ofer maximum de informaţie în minimum de text. Probabil că în „SECRETELE TERREI”-vol II am excelat, vrând să scriu toate marile adevăruri într-un singur volum... La dl. Adrian Bucurescu, am constatat că informaţia poate fi şi dozată foarte bine, rezultând o lucrare-şoc, de ţinută dar şi plăcută lecturii.

„Atlanţii din Carpaţi” este o lucrare deosebită, ce mai are un atu foarte mare: nu uzitează nici de stilul clasic dar nici de sursele clasice. Admirator al lui N. Densuşianu în ce priveşte culegerea tradiţiilor româneşti, dl. Adrian Bucurescu reuşeşte, ca filolog, să aducă o sumedenie de argumente suplimentare în favoarea vechimii şi continuităţii poporului român, îmbinându-le inteligent cu cele (puţine) scrise. De aceea, lucrările domniei sale sunt întotdeauna specifice şi şocante!

Vorba comunistului: lupta contrariilor duce la progres. Nu intru în analiză şi amănunte filosofice şi doctrinare. Cert este că, la Editura OBIECTIV, avem deja patru stiluri şi moduri de abordare specifice a (pre) istoriei

României şi aceasta sper să scoată la iveală adevărul mult aşteptat. Cititorii care vor lecţii de istorie de tip oficial, cu teze şi date „bătute în cuie”, s-ar putea să fie nelămuriţi sau dezamăgiţi.

În domeniul preistoriei, nimic nu poate fi imuabil! Până şi istoria PCR (care, de fapt, nu exista ca lucrare ştiinţifică, ci doar ca un fel de „mitologie partinică”) nu s-a dovedit „beton”, deşi e vorba doar de zeci de ani, cum se tot descoperă adevăruri istorice despre revoluţia franceză, Napoleon etc… „Istoria e în continuă schimbarese spune. Mâine poate apărea un document sau o descoperire arheologică ce poate de peste cap tot ce s-a scris sute de ani! Până atunci, însă, pe biroul unu autor pot apărea o informaţie, o dovadă, un document pe care nu le-a cunoscut până atunci. Tot secretul este să încerci să fii obiectiv, să nu faci diversiune prin omisiune şi să-ţi susţii toate afirmaţiile ci surse clare şi credibile. După o manipulare de 2000 ani, aste foarte greu să nu greşeşti măcar o dată!

În ce mă priveşte, n-am citit încă… „Biblia” şi nici n-am scris „Istorie secretă a Omenirii cu care am tot „ameninţat”, pentru simplul motiv că sunt încă nepregătit pentru aşa ceva şi nu-mi place să fac lucruri inutile Deşi, credeţi-mă, am citit destule, în diverse domenii, lucrurile sunt aşa de complicate, prin preluarea automată şi fără discernământ a unor surse încât poţi cădea pradă unei diversiuni de proporţii! Cea mai mare, ce dovadă, rămâne legenda Atlantide!, despre care au scris sute sau mii de occidentali, fără să meargă la sursa greacă (în toată profunzimea ei), şi care au reuşit… s-o „mute” de la Dunăre la Gibraltar!…

Scriind „SECRETE TERREI/istoria începe în Carpaţivoi III, sunt conştient că oricând pot apărea, ulterior, date arheologice sau din domeniul altor ştiinţe

(fizică, chimie, genetică etc) care să aducă elemente noi, chiar cruciale. Toate acestea trebuie, însă, privite cu mult discernământ, savanţii Lumii implicându-se tot mai mult în toată această „olimpiadă a popoarelor alese". Mai nou, geneticienii americani încearcă să arate că Omul Primordial s-a născut în orice altă parte decât în Carpaţi şi, dacă se poate, în vestul Europei. Pentru că acolo au trăit celţii, revendicaţi de francezi, germani şi englezi, adică tocmai cei care au migrat în America şi au format SUA... Care, astfel, îşi pot justifica poziţia de „Jandarm al Lumii" prin descendenţa din... „celţiiprimordiali"...

„SECRETELE TERREI"-vo\ III, practic, poate fi considerată şi o lucrare documentară pentru... „Istoria secretă a Omenirii" şi dovedeşte, încă o dată, că „omul cât trăieşte învaţă"! Pentru simplul motiv că, după ce două volume am săpat adânc în preistorie, de-abia acum poate fi abordat, cum se cuvine, momentul Genezei Omului. În Carpaţi! Până la lectură, dat fiind subiectul extrem de dificil şi delicat, pot să vă asigur doar că am evitat să „rumeg pe nemestecate" ipotezele adesea absurde (cu interpretări inexplicabile ale dovezilor) ale autorilor occidentali şi am preluat doar informaţiile, argumentele şi dovezile certe ale acestora şi ale unor autori români. Iar informaţiile prezentate, vă asigur, sunt de-a dreptul senzaţionale, ca şi în volumul II!...

A treia lucrare din domeniul istoriei, apărută acum, este mai apropiată de timpurile şi sufletele noastre, într-un fel, prin titlu: „REVANŞA DACIEI": Este vorba de prezenta carte.

Titlul îmi aparţine (ca editor) şi el are o simbolistică foarte clară: toţi trădătorii şi duşmanii României au fost pedepsiţi ulterior, mai devreme sau mai târziu!

Textul nu urmăreşte, în niciun caz, să arate cu obstinaţie acest lucru, dimpotrivă, e scris cu acea detaşare

şi putere de a ierta specifice ardeleanului…

Acest caracter specific românilor din interiorul Arcului Carpatic este foarte interesant şi spune extrem de multe pentru cei în temă. El este valabil atât pentru omul de la munte, de la deal sau şes, ceea ce devine extrem de interesant…

Nu întâmplător am făcut această observaţie, ci pentru a sublinia şi mai mult o ipoteză pe care enunţ şi pe care nu am mai găsit-o nicăieri…

Ştim cu toţii că oamenii de la munte sunt mai molcomi, mai aşezaţi şi mai blânzi decât cei de la şes. Oarecum, cu o înţelegere superioară a lumii înconjurătoare… Nu ştiu exact cum se prezintă acest raport în toate ţările dar, după cum sunt prezentaţi elveţienii Evului Mediu (preferaţi pentru aspectul masiv şi docilitatea lor), înţeleg că totul s-ar asemăna până la… înţelegerea superioară. Aceasta apare la ardeleni şi la cei născuţi la şes dar, de reţinut, după numai câţiva ani, şi la cei care se mută în Ardeal… Singurii care sunt aproape imposibil de „convertit” rămân oltenii (parţial şi unii moldoveni), care nu pot fi convinşi şi pace să renunţe la specificul lor comercial, rapiditatea reacţiei şi „boala funcţiei” (ştiţi bancul cu olteanul care, dacă în trei ani nu ajunge şef în Ardeal, e chemat la „reciclare” acasă). Ştiu cazuri de persoane care doar au fost născute în Oltenia, ori au trăit numai câţiva ani din copilărie acolo, s-au mutat în Ardeal şi nu au putut deveni „ardeleni” tot timpul vieţii… Credeţi-mă, nu exagerez, pentru mine e doar un mare semn de întrebare! Care are şi o explicaţie, veţi vedea…

Am vorbit de „memoria genetică”. Ea funcţionează, se pare, în ciuda noastră şi a tuturor „academicienilor”. Oltenii nu pot fi altfel! în zona lor au existat toate condiţiile posibile să apară şi bronzul şi fierul (ca unelte etc). Un oltean care se respectă ce face cu nişte produse pe care le

are în exces? Bănuiţi că le vinde, din moment ce, acum, 100 ani (să zicem) mai mergea încă la Bucureşti (200 – 300 km) cu căruţa, să vândă praz (aceeaşi denumire ca la... traci!) şi alte cele...

Care sunt cei mai buni comercianţi ai Europei? V-am prins! (Grecii şi italienii, care au plecat... taman din Oltenia (aici, în privinţa grecilor, n-am încotro, trebuie să-l contrazic pe autorul acestei cărţi)!...

Fenomenul influenţei pământului asupra oamenilor este senzaţional dar nu inedit. Am mai scris (vol. I): în insulele Kurile, asiaticii devin, după câteva zeci de ani, albi!...

Tot aşa, nu poţi face oltean (repezit, comerciant, şmecher – mai ales!) dintr-un ardelean, chiar dacă îl aduci la Craiova de la Alba-Iulia (să nu zic Oaş!) şi îl ţii până sfârşitul vieţii... La fel, un muntean din sud va fi mult diferit de unul din Ardeal, chiar dacă el trăieşte la 2000 m şi celălalt la 1.000 m.

Fireşte, pot fi combătut pentru acest început de demonstraţie cu diverse cazuri particulare. Eu vorbesc despre o chestiune de principiu, la care mai putem adăuga mii de ani de amestec genetic. Esenţa, cred însă, a fost păstrată senzaţional!...

Atât oltenii, cât şi moldovenii sunt repeziţi, adeseori iuţi la mânie, în general, ardeleanul este cunoscut ca un om care mai întâi „cujetă”, nu se repede nici în cele mai grave cazuri. Întotdeauna, subiect de bancuri pentru ceilalţi. Surprinzător, acelaşi caracter îl cam au şi basarabenii! Explicaţia ne-o dă autorul acestei cărţi, o informaţie extrem de importantă: „Ţara dintre râuri”, despre care vorbeşte Biblia, nu este Sumerul, ci Basarabia!! Cu alte cuvinte, în acea zonă ar fi existat printre primele popoare ale Omenirii...

Şi acum, să intrăm în fondul problemei. De ce sunt

ardelenii şi basarabenii mai aşezaţi, mai sfătoşi, mai lenţi în reacţii?

Explicaţia este… simplă: „memoriagenetică”! Cu cât o populaţie (chiar pământ, teritoriu, după cum am văzut) are o vechime istorică mai mare, cu atât ea va avea o „poziţie superioară”, calculată, faţă de cea a celor înconjurătoare! Memoria ancestrală îi spune, probabil, că totul este trecător, se va rezolva de la sine şi nu trebuie să-ţi consumi energia inutil să faci „moarte de om” pentru orice altceva, în afară de ocuparea ţării. Cred că ştiţi că orice acceptă ardelenii în afară de a fi călcaţi pe mândria şi teritoriul naţional!… Ei bine, oltenii au alt stil, mai puţin războinic dar mai eficient: orice ocupant, tratat cu… sictir, îşi ia câmpii singur, cum au făcut-o habsburgii!… Sau, mai putem adăuga şiretenia şi… parşivenia tipic oltenească, pe care au preluat-o şi moldovenii lui Ştefan de la olteanul (?) Basarab I şi de care s-au lovit şi turcii şi nemţii (1917). Oltenii au fost cei mai mari susţinători ai regalităţii, comunismului iar toate partidele de după 90 afirmă că au în Dolj… cea mai puternică filială, de parcă doljenii ar fi neam de politruci! Am mai spus-o şi o repet (la Plovdiv, în 1988, era să mă bat cu… o masă de bulgari pentru asta!): de la geto-daci până în zilele noastre, neamul nostru a fost salvat de… şiretenia tipic oltenească (sudică)!… Asta-mi reproşau şi bulgarii (culmea tupeului pentru cine ştie istorie!): „V-aţi dat şi cu Hitler şi cu Stalin!…” Lucru pe care l-au făcut şi ei! Sârbii, popor mândru şi fără şiretenia celor de peste Dunăre, au fost loviţi de toţi: turcii, nemţii, americanii… Oare, ce e de preferat? De reţinut: sârbii au probleme cu albanezii (vechi traci!) musulmani, iar în România nu s-a ridicat nicio moschee în perioada invaziei turceşti…

Să revin, însă. Am demonstrat, până acum, cred că destul de clar (vol. I ŞI III), că în HAR-DEAL (Casa/Grădina

Domnului) a fost creat Omul, şi prima şi a doua oară (după Potop). Aceasta înseamnă că Ardealul este cea mai veche locuită zonă din lume! Date fiind migraţiile (sumerieni, etrusci ş.a.), vechi şi normale, şi apoi combinaţiile de populaţii, este clar că se întâmplă ceva cu mult mai subtil, ţinând de energiile Pământului, ca în cazul Insulelor Kurile! Unii dintre cei plecaţi de aici şi-au păstrat, ulterior, nu numai obiceiurile formate/câştigate dar şi modul uman de a fi! Atât etruscii, cât şi sumerienii sau hitiţii au fost populaţii incredibil de blânde şi de civilizate pentru acele vremuri, când asiaticii (persani şi semiţi) distrugeau tot ce cucereau!...

Să mergem mai departe. Când vine vorba de România şi români, în mod peiorativ, se vorbeşte despre „mămăliga românească". Ce „explodează" din când în când, istoric vorbind, iar atunci face ravagii! De aceea, nu trebuie „încălzită"...

Deşi interpretabil în fel şi chip, acest lucru dovedeşte nimic altceva decât „înţelepciunea bătrânului" Sau, după cum veţi vedea în această carte, în cazul Asăneştilor, o veche învăţătură, păstrată cu sfinţenie într-un mod specific acestui popor...

Niciun alt popor din lume nu şi-a păstrat, nu numai ţara (caz unic în istorie), ci şi limba, portul, obiceiurile şi tradiţiile, timp de milenii! F.vreii, următorul caz, şi-au păstrat doar religia şi obiceiurile religioase. Limba şi portul şi le-au schimbat, pentru a supravieţui, iar ţară n-au mai avut aproape 1.900 ani (şi Dacia Mare s-ar putea reîmplini, în 2006, după 1.900 ani!)

Mai există doar două popoare care prezintă aceleaşi caracteristici de „popoare bătrâne": indienii (inzii de pe Valea Indusului) şi chinezii. Mai puţin amestecaţi, de-a lungul istoriei, cu alte (sub) rase, în ciuda tentativelor engleze, aceştia şi-au putut păstra puritatea genetică şi de

tradiţii. Ei bine, înţelepciunea celor două popoare este deja celebră şi adeseori legată de vechimea lor…

N-am uitat nici Sumerul (Irak) sau Egiptul! Toate aceste popoare vechi, în general şi nu prin vârfuri sau excepţiile negative, ca percepţie generală, sunt preocupate de problemele fundamentale ale Omenirii şi mai puţin de chestiunile simpliste, strict necesare şi actuale, de parvenire. Astfel de ţări n-au alergat niciodată după aurul altora, chiar şi când nu-l aveau!…

În partea opusă, cea a populaţiilor mai recente, se poate constata o anumită superficialitate şi naivitate, aroganţa şi nechibzuinţa tânărului ş.a. Vă las pe dvs. să faceţi o analiză cât mai completă!…

Mai mult ca sigur, vor exista reacţii negative la cele scrise acum. Comparaţii şi contestaţii. Pentru că, de exemplu, nu poate să nu te şocheze naivitatea generală a Vestului (care n-a înţeles niciodată Estul, fapt recunoscut!), a americanilor („nişte copii mai mari”, cărora le e suficient să le spui cine sunt „băieţii buni” şi „băieţii ră/”) şi chiar a evreilor, care, deşi spun că există de 5.700 – 5.800 ani (minciună; acum 3.300 ani, varianta maximă, când fugeau, ca sclavi, din Egipt, erau consideraţi Toporul Ciobanilor”), continuă să se „răzbune”, prin diverse tradiţii, pe fapte presupuse a se fi întâmplat acum două milenii…

Repet: toată această nouă teză, în fond, menită să ajute la decriptarea istoriei Pământului, poate fi interpretată în fel şi chip! Poate chiar şi de „rasism” sau „antisemitism”, tipicurile pentru indivizi obosiţi ori lipsiţi de imaginaţie…

Este, însă, doar o ipoteză şi ea trebuie analizată şi contestată sau dovedită doar prin mijloace ştiinţifice… Până atunci, aştept replica (numai scrisă) a cititorilor (contestări sau dovezi).

Unii, poate, mă vor întreba: dacă oltenii sunt urmaşii atlanţilor (Olt

Atlas), de ce ar fi o populaţie mai nouă decât ardelenii? Simplu: pentru că în Ardeal a fost creat şi îmbunătăţit (recreat) omul iar atlanţii reprezintă o înaltă civilizaţie, evident, apărută mult ulterior…

Veţi vedea, din cuprinsul cărţii, că matca formării Ţării Româneşti şi Moldovei (chiar dacă ne luăm după istoria oficială) a fost Ardealul.

Am dovedit, în volumul II de la „SECRETELE TERREI”, că Raiul nu e totuna cu Edenul, că Raiul era în Ardeal şi Edenul în Insula Şerpilor. Conform Bibliei, în „ţara dintre cele două râuri” iar din această lucrare aflăm că… în dreptul Basarabiei (deci, Insula Şerpilor).

E cazul, deci, să nu ne mai mirăm de insistenţa cu care vor unii Ardealul şi alţii Insula Şerpilor!…

Am avut dintotdeauna un respect deosebit pentru ardeleni, chiar dacă la început mie, ca oltean, mi se păreau foarte ciudaţi, veniţi din altă lume! Ulterior, i-am cunoscut foarte bine şi nicăieri în lume nu m-am simţit mai în siguranţă ca în mijlocul lor, m şi… ai în Bihor…

Dacă l-ai supărat pe ardelean, poţi să-l „tai din carneţel”, în timp ce pe oltean îl mai poţi „lămuri” sau „întoarce”…

Ardeleanul e mai greu „permeabil”, olteanul mai deschis noilor cunoştinţe dar odată acceptat în casa unui ardelean (nu contează, ungur sau român!), vei şti că ţi-ai făcut prieteni pe viaţă şi n: vei uita ospitalitatea lor…

De aceea, nici nu pot să uit şi să înţeleg mârlănia a doua firme ardelene, ambele din Cluj-Napoca, ei bine, una de român („Oldan Press”.

Bogdan Potra), alta de maghiari (Librăria „Gauu & amus”), pentru sume relativ mici, cu atât mai de neînţe. es…

Ca să n-o mai lungesc, ardelean însea: «în seriozitate, chiar dacă… mai metodică.

Autorul acestei cărţi, născut în Satu-Mare şi domiciliat în Bistriţa, deci ardelean get-beget, a lucrat, la strângerea textelor şi dovezilor timp de 15 ani! Lucrarea fiind finalizată în 1994, timp de doi ani (în [spune) a încercat să găsească un editor! N-a reuşit din „lipsă de bani şi refuzul unor istorici autorizaţi de a accepta publicarea unei asemenea cărţi" (aflată la a treia ediţie proprie). După care a găsit un oltean (subsemnatul) şi totul s-a rezolvat, nu în doi ani, ci în două zile şi fără să fie nevoie de finanţarea autorului… Oltean caritabil? Aţi mai văzut!? Nu: materialul este foarte bun şi, cu „prelucrările" specifice tuturor manuscriselor editate până acum (titluri, subtitluri, note), vă asigur că.: „va „sparge" şi el piaţa!…

De ce? Pentru că documentarea este realizată… de un ardelean iar românii n-au mai avut de mult o astfel de sinteză a istoriei lor, de la începuturi până la crearea statelor feudale româneşti…

Credeţi-mă, am citit enorm în domeniul istoriei, chiar dacă sunt economist, iar în această lucrare am găsit informaţii teribile, pe care nu le cunoşteam. Chiar dacă autorul este inginer… Pentru că, vorba profeţilor, interesul pentru lucrurile necunoscute/mistere va creşte şi se vor afla informaţii ce vor bulversa Lumea…

Unii „academicieni" vor mormăi în barbă ceva despre „neofiţii agresivi" Din păcate, mulţi dintre ei plătiţi tocmai pentru a „îmbogăţi" istoria ţării, nu-şi justifică salariile şi au foarte multe de învăţat de la astfel de „neofiţi agresivi"… Ar fi bine ca măcar câţiva dintre ei să creeze o astfel de lucrare măcar la câţiva ani!

Într-o ţară plină de „manuale alternative" antinaţionale, acest volum ar putea deveni, pe merit, un manual pentru tinerii români ce vor să afle istoria reală a

tării lor… Lucru afirmat din start: „Ideea de publicare mi-a venit în momentul în care băiatul meu a început să înveţe la şcoală aceeaşi istorie falsă şi incompletă (de astfel, ca şi mine)!”

Trimiterea la denumirea de manual nu trebuie să înşele. Nu înseamnă că informaţiile conţinute sunt la nivelul liceal! Am mai sub

*

liniat valoarea informaţională a acestei lucrări. Este vorba doar de faptul că volumul de faţă nu. este strict specializat ci, într-un stil foarte accesibil, prezintă istoria Carpaţilor pe o perioadă foarte lungă, de câteva milenii. Adică, perioada mai puţin cunoscută…

Lectură plăcută!

Eugen DELCEA

„Noi românii, suntem locuitorii cei mai vechi ni acestui pământ, şi anume unul dintre cele mai vechi popoare ale întregului continent

Istoricii pun de obicei începuturile vieţii poporului nostru la cucerirea Daciei de către Traian. (…) Nici că se poate mai superficială concepţia. Departe de mine gândul de a scădea cât de puţin meritele marelui împărat (…) dar (…) împăratul (Traian) este abia un episod în viaţa milenară a poporului nostru. Când a sosit el la Dunăre, statul dac era de o sută şi mai bine de ani în culmea înfloririi; era singura putere europeană capabilă de a ţine în cumpănă Imperiul Roman. Şi nu e de mirare că ajunsese aşa. La 513 l.d.Hr., când Roma stăpânea doar câteva sate de pe malul stâng al Tibrului (nici cât Ţara

Bârsei), părinţii noştri de la Dunăre, formau un neam mare, închegat şi puternic, care ţinea calea, în Balcani, celui mai mare monarh al Asiei, lui Darius a lui Histaspe”.

— Simion MEHEDINŢI →

„Dar Europa îşi mai poate îngădui aceasta, a doua

părăsire, i Daciei în zilele noastre? Mai putem fi sacrificaţi, fără ca sacrificiul acesta să nu primejduiască însăşi existenţa şi integritatea spirituală a Europei? De răspunsul care va fi dat, de istorie, acestei întrebări nu depinde numai supravieţuirea noastră, ca neam, ci şi supravieţuirea Occidentului!”

— Mircea ELIADE – CUVÂNT DE ÎNCEPUT

Motto: „A scrie o asemenea carte este o chestiune de curaj; a o citi nu înseamnă mai puţin”.

Erich von Däniken (Amintiri despre viitor)

Scrierea unei istorii a începuturilor neamului românesc ridică numeroase probleme de ordin informaţional şi moral.

Puţinătatea documentelor scrise şi a vestigiilor arheologice poate permite o abordare prea amplă a trecutului istoric. Lipsa dementelor ne obligă să interpretăm anumite fapte după înţelegerea noastră, de azi, şi nu a celor din vechime. De cele mai multe ori, documentele nu sunt de prima mână, ci copii ale unor copii, suferind de imixtiuni sentimentale de moment, ale cronicarilor şi copiştilor. Multe din realităţile istorice capătă aspect de mit, fiind etichetate drept simple legende, pierzându-se filonul lor real.

Majoritatea documentelor antice şi medievale timpurii care prezintă istoria noastră, au fost scrise de cronicari străini şi, ca o ironie a sorţii, de cele mai multe ori duşmani înverşunaţi ai neamului. Putem afirma fără niciun dubiu că istoria românilor a fost scrisă de duşmanii ei.

Prea ocupaţi cu „facerea” istoriei, românii şi-au asumat riscul de a-i lăsa pe alţii să le-o scrie…

BLESTEMUL ROMÂNILOR este neputinţa de a ne descotorosi de falsurile şi dogmele care împânzesc cărţile şi conştiinţa noastră. Falsificarea istoriei este o armă

„neutronică”, ce se repercutează asupra identităţii şi legitimităţii drepturilor neamului românesc.

Originea şi continuitatea românilor pe aceste meleaguri au fost veşnic dezbătute şi contestate de istoricii maghiari, bulgari, slavi, şi chiar şi… români.

Aberaţiile mai recente ale unor „personalităţi politice” se împletesc în mod „minunat” cu teoriile lui Sulzer şi Roessler. Nimic nou nu este sub soare. Antiromânismul este un crez politic pe care se înalţă idealurile şi utopii fanteziste revanşarde. Agitarea lui în ţările înconjuatoare este generatoare de capital politic, putând transforma o jalnică fh gură într-un om politic influent! Istoria a mai cunoscut frecvente cazuri.

Pentru a argumenta mai bine cele afirmate mai sus, vom lua laj întâmplare un text, din multele care există şi care teoretizează originea şi descendenţa românilor într-un mod foarte subtil şi viclean:

„Strămoşii românilor au fost un popor de păstori nomazi care îşi schimbau necontenit sălaşurile în căutare de păşuni noi; îşi petreceau verile pe plaiurile munţilor; de unde coborau iarna, la poalele dealurilor în stratul lor cel mai adânc, ei erau de origine traco-iliră, la care s-au adăugat, cu timpul, elemente romane, albaneze şi slave. Patria lor era la est de Albania, în spaţiul situat între actualele oraşe Sofia, Niş şi Skopje, iar limba lor era acea latina balcanică, coruptă de influenţe albaneze şi mai ales slave.

Spre secolul al IX-lea acest popor; rătăcitor ca toate popoarele nomade, s-a divizat în 4 ramuri: unii, aşa-zişii aromâni, s-au stabilit în Macedonia şi Albania; alţii, megleno-românii, în Grecia septentrională, în vreme ce o a treia ramură, istro-românii, se depărtează cel mai mult, ajungând în peninsula Istria; câteva mii dintre ei au supravieţuit până azi.

Cea de-a patra ramură s-a îndreptat spre nord şi a trecut Dunărea în cursul secolului al X-lea şi al XI-lea. În secolul al XIII-lea îi aflăm menţionaţi în Banatul Severinului şi în sudul Transilvaniei, ca supuşi ai regelui Ungariei. De altfel, infiltrarea lor nu se va termina curând. Ei se vor întinde pe nesimţite în toată Transilvania şi până în Maramureş, întemeind dincolo de Carpaţi două principate lipsite de importanţă". (!!!)

Textul a fost publicat de un anume Zombor Szasz în „Romanian History Hungarian Quarterly", în anul 1941, spre ştiinţa universală…

Totuşi, galeria monştrilor asmuţiţi împotriva României nu ar fi completă dacă nu aş menţiona, dar fără nume, şi autorii români, care, într-un spirit de solidaritate cu duşmanii din exterior, nu se dau la o parte de a jigni spiritul neamului, etichetându-i pe daci drept beţivi, pe Decebal drept invadator, Vlad Ţepeş-criminal ilustru din categoria lui Stalin, Hitler şi, mai rău, Vacherşi Landru, Mihai Viteazul-colonist paranoic, geniul poeziei Mihai Eminescu-fascist, Octavian Goga-lichea sau Mihail Sadoveanu şi George Calinescu-comunişti.

De ce fără nume? Din ruşinea pe care o simţim fiecare la gândul că printre noi mai pot exista şi astfel de oameni…

BLESTEMUL ROMÂNILOR rezidă şi din faptul că, într-un timp şi spaţiu istoric nemăsurat, au fost şi sunt obligaţi să trăiască alături de cei care nu meritau să se nască români…

hte punem întrebarea: de ce lipsesc documentele?

Motivul e simplu: unele s-au pierdut, iar altele au fost făcute pierdute. Cauzele sunt multiple, de ordin climatologic, geologic şi uman.

Complexul climateric foarte aspru al ţării noastre, cu diferenţe de temperatură şi umiditate foarte mari de la un

sezon la altul, a influenţat în mod distructiv pierderea şi distrugerea multor urme şi dovezi materiale. Catastrofele naturale, foarte frecvente în spaţiul carpatic, au îngropat în pământ vestigiile civilizaţiei predace şi dacice.

Ocupaţia cea mai frecventă a neamului românesc a fost războiul, ca urmare a veşnicei lui agresări din exterior. În timpul acestor lupte, mii de documente au fost pierdute, distruse, furate.

Cucerirea romană a prejudiciat poporul român de o imensă sursă de informaţie. Romanii au jefuit Dacia de tot ce a avut mai valoros. Toate bunurile şi tezaurele dace au luat drumul Romei, pierzându-se apoi prin cine ştie ce colţuri ale Imperiului Roman.

Ocupaţia maghiară „de 1.000 de ani" din Transilvania s-a afirmat şi legitimat prin distrugerea sistematică şi permanentă a tuturor documentelor care conţineau referiri directe la civilizaţia dacă, valahă sau romană.

Căderea Constantinopolelui sub turci a însemnat pentru români o altă lovitură dată vechimii lui. Toate bibliotecile şi cancelariile bizantine au fost devastate iar cărţile şi documentele existente în ele arse. Probabil că în acest genocid documentar s-au pierdut cele mai importante şi amănunţite dovezi privind originea, continuitatea şi identitatea poporului român.

Putem afirma cu toată convingerea şi responsabilitatea că, încă şi la ora actuală, arhivele unor biblioteci occidentale conţin documente importante privind istoria neamului românesc. Numai că, din anumite considerente politice, ele sunt clasate ca „strict secrete".

Fiind un popor indezirabil, afirmarea istoriei noastre supără şi deranjează unele firi mai sensibile.

Vrem doar să tragem un semnal de alarmă pentru că, şi în continuare, apar zeci de lucrări scrise pe toate continentele legat de Istoria poporului nostru, cărţi care,

prin existenţa lor, denigrează spiritualitatea românească.

În schimb, noi refuzăm să răspundem, refuzăm să ne cunoaştem adevărata istorie, aşa cum este, şi nu cum am învăţat-o din şcoală, trunchiată şi cu mari lacune. Dintr-un spirit de modestie, pur ţărănesc, ne-am ferit întotdeauna să prezentăm adevărata istorie a excepţionalei civilizaţii româneşti.

N-am ştiut să ne închinăm, admirativ, decât în faţa civilizaţiilor egiptene, sumeriene, greceşti sau, romane, nebănuind sau, mai grav, refuzând să credem că istoria noastră este, dacă nu superioară acestor civilizaţii, cel puţin egală.

Care este motivul pentru care tinerii din ziua de azi, terminând şcoala, tu cunosc despre istoria poporului lor decât vagi informaţii despre daci şi luptele lor cu romanii, îmbrăcate sub o formă idealizată şi naivă? De ce trebuie să le prezentăm banala teorie a romanizării, pe care noi înşine nu o credem?

Toată istoria cunoscută din şcoală, de la începuturi şi până în anul 1241, an al marii invazii tătare, se limitează doar la câteva noţiuni de ordin arheologic, rolul civilizator al romanilor asupra „barbarilor daci” şi mult cunoscuta acoperire a celor 1.000 de ani (de la 271 până la 1241), prin clasica noţiune de „perioada de formare a poporului român şi migraţie a popoarelor nomade”.

Munca marilor noştri istorici nu este băgată în seamă. Scrierile unor clasici ca Iorga, Densuşianu, Pârvan, Busuioceanu, Eliade, Drăgan, cu referiri directe la adevărurile istoriei, sunt trecute sub tăcere şi ignorate. Ne şablonizăm istoria, schematizând-o după programul indicat de „prietenii noştri”, pentru a nu supăra, a nu deranja sau a nu irita. Parafrazând, se pare că la modă este lozinca „cel mai bun român este un român mort” pentru că altfel nu putem „intra” în Europa. Falsificarea istoriei unui popor

este echivalentă cu gestul de a-l condamna la nefiinţă.

Trebuie să începem să renaştem şi pentru acesta este necesar să facem primul pas: să ne cunoaştem adevărata istorie. Pentru că acel popor care nu-şi cunoaşte cultura şi istoria îşi pierde propria-i Identitate şi credinţa în Dumnezeu.

Multe cărţi aşteaptă să fie citite, purtând nume celebre, atât româneşti cât şi străine. Pentru că, totuşi, în această lume, România este un izvor de fascinaţie pentru adevăraţii iscoditori.

Nu doresc să pomenesc aici nume, o parte din ele fiind prezentate în bibliografia lucrării, dar ar fi pentru mine un sacrilegiu să nu amintesc una din marile bogăţii ale neamului şi autorul ei: „Dacia preistorică" şi Nicolae Densuşianu.

Această carte unică, adevărată Biblie a Neamului, ar trebui mai mult studiată, pentru că în rândurile ei se ascund mii de informaţii. Banalizată o vreme, contestat caracterul ei, uneori drept fantast, îşi regăseşte astăzi adevărata ei dimensiune mitologică.

Normal că nu toate cele scrise de autor trebuie luate ca atare, scrierea fiind uneori luată de valurile entuziasmului, dar infinit mai de valoare sunt în ea informaţiile cuprinse şi interpretările încercate. Studiul ei ar trebui să se facă şi în şcoală, pentru a conferi tinerilor adevărata formă de patriotism şi mândrie naţională.

Ştiu că voi fi contestat la apariţia acestei cărţi, ştiu că voi fi acuzat de naţionalism, dar cel puţin mulţi dintre semenii noştri nu se vor mai simţi străini în propria ţară. E timpul să reflectăm asupra istoriei, să o redescoperim, să ne reconsiderăm rolul primar şi civilizator în Europa; acea Europă care ne refuză ca şi pe vremuri şi ne ignoră din inconştienţă…

Rechizitoriul neamului făcut de Mircea Eliade e

dureros şi crud, dar real: „Printre neamurile fără noroc, ne numărăm în frunte noi, românii (…).

Istoria neamului românesc n-a fost decât o lungă, necontenită, halucinantă hemoragie. Ne-am alcătuit într-un uragan şi am crescut în vifor Popor de frontieră, luptam şi muream pentru toţi. Muream, mai ales, plătind miopia şi neghiobia altora (…).

Istoria neamului românesc e alcătuită din atâta sânge şi atâta nenoroc datorită, în primul rând, incapacităţii Occidentului de a vedea de unde vine primejdia. Pe noi, timp de cinci secole «ne-a scos din istorie» victoria Imperiului Otoman. Timp de secole, am luptat singuri. Hărţuiam necontenit armatele turceşti, cu preţul pe care îl ştiam: traiul «în afara istoriei». Istoria se făcea în Apus, fără noi, dar datorită sângelui nostru.

Occidentalii nu şedeau nici ei cu mâinile în sân, ci se luptau; dar. se luptau între ei (…).

Civilizaţia noastră ţărănească se adaptase nivelului vegetal la care se redusese istoria. Aşezările româneşti dispăreau şi reapăreau cu aceoaşi ireductibilă, misterioasă încăpăţânare a vegetaţiei. În timpul acesta, la o mie, două de kilometri, spre Apus, se înălţau catedrale, se îmbogă\
cau castele, se înfrumuseţau mănăstiri şi oamenii aveau prilejul, măcar la răstimpuri, să citească pe sfinţi, pe teologi şi pe poeţi, să înţeleagă că sunt oameni şi să se bucure că trăiesc omeneşte – iar nu ca fiarele sălbatice prin munţi şi păduri, ca strămoşii noştri, care nu aveau altă vină decât aceea de a se fi născut în calea răutăţilor”.

Amintindu-şi de Evul Mediu românesc, de această „enigmă şi miracol” care este pentru eruditi supravieţuirea neamului nostru, Lucian Blaga spunea că, timp de un mileniu, „românii au sabotat istoria”. Formula e exactă şi dreaptă. Românii au sabotat, într-adevăr, cursul istoriei, purtând câte 50 – 60 de războaie pe secol. Dacă n-ar fi

sabotat-o, ar fi deschis larg porţile Orient – Occident şi ar fi lăsat valurile de cuceritori să treacă mai departe spre Centrul şi Apusul Europei (…)

Aceasta înseamnă sabotarea Istoriei. Asta înseamnă, cel mult, nenorocul de a împlini o misiune istorică de sacrificiu, misiune de care nici nu se ţine seama în istoriografie.

E greu să mai scrii ceva după aceste rânduri ale lui Eliade, veritabil protest, adresat Occidentului, trebuind să păstrezi un moment de reculegere.

Scopul lucrării este unic: rememorarea exactă a istoriei, fără speculaţii şi fabulaţii. Totul se bazează pe documente şi relatări ale unor istorici celebri, de necontestat – antici sau contemporani – şi are caracterul unui foarte mic ghid istoric, fără a avea pretenţia de a cuprinde totul.

Cred că noi, românii, nu ne vom pierde credinţa în Dumnezeu şi ne vom uni împotriva forţelor întunericului şi ignoranţei.

Trebuie să începem să înVINGEM în numele copiilor noştri şi mai ales pentru ei.

Numai de noi depinde!

Capitolul I

PELASGII ŞI VECHEA EUROPĂ DIN CARPAŢI

Motto: „Eu sunt Pelasg, fiul lui Palaechton (Marte), născut din Terra (Gaea), domnul acestei ţări, şi după mine, regele său, s-a numit cu drept cuvânt, gintea pelasgilor ce stăpâneşte acest pământ. „Eschyl (Supplices)

Istoria oficială: „crede şi nu cerceta”!?

Descoperirile arheologice au dat posibilitatea istoricilor de a periodiza evoluţia omului. Pentru a putea delimita momentele distincte în care se afla omul în cursul evoluţiei lui, cercetările au împărţit istoria străveche în mai multe epoci. Caracterul şi numele acestor epoci este în

directă legătură cu gradul de dezvoltare al omului în acea perioadă şi originea uneltelor folosite.

Cea mai veche epocă, Paleoliticul, extins pe o perioadă cuprinsă între 1.000.000 – 10.000, numită şi epoca pietrei vechi, este perioada hotărâtoare a procesului de antropogeneză, marcată de trecerea prehominizilor la Homo sapiens. Omul primitiv foloseşte ca unealtă şi armă o combinaţie simplă între lemn şi piatră cioplită. Organizaţi în cete de culegători-vânători, pescari –, se adăpostesc în peşteri sau refugii sub stânci, în apropierea cursurilor de apă şi a zonelor bogate în hrană. Epoca paleoliticului cuprinde trei subdiviziuni:

— Paleoliticul inferior (1.000.000 – 100.000) se caracterizează prin apariţia primelor unelte şi descoperirea focului; în jurul anilor ’600.000 se naşte Pitecantropus erectus;

— Paleoliticul mijlociu (100.000 – 40.000) este perioada culturii omului de Neanderthal şi a primelor comunităţi mai mari, de tip gentilic;

— Paleoliticul superior (40.000 – 10.000) marchează dispariţia omului de Neanderthal, în mod enigmatic; destinul (I) D „O.148 O (o) A „1.86 ţinuat de Homo sapiens.

Epoca Mezoliticului (10.000 – 5.500) marchează sfârşitul perioadei glaciare şi îmblânzirea climei. Marile comunităţi gentilice se divizează, diferitele grupări mişcându-se spre noi teritorii, necunoscute până atunci.

Epocă de trecere, mezol¡ticul face loc neoliticului (5.500 – 2.500) – epocă a pietrei şlefuite-perioadă zdruncinată de mari mutaţii în viaţa omului primitiv. Comunităţile umane se dezvoltă pe baza extinderii agriculturii şi creşterii animalelor domestice. Aceste activităţi obligă gintele la sedentarizare şi la amenajarea unor locuinţe durabile, pe termen cât mai lung. Apar tribul, ca o formă superioară de organizare şi primele

aşezări – sate apărate de o reţea de garduri şi şanţuri. Cultul zeilor părăseşte marile spaţii ale stepelor şi pădurilor, practicându-se în altare şi sanctuare primitive. Uneltele şi armele sunt calitativ mai perfecţionate, acordându-se o atenţie deosebită finisării şi diversificării lor.

Transformările profunde din rândul comunităţilor umane sunt cauzate şi de schimburile culturale, rezultate în urma penetraţiei triburilor străine sau a mişcărilor de populaţii. Astfel, perioada anilor ’2.500 – 1.800 este perioada de tranziţie de la neolitic la epoca bronzului (1.800 – 800).

Metalurgia bronzului, adusă din Orient (după unii istorici), capătă amploare. În scurt timp uneltele şi armele din piatră vor fi înlocuite cu similare din bronz şi aramă.

Rolul revoluţionar în accelerarea dezvoltării societăţilor umane îi revine însă fierului. Metalurgia fierului se consideră că ar fi apărut în Asia Mică, în regatul hitit, în jurul anilor 1.500 î.Hr., de unde s-a răspândit, după anul 1.200 î.Hr., şi spre spaţiul carpato-danubian. Epoca fierului (800 î.Hr. – sec. I d.Hr.) aduce cu ea profunde modificări în cadrul comunităţilor umane ale acelor timpuri.

Acesta este, schematic, modelul folosit de către cercetători şi învăţat în şcoală de către copiii noştri.

Şi, totuşi, nu este chiar aşa!

„Sălbaticii” produceau… oţel inoxidabil!

Dacă se aplică această schemă şablonizată ar rezulta că cei care au construit piramidele, cei care au tăiat pietrele de la Abydos, Kamas şi Luxor au lucrat cu ciocane de lemn şi piatră, iar cei care au sculptat dala de la Palenque şi Poarta Soarelui din Bolivia nu cunoşteau fierul, bronzul sau arama! Cum este posibil însă că, în mormintele descoperite în Europa, Asia, America, datate

acum 10.000 ani (!), s-au găsit obiecte din bronz, aur, platină şi oţel inoxidabil?! lată cum epoca bronzului este împinsă înapoi cu numai 6.000 ani!

Să ne amintim de crearea metalurgiei fierului pe teritoriul Asiei Mici şi atribuită hittiţilor. Şi iată cum o dogmă, susţinută cu dinţii, cade, fără drept de apel, răsturnând întregul eşafodaj migălos construit de-a lungul timpului şi prezentat cu „precizie ştiinţifică" în toate cărţile de specialitate... Dar despre ce este vorba? Aflăm de la Robert Charroux:

„La Medzamor, în Armenia sovietică (în momentul descoperirii, Armenia, încă aparţinea de imperiul sovietic – n.a.), dr. Korioun Meguertehian a scos la lumină cea mai veche uzină metalurgică din lume.

Expertize riguroase fac să urce construcţia sa la 5.000 ani, cu două – trei mii de ani înainte de bronzul şi arama preistoricilor!

S-au găsit la Medzamor vase şi obiecte metalice, cuţite, suliţe, săgeţi, agrafe, inele, brăţări, etc. din toate metalele cunoscute.

Topitoria avea o serie de cuve tăiate în stâncă, unde minereul, sfărâmat, periat, spălat, se curăţa şi se îmbogăţea până la obţinerea metalului pur. Mai mult de 200 de cuptoare ar fi îngropate, dar 25 au fost scoase.

Medzamor era un centru industrial al epocii zise, în derâdere, neolitică; aici se trata metalul de import; care era pe urmă prelucrat şi distribuit popoarelor din Orientul Apropiat

Se lucrau aici arama, bronzulplumbul, zincul, fierul, aurul, cositorul, arsenicul, manganul etc. Şi, de asemenea, oţelul.

Într-adevăr, s-au găsit, acolo, cleşti de oţel, fine şi încă strălucitoare, analoge cu pensetele noastre de depilat Ele sunt puţin mai recente, datând numai... de acum 3.000

ani! Patruzeci de varietăţi de bronz erau topite în uzine şi destinate diferitelor industrii.

Aceste descoperiri, verificate, autentificate de institutele ştiinţifice din U.R.S.S., controlate de cele din Statele Unite, Franţa, Anglia şi Germania, n-au modificat unghiul de vedere al preistoricilor.

Epoca fierului, epoca bronzului rămân ceea ce erau… chiar dacă, cu două milenii mai înainte se topeau ustensile de oţel!

Este eretic cel ce susţine contrariul!”

Oamenii mezoliticului trăiau rudimentar, utilizând unelte de lemn şi piatră cioplită pentru a supravieţui; totuşi, foloseau SCRISUL! Ridicându-se cu greu din starea de semisălbăticie construiau, totuşi, sanctuare strict orientate după poziţia astrelor!

România – „vatra Vechii Europe”.

Prin descoperirea fosilei umane de la Bugiuleşti (jud. Vâlcea), limita paleoliticului este împinsă înapoi în timp DOAR cu aproximativ 800.000 – 1.000.000 ani!…

Trebuie să-i dăm dreptate lui Mircea Eliade când afirmă, atât de tranşant, că: „Sunt unele cărţi care necesită o atât de lungă maturizare, încât se învechesc şi sunt depăşite de ştiinţă înainte chiar de apariţie. Cam astfel a fost cazul «Geticei» lui Vasile Pârvan, lucrare genială, care se va citi pentru Pârvan şi nu pentru adevărurile sale, adevăruri an de an tot mai îndoielnice”.

De ce apar aceste discrepanţe uriaşe între cărţile actuale, consacrate, ale unor istorici şi noile descoperiri arheologice? Pentru că, în general, noi, oamenii, avem tendinţa de a fi dogmatici, mult prea comozi ca să încercăm să ne modificăm anumite mentalităţi. Refuzăm să credem că înaintea actualei civilizaţii a existat o altă civilizaţie care

— F a putut să strălucească prin grandoarea şi

cuceririle ei. Iar urme ale acestei civilizaţii sunt răspândite peste tot pe Pământ dar, şi la ora actuală, studiate doar ca simple ciudăţenii şi nu omologate ca realităţi istorice. Însă, aceasta este o cu totul altă poveste, care nu intră oarecum în cuprinsul acestei lucrări.

Perioada de care ne vom ocupa mai în amănunţit este mai apropiată nouă, mai bogată în date şi mărturii şi anume cea de acum 9.000 de ani (adică 7.000 î.Hr.). Dar pentru a avea o mai multă înţelegere asupra acestei epoci, ne vom folosi de scrierile doamnei Marija Gimbutas, eminent profesor al Universităţii California din Los Angeles, care, prin prefaţa cărţii sale, ne obligă la o gândire plină de pioşenie: „România este vatra a ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate culturală cuprinsă între 6.500 – 3.500 î.Hr., axată pe o societate matriarhală, teocrată, paşnică, iubitoare şi creatoare de artă, care a precedat societăţile indo-europenizate, patriarhale, de luptători, din epocile bronzului şi fierului (…)

Uluitoarele descoperiri făcute în România şi în alte ţări învecinate, după cel de-al doilea război mondial, asociate datărilor cu radio – carbon, au făcut posibilă înţelegerea importanţei începuturilor culturii vechi europene, o cultură a unei societăţi de agricultori.

A devenit, de asemenea, evident că această străveche civilizaţie europeană precede cu câteva milenii pe cea sumeriană. Aceste date fac imposibilă ipoteza conform căreia civilizaţia războinică şi violentă a sumerienilor ar fi fost cea mai timpurie de pe glob. În Vechea Europă, nu existau fortificaţii elaborate şi nici arme de luptă. Absenţa reprezentărilor privind societatea războinică sau condusă de bărbaţi reflectă o structură socială în care femeile aveau rolul principal şi în care, atât bărbaţii, cât şi femeile activau în mod egal întru binele comun.

A fost o perioadă de reală armonie, în deplin acord cu

energiile creatoare ale naturii. Trebuie ca, de acum încolo, să recunoaştem realităţile şi modul de viaţă al epocilor neolitică şi a cuprului, care însemnau mai mult decât semănatul, culesul, măcinatul şi coacerea pâinii ori ridicarea caselor (…)

Pelasgii – Oamenii Primordiali

Şi pentru a fi şi mai concret completăm cuvintele Marijei Gimbutas, cu crezul de o viaţă al marelui nostru mitologist şi istoric Nicolae Densuşianu legat de existenţa poporului pelasg: „ (…) (pelasgii) au fost cei dintâi care au adunat în societate familiile şi triburile răspândite prin caverne, prin munţi şi păduri, au întemeiat sate şi oraşe, au format cele dintâi state, au dat supuşilor lor legi şi au introdus modul lor de viaţă mai blând. (…) Pentru poporul grec, pelasgii erau «cei mai vechi oameni de pe Pământ». Rasa lor li se părea atât de arhaică, atât de superioară în concepţiuni, puternică în voinţă şi în fapte, atât de nobilă în moravuri, încât tradiţiunile şi poemele greceşti atribuiau tuturor pelasgilor epitetul de – dioi – divini, ce ei întru adevăr l-au meritat prin darurile lor fizice şi morale”.

Şi iată că istoria, nu începe la Sumer, aşa cum am învăţat până acum! Istoria începe aici, în spaţiul carpato-pontic, în ţara Geei (generatoare a matriarhatului ca formă de conducere) şi a lui Pelasgos cel născut din pământ negru, latã cum se leagă scrierile recente, bazate pe multiple dovezi arheologice, ale Marijei Gimbutas cu intuia genială a lui Nicolae Densuşianu.

Iată cum termenul general de Veche Civilizaţie Europeană îşi recapătă numele legitim de cel de civilizaţie pelasgă. Au fost necesari ani ca ideile parţial uitate ale lui Densuşianu, parţial luate în derâdere, să poată fi verificate, în parte şi argumentate. Monumentala lui carte se cuvine a fi studiată, pentru că este un izvor de informaţie nesecat şi nu putem şti că, poate mâine, printr-

o mică descoperire documentară sau arheologică, să se confirme multe alte prezumţii ale istoricului, care astăzi ar părea banale sau fantaste…

Şi totuşi, care ar fi putut fi motivele generatoare ale unei mari civilizaţii în această zonă? Ne folosim din nou de afirmaţiile unor iluştrii istorici. N.J. Jirov concluzionează în celebra sa carte, „Atlantida” Civilizaţiile primare au fost cele de munte. Astfel, cultura sumerienilor din Mesopotamia a fost creată de oameni veniţi din ţinuturile muntoase. Cultura chineză şi cea indiană au fost întemeiate, de asemenea, de triburi muntene. Cele mai dezvoltate culturi din ambele Americi au apărut în regiuni de munte şi pe platouri”. Iar ca o completare folosim şi afirmaţia lui Jacques de Launay: „Civilizaţia se dezvoltă în zonele temperate, caracterizate prin ierni aspre şi veri cu căldură normală”.

Şi astfel, se concretizează un sumum de factori determinanţi în geneza Vechii Civilizaţii Europene, factorii de mediu, geografici şi climatici. În acest sens, ne este uşor să argumentăm existenţa unei populaţii predacice – pelasgă – pe teritoriul României, ţinând cont de varietatea şi complexitatea formelor de relief existente.

Zonele montane şi înaltele platouri ofereau peşteri în care oamenii se puteau adăposti; piatră şi lemn, ca material de construcţii pentru case şi sanctuare; apă curată, atât de vitală existenţei fiinţei umane; hrană suficientă şi bună sub formă animală, rezultată din vânat şi pescuit, sau vegetală din diferite plante, fructe sau diverse rădăcini. Marile zone de păşune au împins omul spre ideea de a-şi asigura un trai mai sigur, prin creşterea animalelor (iniţial oi, apoi vite), obligându-l la mari deplasări, ocazie cu care a descoperit marile câmpii sudice şi estice, câmpii care l-au făcut să viseze la sedentarizare. Şi iată cum începe marea epocă a agricultorilor, care învaţă, din

instinct, să supravieţuiască, folosindu-se de un complex de plante şi animale: grâu – orez, oaie – capră – vite – porc – câine şi ulterior şi cal.

Şi totodată, acum apar şi relaţiile interumane dintre diversele comunităţi, în primul rând prin necesitatea schimbului de produse specifice zonei de habitat (băştinaşii montani cu cei de la câmpie). Dar aceste relaţii nu se limitează doar la atât, ci ele converg spre o formă mai complexă, facilitând apariţia unor mari grupări umane care, sub conducerea unor oameni dotaţi intelectual şi spiritual s-au extins paşnic şi spre alte zone ale Europei.

Conducătorii acestor grupări formate ştiau că îşi asumă o responsabilitate enormă: viaţa şi existenţa semenilor lor şi, prin aceasta, propria existenţă. Dar aveau un ascendent moral, o experienţă asemănătoare a omului conducător – primar, aşa după cum ne este relatată de acelaşi Nicolae Bensuşianu: „Arcazii, popor pastoral şi viteaz, (lupă cum ne spune Pausanias, căci cel dintâi om născut pe Pământ a fost Pelasg, un bărbat; care se distingea prin mărimea, prin frumuseţea; / puterea figurii sale şi care întrecea pe toţi ceilalţi muritori prin facultăţile spiritului său; că acest Pelasg, după ce a început să domnească, a /osf cel dintâi care a învăţat pe oameni să-şi construiască colibe, pentru.1 se apăra de incomodităţile friguluia ploilor şi a căldurilor; că el a învă Int pe oameni să-şi facă haine din piei de oaie; le-a interzis să se mai nuttească şi mai departe cu frunze, cu buruieni şi cu rădăcini (…)”.

Iată cum este explicată de antici, prin legende, modalitatea de formare a primelor comunităţi umane.

Extinderea pelasgilor nu s-a limitat la teritoriul României, sau la cel imediat următor. Urme şi dovezi ale existenţei lor apar şi în Ucraina şi actuala Republică Moldovă, Ungaria şi sudul Slovaciei, întreaga zonă

balcanică, inclusiv Grecia şi insulele limitrofe, zonele de coastă ale Asiei Mici, Italia şi sudul Franţei, coastele mediteraneene ale Spaniei. Inventarele arheologice care relevă existenţa lor sunt imense, începând cu vestigii ale unor aşezări paşnice, cetăţi şi ziduri de apălare, sanctuare şi obiecte de cult, obiecte de muncă şi de luptă, opere de artă neegalate, construcţii megalitice.

Bar cel mai important lucru rămas de la ei este limba, acea limbă unică, cu specific vechi european, o limbă prelatinăaşa-zisă protolatina!

Sunt convins că această afirmaţie va părea şocantă, dar în cursul acestei lucrări voi încerca să argumentez cât mai precis această afirmaţie, într-adevăr riscantă la prima vedere.

Acum, mă voi referi la o afirmaţie foarte edificatoare care se găseşte în Vechiul Testament (Geneza), legată de momentul construirii turnului Babel: „Tot pământul avea o singură limbă şi aceleaşi cuvinte”. Să încercăm să ne explicăm această afirmaţie, simplu şi fără prea multe deducţii. Civilizaţiile umane vechi au apărut în diferite zone ale Pământului, în adevărate focare, de unde s-au extins circumsferic:

— În Asia, populaţiile irano-indiene (dravidiană), formate pe podişurile munţilor Himalaya, s-au extins, apoi, în zona peninsulei indiene şi a Asiei de Vest; normal ca această populaţie să fi folosit iniţial aceeaşi limbă;

— Civilizaţia născută pe malurile Tigrului şi ale Eufratului, asirobabiloniană, a generat apariţia popoarelor din Orientul Mijlociu; limba vorbită era o limbă semită, din care s-au format ulterior limbile arabe şi ebraice actuale şi vechile limbi feniciene, egiptene[1], arameice, abisiniene;

---

1 N.edit.: Este opinia autorului. Scrierea şi limba vechilor egipteni au apărut cu cel puţin două milenii înainte de anul 1150 î.H.r., când semiţii erau numiţi de egipteni "Poporul Ciobanilor" şi erau conduşi de Moise...

— Civilizaţia chino-mongolă, născută pe platourile tibetane, s-a extins în întreaga Asie Centrală şi de Est; e foarte simplu de observat că limbile chineză, mongolă, coreeană, japoneză şi celelalte din zonă au un fond comun; deci, ele au fost generate de o limbă unică.

Indo-europenii – un mit diversionist!

Concluziile istoricilor în acest sens sunt unanime, fără dubiu: „Limbile indo-europene evidenţiază numeroase apropieri, în primul rând gramatical, care nu se pot explica decât printr-o unitate lingvistică genuină, o limbă comună, ce presupune o patrie comună şi un popor iniţial”. (!) / (I. H. Crişan – „Spiritualitatea geto-dacilor”).

Chiar dacă majoritatea istoricilor refuză să mai creadă în mitul „popoarelor indo-europenetotuşi, mai folosesc acest termen perimat şi. greşit, dintr-un automatism lingvistic.

Teoria prin care se afirmă că Europa ar fi fost invadată, la un moment dat în istorie, un popor de origine asiatică, nu poate fi nici dovedită şi nici argumentată. Nu a existat niciodată o limbă indo-europeană care să infuzeze spiritualitatea lingvistică a „neoliticului” şi să-i confere o nouă identitate.

De altfel, I.C. Brăgan, în ideea de a fi împăciuitor între partizanii teoriei populaţiilor indo-europene şi contestatari, propune şi susţine termenul de „populaţie euro-indiană”, argumentând: „Din această mare unitate euro-indiană, compusă din populaţii vorbind o limbă comună la origini, s-au născut marile ramuri ale familiei europene străvechi, teză susţinută şi argumentată de numeroşi lingvişti, precum: Boppe, Coeurdoux etc. Invazia euro-indiană s-a extins până în Mesopotamia, prin Sumer şi până în Iran, iar în India, prin puţinii aşa-zişi brahmani (şefi politici religioşi), asemănători rasiali cu noi, europenii şi total deosebiţi de dravizii localnici. Arianii din Europa s-

au răspândit mai mult pe continent şi mai puţin în India, motiv pentru care apare mai justificată expresia de euro-indieni, în locul celei vechi de indo-europeni”.

După ce am prezentat termenii de indo-europeni şi de euroindieni, vă voi prezenta şi originea numelui de arieni, care desemnează de altfel aceeaşi populaţie.

Vechea civilizaţie a Indusului, civilizaţia dravidiană de la Mo

*

henjo-Daro, coboară din marea familie a irano-indienilor, formată pe platourile Himalayei, şi răspândită în Asia Centrală şi de Vest prin mişcări succesive. Limba folosită de această populaţie nu are legătură cu grupul de limbi ariene. La ora actuală, există puţini descendenţi ai acestei mari civilizaţii, habitaţi în zonele retrase ale Indiei, în jungle inaccesibile, vorbind dialecte din aşa numitul grup Munda de limbi. Aceste mici comunităţi ce supravieţuiesc timpului sunt organizate în triburi cu identitate proprie şi nume propriu: Santali, Khonzi, Gonzi etc.

Chiar antropologic, descendenţii grupului irano-indian sunt total diferiţi de cel european (arian), având o pigmentaţie a pielii mai închisă (brună) şi o statură scundă.

Arienii erau... pelasgi în jurul anilor 1500 î.Hr., această civilizaţie va fi invadată de un popor de rasă albă, pe care aveau să-l denumească Arya, ceea ce înseamnă „străin”, iar mai târziu „om de origine nobilă sau stăpân”. Impactul dintre cele două civilizaţii a creat actualul popor indian.

De unde veneau aceşti arieni, ce limbă vorbeau ei, atât de diferită de dialectele locale? Cercetătorii nu reuşesc să se pună de acord pentru a soluţiona problema.

Să ne amintim, însă, de afirmaţiile Marijei Gimbutas,

în legătură cu Vechea Civilizaţie Europeană. Să ni-l reamintim pe Nicolae Densuşianu, cu al său crez de o viaţă: „Înainte de civilizaţiunea greacă şi egipteană, o civilizaţiunea mult mai veche se revarsă asupra Europei. Aceasta a fost civilizaţiunea morală şi materială a rasei pelasge şi care a deschis un vast câmp de activitate a genului omenesc. Influenţele acestor trei culturi pelasge au fost decisive, pentru soarta muritorilor de pe acest pământ

Pelasgii au fost adevăraţii fondatori ai stării noastre actuale (…) Pelasgii ne apar după vechile tradiţiuni istorice ca una şi aceeaşi populaţie cu neoliticii, cari introduc în Europa cele dintâi elemente ale civilizaţiunii, animale domestice, cultura cerealelor şi o artă industrială mai progresată”.

Concluzie:

Rasa albă s-a născut în spaţiul carpato-danubiano-pontic extins până în zona caucaziană, de unde s-a răspândit, apoi, prin mişcări succesive, în întreaga Europă, cu preponderenţă în jurul bazinului mediteranean, fapt care i-a adus şi supranumele de „popoare ale mării”.

Care sunt argumentele afirmaţiei de mai sus?

În primul rând, existenţa fizică a grupurilor de oameni depinde de factori sociali, culturali şi mai ales geografici, de condiţiile necesare desfăşurării funcţiilor fiziologice minimale ale organismului uman. Omul a trăit, din cele mai vechi timpuri, pe teritoriul carpatic, găsind din abundenţă hrană şi apa necesară organismului.

Un alt argument important este, existenţa în exces a sării, substanţă fără de care niciun mamifer nu poate trăi.

În mileniul VII î.Hr., pelasgii aveau o scriere proprie, cea care va genera apoi alfabetele antice şi cele moderne. Or, un popor care, în jurul anilor ’6.000 î.Hr., scria şi-şi contabiliza viaţa de zi cu zi, nu putea să se afle în stadiul

de neolitic…

Prezenţa acestei civilizaţii pe teritoriul ţării-este confirmată şi de existenţa marilor construcţii megalitice care păzesc Carpaţii.

După cum ne spune Eschyl, ginta pelasgilor a stăpânit iniţial acest pământ, respectiv Europa, de la începutul timpului istoric. Or, un asemenea popor, întins pe o suprafaţă atât de mare, nu avea cum să dispară peste noapte, iar spaţiile ocupate de el să devină pustii…

Vă veţi întreba de ce m-am oprit la termenul de „pelasgi”? Pentru că mi se pare cel mai corect din punct de vedere istoric. Termenii de populaţie „indo-europeană” şi „euro-indiană” sunt termeni moderni, fără nicio legătură cu adevărul istoric. Deoarece, atâta timp cât s-a pedalat pe teoria că Europa a fost invadată de un popor asiatic, cercetătorii au îmbrăţişat cu frenezie noţiunea de indo-european, dintr-o oarecare intuiţie dar fără niciun suport arheologic. Nu există nicio dovadă că rasa albă a venit, „de undeva, cândva”, din Asia şi a fost generatoarea popoarelor europene…

Invers, da! Este un fapt istoric dovedit că Asia Mică, Orientul Apropiat şi India au fost invadate de triburi de arieni, care veneau din Europa, mai corect spus, din bazinul carpato-pontic. Dar nici termenul euro-indieni, adoptat ad-hoc, de către cercetători, nu este corect, deoarece civilizaţia indiană s-a format pe scheletul comunităţii irano-indiene, arienii infuzând doar această civilizaţie.

E timpul să nu mai alăturăm doi termeni complet contrarii, pentru a crea o populaţie utopică, care nu a existat niciodată…

Să rămânem mai bine la termenii folosiţi de antici, pentru că ei i-au cunoscut, şi, au fost în directă legătură, indiferent dacă grecii şi egiptenii i-au numit „pelasgi” iar

dravidienii „arieni”.

Cum arătau aceşti pelasgi ne-o spun reprezentările de pe vase ceramice şi statuetele descoperite.

Din punct de vedere antropologic, pelasgii sunt diferiţi de greci şi egipteni: având chipul oval, alungit, bărbia retrasă, fruntea înaltă, nasul drept (roman!), ochi mari denotând vivacitate şi inteligenţă, carnaţie albă, contrastând puternic cu părul bogat, blond sau castaniu. Bărbaţii erau medii de înălţime, puternici, foarte agili, iar femeile mignone, delicate, deosebit de frumoase şi suple.

Iată cum, în sec. VII – VI î.Hr., într-o Europă dominată de un Homo sapiens aflat în epoca pietrei (după cum afirmă marii cercetători ai istoriei), primitiv şi sălbatic, îşi afirmă prezenţa un tip antropologic deosebit.

„Un asemenea tip uman, zvelt, fin, specific, deşi unele trăsături se întâlnesc şi la alte popoare mediteraneene, apare curios dacă este comparat cu imaginea general admisă despre omul din neolitic şi chiar antic.

Locul de unde a venit populaţia respectivă (care a adus cu ea şi obişnuinţa folosirii metalelor neferoase) rămâne încă incert. Caracteristicile antropologice elimină Africa, Asia şi Grecia continentală, iar printre popoarele din Orientul Mijlociu nu se numărau prea multe de navigatori în mileniul al III-lea î.Hr. Oricum, argumente de ordin istoric şi cultural, la care se adaugă diferenţele majore privind însăşi concepţiile despre om, Univers, viaţă, societate, religie etc. ale cretanilor, par să excludă Orientul Mijlociu, rămânând deschise doar două posibilităţi: emigrarea unei populaţii necunoscute din Asia Mică, ori, din sud-estul Europei (…)” (Dan Apostol în „Terra – Planeta Vieţii”, vorbind despre cretani, popor de origine pelasgă).

Concluzie clară: sud-estul Europei, adică, mai pe

înţeles – spaţiul carpato-pontic!!! Iar această fantastică civilizaţie pelasgă s-a extins în întreaga Europă, Asia Mică şi Africa circumediteraneană, generând istoria prea ntică.

Limba Bătrână din Carpaţi

Este normal ca un asemenea popor să aibă şi o limbă proprie, unică, în stadiul incipient, care a dat naştere ulterior la o mare parte a limbilor europene.

Şi care era această limbă?

Grecii afirmau, la venirea lor în Europa, că pelasgii vorbeau o limbă BARBARĂ, mult diferită de a lor, fără să-i amintească caracterul.

Care este caracterul acestei limbi ni-l comunică Quintilian, afirmând că, dacă se adaugă la cuvintele latine, ori, se lăsau pe dinafară, unele litere sau silabe, se obţinea vorbirea barbară.

Cicero numeşte limba poporului lui ca o limbă barbară coruptă – Barbaries domestica. Astfel după unii autori, limba barbară avea caracterele unei limbi latine vulgare sau rustice. De altfel, ei etichetau ca limbă barbară toate dialectele populaţiilor de rasă pelasgă, indiferent că erau din Spania, Gallia, Dacia, Germania sau Tracia. Iar la rândul lor, romanii erau consideraţi de greci vorbitori de limbă barbară.

Isidor din Sevilla ne spune că cea mai veche limbă latină a fost numită lingua priscai adică, limba bătrână.

Ovidiu şi-a compus ultimele versuri apelând la latina barbară a geţilor, atât de apropiată de latina literară, afirmând el însuşi că a devenit un poet get. De altfel, după cum este evident şi pe Columna lui Traian, dialogul dintre solii daci şi împărat se face fără translatori, în deplină înţelegere. Şi nu credem că dacii cei „mândri şi nemuritori” s-au servit de latina împăratului!

Putem afirma cu toată convingerea şi în conformitate cu concluziile trase de iluştri istorici, că limba civilizaţiei

pelasge a fost o PROTOLATINĂ, sau altfel zis o latină vulgară.

Un alt argument important în susţinerea acestei afirmaţii este de ordin geografic. Spaţiul sud-european, de la vest la est, este ocupat de popoare de limbă latină (cu mici enclave), rezultate nu din romanizare ci, din originea lor comună pelasgă. Romanii nu au reuşit să romanizeze pe daci în 165 ani, precum nu au reuşit să romanizeze pe egipteni în 425 ani (30 î.Hr. – 395 d.Hr.); pe greci în 641 ani (146 î.Hr. – 395 d.Hr.); pe evrei în 325 ani (70 d.Hr. – 395 d. Hr); pe maltezi în 1.088 ani (218 î.Hr. – 870 d.Hr.); pe britanici în 400 ani şi, mai ales, nu au reuşit să creeze o limbă unitară în propria lor Italie, odată ce există 1.500 de dialecte!…

Pe parcursul istoriei, această limbă „bătrână” îşi va păstra unitatea, fiind suportul pe care se vor construi limbile latine europene.

Diferenţele lingvistice dintre ele au fost cauzate de aşezarea geografică şi influenţele produse de popoarele cu care au venit, ulterior, pe parcursul istoriei, în contact. Astfel, limbile italiană, franceză, spaniolă şi portugheză au suferit influenţe germanice, iar româna-slavone.

„Înmulţiţi-vă şi ocupaţi Pământul!”

Istoria pelasgilor este puţin cunoscută din textele antice. Ne-au rămas puţine relicve de la ei pentru a putea cunoaşte această mare civilizaţie uitată. Se pare că multe informaţii despre ei se află în mitologia greacă şi egipteană, informaţii care se cer a fi decriptate. Ceea ce se cunoaşte este puţin şi trebuie să ne bazăm pe intuiţie, pentru a putea discerne realitatea istorică.

Începând cu anii 4.400 î.Hr., civilizaţia pelasgă se vede nevoită să-şi schimbe structura socială. Atacată dinspre est de valuri succesive de triburi nomade (numite Kurgan de M. Gimbutas), provenite probabil din Asia, se

vede nevoită să se apere. În faţa pericolului, au loc profunde modificări de ordin social, culminând cu trecerea puterii decizionale în mâinile bărbaţilor. Obligaţi să facă faţă unui duşman crud, puternic înarmat şi călare, pelasgii vor învăţa să-şi facă propriile lor arme, să utilizeze calul ca mijloc de război, vor construi în jurul aşezărilor ziduri, împrejmuiri şi şanţuri de apărare. Atacatorii vor fi repede înfrânţi şi alungaţi.

În mileniul al III-lea î.Hr., poporul pelasg se va angrena în mari mişcări şi deplasări de populaţii:

— Spre sud, ocupând Asia Mică şi insulele Mării Egee (aşa se poate explica cum a ajuns alfabetul carpatic pelasg în Creta);

— Spre sud-est, în Sumer (ducând cu ei scrierea care va fi etichetată ca „sumeriana”);

— Spre nordul Africii (cârja încârligată a păstorilor carpatici este prezentă în mâinile faraonilor ilustraţi pe pereţii piramidelor);

— Spre India, în jurul anilor 1500 î.Hr., pomeniţi de cronicile Văii ludusului ca Arieni – Arya „străin” (multe legături spirituale s-au descoperit între civilizaţiile europene şi cea indiană).

Aceste mişcări ale populaţiei pelasge au fost ciclice, perminndu-le să ocupe o mare parte a Europei, Asiei Mici şi Orientale, parte din subcontinentul indian şi Africa de Nord (Egiptul), repetându-se la anumite intervale, determinate de sporul de populaţie şi necesitatea de noi spat H.

Celebra epopee sanscrită „Rāmāyana” scrisă în secolul IV Hr. şi alcătuită din 24.000 de distihuri şi care prezintă epopeea prinţului Rama, descrie în mod clar şi distinct aceste masive mişcări de populaţii dinspre zona Carpaţilor şi a Caucazului către alte spaţii.

De remarcat în această epopee că prinţul Rama este

identificat ca „preot scit”. Ori numele de Scythia era, în antichitate, denumirea unui spaţiu care cuprindea o parte din Dacia (Dobrogea), sub numele de Scitia Mică şi stepele nord – pontice, sub numele de Scitia Mare. Termenul Scitia defineşte o provincie istorică şi mai puţin o regiune locuită de sciţi. În urma unei revelaţii divine, Rama ajunge conducătorul spiritual al poporului său. În urma unor divergenţe între conducătorii pelasgi, Rama îşi va duce adepţii spre India, spre noi teritorii. Mişcarea este masivă, pelasgii cucerind Caucazul, Iranul, India şi Ceylonul. Rama este prezentat nu ca şi un cuceritor, dornic de expansiune, ci ca şi „conducător al popoarelor, domnul lumii, stăpânul sufletului şi al dragostei oamenilor, tatăl şi mama supuşilor săi; el a ştiut să unească toate fiinţele într-un lanţ unic al iubirii” (E. Schuré – „Marii Iniţiaţi”)

Iată cum a fost considerată, chiar şi în India, influenţa civilizatoare pelâsgă asupra populaţiilor băştinaşe…

Demn de amintit este numele prinţului şi al poporului lui: RAMA, RAM ANI!

În alt spaţiu geografic, în jurul anilor 1.250 – 1.100 î.Hr., populaţii pelasge din nordul Balcanilor, triburi ¡Ilire, trace şi predacice, numite de către istorici „triburile câmpurilor de urne”, datorită faptului că-şi incinerau morţii (obicei arian), organizează o campanie împotriva triburilor greceşti-aheene. Angrenând în această mişcare şi triburile doriene, distrug lumea aheeană (revanşa) din Grecia peninsulară, se răspândesc în Grecia insulară, trec în Asia Mică, prin regatul hitit, Fenicia şi Palestina şi ajung până în Egipt, unde, cu mare greutate, sunt respinşi de către Merneptah, în anul 1221 î.Hr.

Care a fost scopul acestei invazii? Unul singur: reluarea în stăpânire a ceea ce le-a aparţinut mai înainte. Nu degeaba, cronicile greceşti numesc această campanie

de recucerire „întoarcerea Heraclizi «lor”, iar egiptenii nu uită să specifice că atacatorii au fost „popoarele mării”. Se cuvine a face aici o mică paranteză legată de atributul acordat pelasgilor: „heraclizi”, adică urmaşi ai lui Hercule[2] lată cum recunosc grecii că cel mai celebru erou al mitologiei „lor” a fost pelasg...

Mileniul II î.Hr. va fi mileniul în care marele imperiu pelasg se destramă, populaţia scindându-se în triburi **, cu identitate diferită, determinată de spaţiul geografic de habitat

De aici înainte, izvoarele antice îi vor trata pe descendenţii poporului pelasg cu denumiri zonale: iberi în Spania; gali în Franţa; ctrusci şi latini în Italia; arimani în Germania; traci şi illiri în Balcani; geto-daci în Dacia; dar, toţi vorbitori de latină barbară...

Capitolul II

MESAJE DE LA „OAMENII DIVINI”.

Scrierea a apărut în Ardeal

Până în ultimii ani, s-a considerat că apariţia scrisului este legată de civilizaţia protosumeriană. Şi nu în mod deductiv, ci bazat pe vaste cercetări arheologice. În straturi arheologice ale vechii Mesopotamia au fost găsite o serie de tăbliţe cu scriere pictografică, datate din mileniul IV – V î.Hr. Tăbliţele descoperite la El Obeid (lângă vechea aşezare Ur), Warka (lângă vechiul oraş sumerian Uruk) şi Djemdet-Nasra (în apropierea miticului oraş Kiş) sunt din lut ars, acoperite cu diverse desene şi inscripţii, dovedind o scriere presumeriană ideografică. Scribul care a executat aceste notaţii s-a folosit de plăcuţe

2 N.edit.:: Hercule a fost semizeu, din mamă titană. "Heraclizi" putea însemna atât"divini", cât şi "titani", în condiţiile în care, era ştiut în antichitate, la nordul Dunării se afla Hiperboreea, ţara titanilor, Ţara Zeilor iar pelasgii/ luperboreii erau cunoscuţi drept titani sau divini. O dovadă că "popoarele mării" ii desemna pe divinii pelasgi...

de argilă proaspătă, pe care a imprimat uşor, cu ajutorul unei bucăţi de trestie, diverse semne şi desene; ulterior plăcuţa a fost arsă realizându-se acea rezistenţă necesară păstrării lor ca viitoare documente.

Dar, şi aici este un „dar" \ în anul 1961, Nicolae Vlasa descoperă, în satul Tărtăria (jud. Alba), trei tăbliţe de lut ars (teracotă), într-o groapă de sacrificiu. Consensul arheologic unanim, bazat pe datări cu radio-carbon (C^{14}), le apreciază ca aparţinând mileniului VII-VI î.Hr. (anii 6200 – 5200).

Plăcuţele sunt din lut ars, de dimensiuni mici: două plăcuţe rectangulare având desenate pe ele reprezentări animale şi vegetale, iar a treia, rotundă, prezintă gravată pe ea o scriere grafică. Faptul într-adevăr interesant este uimitoarea asemănare dintre această scriere şi cea din Djemdet-Nasra şi Creta. Iar, datorită acestor similitudini, s-au făcut încercări de descifrare a lor folosindu-se grafia sumeriană.

Sumerologul rus V. Titov afirmă că textul înscris pe cea de-a treia plăcuţă se traduce aproximativ astfel: „În (cea de-a) patrusprezecea domnie pentru buzele (gura) zeului Sane cel mai vârstnic după ritual (este sau a fost) ars" argumentând aceasta cu locul în care au fost descoperite, o groapă de sacrificiu, din care s-au excavat, alături de plăcuţe, cenuşă şi oase de om matur, dezmembrat şi calcinat. Titov susţine caracterul unui rit antropofagie de sacrificiu, rolul tăbliţelor] fiind totemic. Numele zeului Sane, zeu tartaric. În cinstea căruia se face sacrificiul, se consideră sinonim cu zeul sumerian Usmu.

Altă interpretare este făcută de către János Harmatta, un repul. it arheolog, care consideră că cele trei plăcuţe sunt nişte simple documente contabile ale unui negustor: „Făină 60 + 10 (măsuri) zeului Palii? O (măsuri) regelui Pontif; 60 + 2 (măsuri) zeului Usmu/Samos".

În consemnările sale din „Jiviie slova Tartarii” Boris Perlov caută descifrarea textelor de pe plăcuţe, plecând de la interpretările făcute de Nicolae Vlassa şi similitudinea existentă cu plăcuţele din Djemdet – Nasra: „Pe prima tăbliţă dreptunghiulară e însemnată întruchiparea simbolică a doi ţapi; între dânşii e aşezat un spic. Poate că întruchiparea unor ţapi –, / a unui spic a reprezentat simbolul bunăstării obştiila baza căreia se află ocupaţia lor cu agricultura şi creşterea animalelor. Dar s-ar putea să loprezinte şi o scenă de vânătoare. E interesant că un subiect de acelaşi fel se întâlneşte şi pe tăbliţele sumeriene. A doua tăbliţă e împăr (ită, prin linii orizontale şi verticale, în sectoare nu prea mari. În fiecare ¡octor sunt zgâriate diferite imagini simbolice. Acestea nu sunt totemuri?”

Cercul totemurilor sumeriene e cunoscut. Şi dacă se compară de cnele de pe tăbliţa noastră cu imaginea de pe vasul ritual, găsit în săpăturile de la Djemdet-Nasra, vom remarca, din nou, o coincidenţă izbitoare. Primul semn de pe tăbliţa sumeriană e un animal, mai mult ca iigur un ied, al doilea reprezintă un scorpion, al treilea, după toate posibilităţile, un cap de om sau de zeu, al patrulea simbolizează un peşte, al cincilea o construcţie, al şaselea o pasăre. Astfel se poate presupune că pe tăbliţă sunt însemnate totemurile: ied, scorpion, demon, peşte, adânc-moarte”, pasăre.

Pe a treia tăbliţă rotundă sunt înscrise următoarele: „NUM, KA, SA, IJGULA, PI, IDIM, KÂRA,!”: „ (de către cele) patru conducătoare, pentru a/lipul zeului Sane, cel mai în vârstă (conducătorul – patriarhul – sacerdotul – preotul suprem) în virtutea adâncii înţelepciuni, a fost ars unul”.

Ce înţeles poate avea această inscripţie? S-o comparăm cu documentul Djemdet – Nasra pomenit

înainte. În acela, se află lista celor mai însemnate surori preotese care erau în fruntea a patru grupe tribali Poate că tot astfel de preotese conducătoare s-ar afla şi la Tărtăria. Dar mai există şi o altă coincidenţă. În inscripţia de la Tărtăria este pomenit zeul Sane, ba mai mult, numele zeului este reprezentat ca în sumerieni. Judecând după toate acestea, tăbliţa conţine informaţii ¡tsupra ritualului uciderii şi arderii unui sacerdot, care şi-a săvârşit nlujba într-un termen al conducerii sale.

Ne întrebăm, atunci, cine au fost locuitorii străvechi ai Tărtărlei, care scriau în sumeriană, în mileniul V î.Hr., când despre Sumerul însuşi nu se pomeneşte încă?…

Profesorii de la Tărtăria

Se impune de la sine o concluzie: inventatorii scrierii sumeriene au fost, oricât de paradoxal ar părea, nu sumerienii, ci locuitorii Balcanilor. Într-adevăr, cum poate fi explicat altfel faptul că cea mai veche scriere din Sumer, datată din mileniul IV î.Hr., a apărut cui totul pe neaşteptate şi într-o formă dezvoltată? Sumerienii (ca şi babilonienii) au fost doar elevi buni, preluând scrierea pictográfica de la popoarele balcanice şi apoi dezvoltând-o în scriere cuneiformă.

Iată nişte concluzii şocante, la prima vedere, dar ele nu sunt decât nişte mărturii care dovedesc ascendenţa în timp şi spirit asupra altor popoare. Mă întorc din nou la Nicolae Densuşianu şi afirmaţiile lui legate de rolul civilizator al poporului pelasg în istoria universală. Istoria nu începe cu sumerienii şi egiptenii, în primele clipe ale umanităţii, el cu pelasgii.

Această „mică” greşeală de a începe manualele noastre de istorie cu civilizaţiile din Orientul Mijlociu şi Africa de Nord, considerate ca primordiale, am preluat-o de la istoricii greci antici, care considerau că înaintea lor au fost doar sumerienii şi egiptenii. Este mult mai simplu

oricărui muritor să scrie ceva „deja vă ori auzit. Toţi istoricii greci au fost fascinaţi de realizările egiptenilor şi să nu uităm că civilizaţia greacă şi egipteană de la un moment dat au fost contemporane, evo» luând paralel.

Sunt relevante cele trei traduceri făcute de Titov, Perlov şi Harnatta, înclinând mai mult spre traducerea lui Perlov, pare-se mai exactă şi din punct de vedere al ambientului în care s-au descoperit plăcuţele (groapa de sacrificiu); cu o singură corecţie: numele zeului Sane ar putea fi şi Şaue, zeu omagiat de către pelasgi, Sane fiind numele folosit de sumerieni, preluat deformat. Numele zeului Şaue se găseşte foarte des în toponomia Ardealului: Şieu, Şaulia, Şieusa, Şăuleşti, Şauaeu etc!

Interesantă şi curajoasă este concluzia autorului mai sus menţionat, prin atribuirea acestei scrieri locuitorilor Balcanilor.

Mai este oare, necesar, să punem întrebarea: cine erau acel locuitori ai Balcanilor în mileniul VII – VI î.Hr.?

Şi totuşi, această strălucită descoperire este, în continuare, ignorată de cărţile de istorie şi enciclopediile publicate peste tot în lume, care continuă să prezinte Sumerul ca loc al naşterii scrisului…

De ce? Pentru că opinia unor „iluştri istorici” este că o singură descoperire, chiar arheologică, nu e suficientă pentru a convinge…

Şi atunci, voi aduce, şi câteva dovezi documentare preluate din opera lui Diodor din Sicilia, „Biblioteca istoricăcare, în urmă cu exact 2000 de ani (!) înainte de descoperirea de la Tărtăria, pomeneşte de scrierea pelasgă, fără ca acest lucru să dea de gândit cercetătorilor din istorie: „Ba chiar se spune că, atunci când Cadmos adusese din Fenicia literele, el cel dintâi le-a folosit în limba elenă, dând fiecăruia numele şi forma sa. Aceste litere au fost numite, cu denumire generală, feniciene, căci

din Fenicia fuseseră aduse de eleni; ar mai fi avut şi denumirea specială de pelasgice (subl. n.), fiindcă pelasgii s-au folosit cei dintâi de aceste caractere, adaptate limbii lor"; sau: „cât priveşte pe Linos, se spune că el a însemnat cu litere pelasgice isprăvile întâiului Dionysos, înfăţişând în lucrarea sa şi celelalte legende. La fel s-ar fi folosit de scrierea pelasgică şi Orfeu şi Pronapides, dascălul lui Homer, un foarte dăruit meşter al cuvântului".

Iată cum o descoperire poate fi prognozată!!!

Această scriere, a cărei dovadă arheologică nu poate fi contestată, a dat naştere, ulterior, scrierii sumeriene, liniarului cretan şi B, scrierii civilizaţiei Văii Indusului, alfabetelor grec, latin (modern), runic şi chirilic.

Interesant rămâne de studiat, viitorilor cutezători, modul în care s-a păstrat această scriere nealterată la plutaşii de pe Bistriţa, care, în însemnările lor, folosesc acelaşi fond de semne ca cel de pe tăbliţele de la Tărtăria, sau însemnele de pe veriga aparţinătoare tezaurului de la Pietroasa.

Dar, cel mai interesant ar fi de aflat valoarea lor fonetică, pentru a pătrunde în misterul ascuns al unei civilizaţii fantastice.

Sfincşii din Carpaţi şi Egipt – fraţi gemeni!?

Prezenţa monumentelor megalitice este trecută sub tăcere de către istorici, fiind ignorate şi calificate drept fantezii ale naturii. Numai că aceste „fantezii ale naturii" au beneficiat, înainte de a fi erodate, de aportul mâinii creatoare umane.

Realizări ale pelasgilor, ele impresionează prin insolit şi diversitate. Existente iniţial pe întreg teritoriul ţării, au dispărut ca urmare a acţiunii devastatoare a omului şi a factorilor climatici agresivi, păstrându-se doar în zonele montane, inaccesibile şi, prin aceasta, intangibile. Având un caracter statuar şi simbolistic, impresionează prin

măreţie şi impact vizual. Grupate izolat sau sub formă de sanctuar, străjuiesc crestele Carpaţilor, transmiţându-ne un mesaj enigmatic.

Pentru că enumerarea lor ar umple pagini întregi, ne limităm la amintirea celor mai interesante: Sfinxul de la Bratoceni (masivul Ciucaş), Sfinxul de la Pietrele lui Solomon (masivul Postăvaru), Sfinxul Stânişoarei, Sfinxul din Oaş, Sfinxul din Cheile Nerei, Babele din Caraiman, podul tăiat în piatră de la Ponoare (jud. Mehedinţi).

Am omis intenţionat prezentarea Sfinxului din Bucegi, monument impresionant, ce rivalizează cu Sfinxul din Gizeh. De altfel, unii cercetători afirmă că cel egiptean este o palidă copie a celui carpatic, distrus în mare parte de agenţii atmosferici.

Uimitor este faptul că ambele construcţii au aceeaşi dimensiune şi, se pare, aceeaşi origine! Istoriile greceşti afirmă că realizatorii Sfinxului egiptean ar fi celebrele „popoare ale mării”! De fapt, nu este singura dovadă a influenţei pelasge în modul de execuţie al construcţiilor egiptene. O descoperire făcută pe teritoriul ţării noastre avea să pună mari semne de întrebare cercetătorilor, legate de originea obeliscurilor faraonilor.

Pe o colină înaltă, ce domină întreaga comună Polovragî (jud. Gorj), s-a descoperit fragmentul unui monument arhaic, unic în genul său între monumentele preistorice ale Europei. Este un obelisc lung de 1, 09 m, executat în granit, tăiat în patru feţe cu laturile principale de O, 45 m. Toate feţele monumentului sunt fin şlefuite, neprezentând nicio inscripţie. Asemănarea dintre acest monument carpatic şi obeliscurile egiptene este mai mult decât spectaculoasă. Semnele carpatice, cârja încârligată, sfinxul şi obeliscul străjuiesc mormintele faraonilor.

Întorcându-ne în spaţiul carpatic, se cuvine să amintim relatarea lui Dimitrie Cantemir în „Descriptio

Moldaviae” despre „Cheile Bâcului”[3], drum străjuit de lespezi şi bolovani gigantici, dispuşi în linie dreaptă, care traversează pe la mijloc Basarabia şi se întinde până în Crimeea.

Dar, dintre toate realizările pelasgilor, cel mai mult impresionează gigantica construcţie megalitică cunoscută sub numele de Valul lui Traian sau Brazda lui Novac, iniţial denumită Brazda lui Iorgovan. Prezentându-se sub forma unui canal străjuit de un val de pământ, acesta pleacă de la Dunăre, pe la Porţile de Fier, traversează întreaga Câmpie Română şi Basarabia, pentru a se opri la Don.

Iată de ce vestigiile trecutului trebuie reanalizate şi cercetate, pentru a li se reda adevărata lor valoare şi dimensiune. Pentru că, aici, în spaţiul carpatic, se află unele din marile enigme ale rasei umane…

Capitolul III

CONFRUNTAREA CARE A CREAT GRECIA

Motto: „Noi nu ştim nimic despre elenii aceştia de demult Tucidide, care ne-a descris căderea Atenei, vorbind despre strămoşii săi, ne spune că nu erau mare lucru. Şi probabil, aşa era. Aveau obiceiuri foarte urâte. Trăiau ca porcii şi aruncau cadavrele duşmanilor la câinii care le păzeau turmele. N-aveau niciun respect pentru drepturile altora: măcelăreau băştinaşii din peninsula grecească, numiţi pelasgi, le prădau gospodăriile, le furau vitele, le robeau femeile şi fiicele şi cântau cântece lung şi nesfârşite, în care proslăveau vitejia aheilor”.

Hendrik Willem van Loon (Istoria Omenirii”)

Migraţia spre sud

Anii 2000 – 1950 î.Hr. aduc asupra Vechii Civilizaţii Europene o nouă ameninţare: invazia grecilor. De unde veneau aceste triburi seminomade de ahei şi ionieni? După

3 N.edit.: în antichitate, acest drum ce ducea spre ţara de origine (Carpaţii) a pelasgilor migraţi spre est, mai era numit şi "Calea Sfântă".

ultimele cercetări efectuate de arheologi şi istorici, se pare că originea lor este din stepele pontice ce mărginesc coastele de nord-est ale Mării Negre, dincolo de Peninsula Crimeea în sudul Rusiei.

Nu se cunosc motivele care au generat o migraţie de asemenea proporţii: posibil o presiune din partea altor popoare din zonă asupra lor, sau o creştere bruscă a numărului populaţiei, care necesita un spaţiu vital. Cert este că, în migraţia lor, au urmat două căi: prima, care a traversat întregul nord al Mării Negre, teritoriul ţării noastre de la nord la sud şi nu s-a oprit decât în partea de sud a Peninsulei Balcanico; a doua cale a fost ocolirea Mării Negre pe la est, traversarea poditului anatolian şi trecerea Mării Egee[4].

Ce anume a determinat aşezarea lor în această zonă sudică a Balcanilor şi numai la nord?

Dar să dăm citire la ceea ce scrie un reputat elenist, Pierre Leveque, în cartea sa „Aventura greacă”, despre condiţiile geografice şi climatice din sudul Balcanilor: „Dintre marile peninsule mediteraneene, Grecia e cea mai săracă. Solul ei sterp, capriciile climei sunt deosebit de neprielnice pentru agricultură, baza celor dintâi aşezări umane. Dar în însăşi indigenţă aceasta, un popor curajos găseşte o salutară constrângere; această nenorocire funciară nu-i îngăduie să somnoleze într-o viaţă plină de înlesniri. Fixat pe un sol ingrat, munceşte din greu pentru a-i pune în valoare, defrişând pădurea, acoperind cu terase coastele dealurilor. Mai târziu, va fi nevoie, pentru a supravieţui, să născocească alte expediente. (…)

---

4 N.edit: O serie de autori greci antici, români, ruşi sau occidentali, ca şi M icetări arheologice din secolul XX au dovedit că ionienii, aheii şi dorienii «••au, iniţial, băştinaşi în zona dintre Tisa şi Dunăre. Dezbaterea de idei nu este, insă, inutilă niciodată şi Editura OBIECTIV doreşte tocmai .acest lucru...

Iernile sunt aspre, verile călduroase. La Atena, temperatura variază în medie de la 19° la maximum 3SP. Tessalia şi Beoţia se prezintă vara ca nişte stepe arzătoare, peste care vântul ridică vârtejuri de praf. (…)

La est de Pind, numai munţii cei mai înalţi se bucură de precipitaţii mai bogate – Olimpul e acoperit de brazi şi castani „iar coamele Parnasului sunt înzăpezite până în iunie –, dar regiunile joase cunosc o lungă şi neîndurătoare epocă de secetă, căci din iunie până în septembrie nu plouă niciodată.

Vânturile contribuie şi ele la asprimea climei. Vara, presiunea scăzută a Mediteranei aspiră aerul Balcanilor, dând naştere vânturilor de nord, care devastează lanurile, mătură Marea Egee şi alternează adesea cu răbufnirile arzătorului sirocco. Iarna, rafale violente de vânt răcesc brusc atmosfera.

Îngustimea câmpiilor, caracterul excesiv al climei sunt prea puţin prielnice agriculturii. Pe solurile mai puţin sărăcăcioase se cultivă cereale (cu precădere orz, în detrimentului grâului, mai ales în Atica), iar pe cele pietroase viţă de vie şi măslini. Muntele, în mare parte despădurit încă din antichitate (…), nu oferă un mediu complementar propice vieţii omului: versantele, roase de puhoaie, nu oferă decât locuri pentru păşunatul din timpul verii. Între câmpie şi munte, sărăcăcioase întinderi acoperite cu tufe pipernicite de fistic, de mirt, cu feluriţi arbuşti, cu crini şi zambile sălbatice iarici-colo câte un stejar pietros: domeniu predilect al caprelor şi oilor.

Bogăţii minerale nu se găsesc nici ele în prea mare măsură. Câteva neînsemnate zăcăminte de fier şi cupru”.

Un adevărat peisaj dezolant şi terifiant. Şi totuşi, grecii s-au aşezat aici după un drum chinuitor de lung, pe care numai un popor hotărât şi curajos putea să-l facă.

De ce au ales aceste zone sălbatice şi sărace, când în

drumul lor au cunoscut bogăţia şi splendoarea arcului Carpatic, câmpiil-j

Pontice, întinse, roditoare, numai bune de cultivat, podişuri înalte ferite de eroziunea apelor de primăvară, păşuni întinse şi grase, adevărată mană pentru caii lor obosiţi. Nu se poate să nu fi fost atraşi de clima blândă şi temperată propice activităţii umane. Darurile solului t, i subsolului nu se poate să nu le fi făcut cu ochiul: hrană din belşug, materiale de construcţii nelimitate, resurse minerale la discreţie.

Ne punem întrebarea: de ce oare un popor războinic şi sălbatic, cum erau grecii la acea oră, plecaţi în căutarea unui spaţiu vital, nu au ocupat aceste zone bogate ale ţării noastre şi s-au mulţumit cu sărăcia din sudul Peninsulei Balcanice?

Istoria trebuie înţeleasă şi judecată, şi nu lăsată la discreţia tutuior prezumţiilor şi ipotezelor care mai de care fantastice.

Motivul este foarte simplu şi el este de natură umană: grecii au fost alungaţi de pe aceste teritorii, după care au jinduit, de către populaţiie pelasge care trăiau paşnic în acele zone. Confruntarea dintre cele două civilizaţii a fost teribilă, aceeaşi ca şi dintre pelasgi vi vechile popoare kurgane dar, de data aceasta, localnicii învăţaseră. irta războiului şi o foloseau în beneficiul lor.

Primul zeu a fost Ion…

Prima invazie greacă are loc în jurul anilor 2000 – 1950 î.Hr. Primii invadatori au fost ionienii, triburi seminomade şi războinice, înfrânţi de populaţia pelasgă, localnică, pe teritoriul ţării noastre, ne retrag spre sud, un ţinut cu o populaţie mai rară, datorită condiţiilor de mediu. Grecii distrug totul în drumul lor. Iată ce ne spune despre acestea Pierre Leveque: „Se impune, totuşi, o analiză mai nuanţată. I’rimii greci sunt ionienii, care recunoşteau

drept străbun eponim un zeu fluvial tămăduitor; Ion, de la care ar fi păstrat temperamentul lor impetuos (cuvântul ionian ar fi avut semnificaţia de înflăcărat).

Cadrele sociale-împărţite în patru triburi-care îi caracterizează în epocile următoare, par să fi existat chiar de la aşezarea lor în Grecia. 11 au ocupat, într-un mod, fără îndoială, destul de laş, întreaga Grecie continentală şi Peloponezul, fără să impună populaţiei preelene, fu> care au subjugat-o, un regim mai dur".

Se poate vedea foarte bine cine au fost primii invadatori de neam iiocesc. Ce putem înţelege din acest citat: în primul rând, un fapt foarte important despre religia acestor triburi: credinţa într-un zeu numit Ion, de la care îşi iau numele şi nu Zeus. În al doilea rând, atitudinea lor e onciliatoare în momentul ocupării Greciei. Este şi normal ca, o l. ilă bătuţi şi izgoniţi din nord, să se aşeze pentru a-şi trage sufletul într-o zonă» aproape pustie. Tovărăşia puţinilor locuitori ai acestei zona le va fi benefică, învăţând de la aceştia cultura pământului, specifică Greciei (măslin, viţă-de-vie, smochin) şi mai ales artă ceramică, meşteşugărească şi artizanală.

Legat de aceasta, să-l citǎm din nou pe Pierre Leveque: „să o/> servat că majoritatea cuvintelor greceşti care ţin de domeniul agrb culturii nu se pot explica prin limba greacă (astfel spus, nu au corespondente indo-europene). Iată câteva exemple tipice: sitos – grâu, pisos – mazăre; sicyos – castravete; colocyntha – dovleac; olynthos – smochina; claion – untdelemn; rodon – trandafir; hyacinthos – zambila; narcissor – narcisa. Cuvintele acestea, sunt, după toate aparenţele împrumutate din pelasgă (de la pelasgi, denumire pe care grecii le-au dat o celor dintâi locuitori ai ţării lor), limbă care trebuie să fi fost comună anatolienilor din Grecia şi Creta. Şi subliniază cât se poate de bine toi ceea ce au învăţat grecii de la

populaţiile pe care le-au subjugat”.

Nu ni se mai pare şocant, ne-am obişnuit cu toate aceste afirmaţii. Să remarcăm doar două lucruri care rezultă foarte simplu din acest text: atât troienii, cât şi cretanii erau civilizaţii pelasgice care vorbeau aceeaşi limbă prelatină. Şi dacă ne amintim şi acelaşi scris, identic de pe tăbliţele din Tărtăria şi Creta. Această mare comunitate minoică din Creta, insulă situată la jumătatea distanţei dintre Grecia peninsulară, Asia Mică şi Egipt, este una din cele mai strălucite civilizaţii ale Europei mileniilor II ŞI II î.Hr. Beneficiind de condiţii pedoclimatice favorabile, de legături culturale cu Asia Mică, Grecia şi Egipt, pelasgii au creat aici bazele unei vieţi economice şi spirituale înfloritoare. Ne stau mărturie construcţiile lor monumentale, dezvoltarea meşteşugurilor, construcţiilor de nave, care îi transformă în adevăraţi primcuceritori ai mărilor.

Este suficient să dăm citire concluziilor lui Horia C. Matei în caracterizarea acestei civilizaţii, pentru a ne da seama de superioritatea spirituală a pelasgilor în ansamblu. „Descoperirile arheologice atestă un înalt nivel de civilizaţie materială şi spirituală: oraşe şi sate pros pere, reţea de drumuri şi poduri de piatră, sisteme de canalizare, de aduo ţie a apei sau de desecări, cunoştinţe arhitectonice ilustrate de somp tuozitatea palatelor, a vilelor sau a caselor cu unul sau două etaje, remarcabil progres în construcţia navală. La începutul epocii (2000 – 1600 î.Hr.) este iniţiată construcţia celebrelor palate din Cnossos, Phaistcă, Mallia ca reşedinţe principale, dar totodată şi centre administrative, de cult, meşteşugăreşti şi de depozitare a mărfurilor. În magaziile palateloi erau adăpostite grâne, ulei, vin, produse meşteşugăreşti din ceramici lomn, fildeş, aur, textile destinate comerţului cu Grecia, Egipt, Siria; mărimile cretane vor fi descoperite şi

în îndepărtata Mesopotamia”.

Dar toate acestea vor fi distruse de două cutremure survenite în jurul anilor 1700 şi apoi 1400 î.Hr. Populaţia, puternic lovită, nu va mai m» construi vechile palate. Anii 1400 – 1200 î.Hr. aduc asupra lor a noua im» norocire: invazia unui popor războinic şi crud, aheii greci.

Invazia aheilor şi dorienilor

Apariţia în Europa a acestui popor se produce în jurul anilor l!) 80 î.Hr. Drumul lor spre Europa urmează cele două căi deja cunos – ute. Lovindu-se puternic de comunitatea care trăia în zona carpatică, retrag spre sud, trecându-i pe verii lor, ionienii, sub dominaţia lor, ocupând mare parte din Grecia. Alte triburi de ahei pătrund prin Anatolia, ajungând la coastele asiatice ale Mării Egee. Acum, va avea inc distrugerea altei comunităţi pelasge înfloritoare, Troia. Informaţii irspre aceasta ne dă chiar Homer, în opera sa Iliada. Data distrugerii Iroiei este incertă, oscilând între 1183 după Eratostene şi 1280 î.Hr., l.ită pe care o propune Herodot. Povestea Troiei este cunoscută, dar iMinarcabil este faptul că, după distrugerea cetăţii, grupul de supravieţuitori, conduşi de Enea, ajung în Italia, cerând sprijinul şi ajutorul lui i. itinus şi latinilor, altă comunitate pelasgică. Este şi normal ca un uinducător foarte inteligent şi conştient de soarta oamenilor lui, precum I nea, să ceară ajutor de la un neam şi de un sânge cu el.

Dar să revenim la cronologia istorică. Anii următori năvălirii triburilor aheene nu aduc pace populaţiilor pelasgice din nord, implicit acei” i de pe teritoriul ţării noastre. În jurul anului 1.000 î.Hr., trece cel de-al iinlea val al emigraţiei greceşti, dorienii, care se deplasaseră din Mopele asiatice odată cu aheii dar, în drumul lor, au făcut un poms de mai lungă durată la sud-vest de Dunăre (pe teritoriul actual ni Serbiei). Nu am putea afirma că relaţiile

dintre dorieni şi băşti-naşi ni fost idilice, odată ce şi aceştia, sub presiunile populaţiei peim. ciice, se retrag spre sud, deplasând şi ocupând cele două populaţii ionică şi aheeană. Cele trei grupări vor da naştere, în timp, poporului urc şi unei civilizaţii antice strălucite.

Dar tot acum, comunităţile pelasgice din întreaga Europă îşi deţinuse identitatea ca popoare, devenind un micromozaic de culturi, lui l>înd să se diferenţieze prin tradiţii, port şi specific de limbă, dar păsiirând fondul original.

Să dăm citire uneia din concluziile lui Nicolae Densuşianu în a ui carte „Dacia preistorică”: lată aici o listă de popoare barbare, care mai vorbeau şi în timpul lui August o limbă rustică latină: locuitorii dl Bosphorul cimeric, getulii, hiperboreii, colchii, dacii, galii de! îng\ Rhodan şi iberii din peninsula de apus”.

Completând tot el, alţi vorbitori de limbă barbară, ca: illirii şi mă cedonenii din zona Balcanică, latinii şi etruscii din peninsula Italică tursenii din zona cuprinsă între Italia, Corsica, Sardinia şi Sicilia, tur detanii din Spania, ligurii din Galia, arimanii din Germania.

Este necesar să înţelegem comunitatea acestor limbi europeni prin acest simplu mecanism care le-a creat şi nu invers.

Grecii au avut profesori „barbari”!

Grecii au considerat dintotdeauna această limbă, „vulgară”, ia pe vorbitorii ei „barbari” fie că au fost troieni, cretani, traci sau romani.

Şi totuşi, grecii le-au învăţat obiceiurile şi cunoştinţele, împrumutând de la „barbari” chiar şi elemente de limbă. Dar cel în important lucru este că au luat de la pelasgi baza religiei şi mito logiei lor. Să-l citǎm pe Densuşianu pentru a vedea că „zeii cei mari (Uranus, Gaea, Saturn, Zeus) au fost zeii ocrotitori ai băştinaşilor.

De aceea, pentru o jumătate de Europă, cea sudică, pântec nul zeităţilor a fost acelaşi, fie că oficianţii lor s-au numit greci, roman sau traci.

Odată cu ultimul val grec, apare menţionată şi cea mai vechi dată cunoscută din istoria poporului nostru, anul 657 î.Hr., când, potrivi tradiţiei, dorienii înfiinţează prima colonie greacă de pe litoralu Mării Negre, cu numele de Istros, colonie care, ca şi următoarele, ve încerca să faciliteze comerţul şi schimbul cultural între cele două civilizaţii. Se pare că aceste aşezări greceşti de pe malul pontic au fost tole rate şi aprobate de către băştinaşi, ca un mijloc de a-şi procura unele obiecte necesare sau a vinde din abundenţă produsele lor. Astfel, Istre şi, puţin mai târziu, Callatis şi Tomis devin porturi comerciale importau te în care vinul, uleiul, armele, ceramica pictată, obiecte de lux şi po doabă, cerealele, mierea şi ceara, piele şi blănuri devin mărfuri d «schimb necesare atât coloniştilor cât şi băştinaşilor.

Începând din acest moment, în istoria universală poporul de nord de Dunăre va purta numele de geţi în izvoarele greceşti şi de dac în izvoarele romane.

Capitolul IV

ZAMOLXE ŞI PRIMA RELIGIE MONOTEISTĂ

Motto: „Cultul Zeului Om, Zalmoxis, Zeul Moş, Saturn, îşi are originea în vremuri foarte îndepărtate (…) Geţii ne-au transmis tradiţii la fel de vechi ca Vedele (…) Marele Zeu al geţilor era un Zeu al duhurilor nemuritoare, al nemărginirii, al timpului infinit. Fiecare român, zicându-şi om, poartă un nume al Zeului, al Moşului geţilor, al strămoşului românilor”.

Mioara Căluşiţă-Alecu („Zalmoxis”)

„Nu există alt zeu!”

Urmaşi ai pelasgilor, geto-dacii au moştenit şi preluat de la aceştia credinţa în „Zeii cei Mari”. Dar, la un moment

dat, necunoscut cronologic, apare în lumea lor o personalitate covârşitoare, care revoluţionează întreaga lor religie. Acest mesager al unor noi concepţii religioase remodelează şi recreează întreaga spiritualitate dacică.

Dar să-l lăsăm pe Herodot (484 – 425 î.Hr.) să ne povestească: „lată cum se cred nemuritori geţii: ei cred că nu mor şi că acel care dispare din lumea noastră se duce la daimonul Zamolxis. Unii dintre ei îi mai spun şi Gebeleizis. Tot la al cincilea an, ei trimit la Zamolxis un sol, tras la sorţi, cu poruncă să-i facă cunoscute lucruri de care, de fiecare dată, au nevoie, lată cum îl trimit pe sol: unii dintre oi primesc poruncă să ţină trei suliţe (cu vârful în sus), iar alţii, apucând de mâini şi de picioare pe cel ce urmează să fie trimis la Zamolxis şi ridicându-l în sus, îl azvârle în suliţe. Dacă – străpuns de suliţe – acesta moare, gef// socof că Zei// este binevoitor; iar dacă nu moare, aduc învinuiri solului, zicând că e un ticălos şi, după învinuirile aduse, trimit un altul, căruia îi dau însărcinări încă fiind în viaţă. Aceiaşi traci, când tună şi fulgeră, trag cu săgeţile în sus, spre cer şi ameninţă divinitatea care provoacă aceste fenomene, deoarece ei cred că nu există un alt Zeu în afară de al lor.

Aşa am aflat eu de la elenii care locuiesc pe ţărmurile Helespontului şi Pontului Euxin. Zamolxis despre care vorbesc – fiind doar un muritor – a fost rob în Samos şi anume al lui Pitagora, care era fiul lui Mnesarchos. După aceea, ajungând liber, strânse bogăţii mari şi, după ce se îmbogăţi, se întoarse în patria lui. Întrucât tracii erau foarte nevoiaşi şi săraci cu duhul, Zamolxis acesta – cunoscător al felului de viaţă ionian şi al unor deprinderi mai cumpănite decât cele trace, întrucât avusese legături cu grecii şi cu Pitagora, un însemnat gânditor al acestora – a clădit o casă pentru adunările bărbaţilor, în care (se spune) îi primea şi punea să benchetuiască pe fruntaşii

ţării, învăţându-i că nici el, nici oaspeţii săi şi niciunul din urmaşii acestora nu vor muri, ci vor merge într-un anume loc unde vor trăi pururi şi vor avea parte de toate bogăţiile. În vreme ce săvârşea cele amintite şi spunea lucruri de felul acesta, el a poruncit să i se clădească o locuinţă subpământeană. Când a fost gata, Zamolxis a dispărut din mijlocul tracilor şi, coborând în locuinţa lui de sub pământ, a trăit acolo vreme de trei ani. Tracii doreau mult să-l aibă lângă ei, jelindu-l ca pe un mort. În al patrulea an, el le-a apărut şi astfel Zamolxis făcu vrednice de crezare învăţăturile lui". Iată ce se povesteşte despre înfăptuirile lui.

În privinţa lui Zamolxis şi a lucuinţei sale subpământene, nici eu nu resping cele spuse, dar nici nu le dau crezare prea mult; mi se pare, însă, că el a trăit cu mulţi ani înainte de Pitagora. Fie Zamolxis om ori vreun daimon de-al geţilor, îl las cu bine".

„Zamolxe îi face pe geţi nemuritori..."

Pentru a înţelege, însă mai bine amploarea acestei prezenţe fantastice şi enigmatice în lumea dacă, vom prezenta, pe rând, toate informaţiile pe care le avem despre Zamolxe de la cronicarii antici, dar doar cele din faza primară şi nu rezultate din diverse interpretări ale unor loxte cunoscute.

Platon (427 – 347 î.Hr. – în „Charmides"): „Tot aşa stau lucrurile, Charmide, şi cu acest descântec. Eu l-am învăţat acolo, în oaste, de la un medic trac, unul din ucenicii lui Zamolxis, despre care se zice că îi face pe oameni nemuritori. Spunea tracul acesta că medicii aveau dreptate să cuvinteze aşa cum v-am arătat adineauri. Dar; Zamolxis, ndaugă el, regele nostru, care este un Zeu, ne spune că, după cum nu trebuie să căutăm a îngriji ochii fără a ţine seama de cap, nici capul nu poate fi îngrijit neţinându-se seama de corp. Tot astfel trebuie să dăm

îngrijire trupului împreună cu sufletul, iată de ce medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli: pentru că ei nu cunosc întregul pe care îl au de îngrijit.

Dacă întregul este bolnav, partea nu poate fi sănătoasă, căci ziceau ei, toate lucrurile bune şi rele pentru un corp şi pentru om în întregul său vin de la suflet şi de acolo curg ca de la cap la ochi. Prietene, zicea el, sufletul se vindecă cu descântece. Aceste descântece sunt vorbele frumoase care fac să se nască în suflet înţelepciunea".

Mnaseas (sec. Îl î.Hr. – fragment de „Lexicon"): „Geţii cinstesc pe Cronos, numindu-lZamolxis".

Diodor din Sicilia (c. 80 – 21 î.Hr. „Biblioteca istorică"): „Într-adevăr, se povesteşte că, la arieni, Zathraustes a făcut să se creadă că o bună zeitate i-a încredinţat legile. La aşa-numiţii geţi, care îşi închipuie că sunt nemuritori, Zamolxis pretindea că şi lui îi dăduse legile Hestia, zeitatea lor. Tot astfel, la iudei, Moise spunea că legiuirea o datorează zeului lor, invocat de iudei sub numele de loa".

Geţii – primii… creştini!

Strabon (c. 63 î.Hr. – 23 – „Geogr". VII): „Se povesteşte că unul dintre geţii cu numele Zamolxis a fost sclavul lui Pythagoras şi cu acest prilej a învăţat de la filosof unele ştiinţe ale cerului, altele apoi şi le-a însuşit de la egipteni, deoarece a pribegit şi prin acele părţi ale lumii. După ce s-a întors în patrie, el a câştigat o mare trecere înaintea maimarilor şi neamului său, desluşindu-le acestora semnele cereşti. În cele din urmă, l-a înduplecat pe rege să împărtăşească domnia cu el, întrucât este în stare să le vestească vrerile zeilor. La început, el a fost ales mare preot al celui mai venerat zeu de-al lor, iar după un timp a fost socotit el însuşi zeu. S-a retras, atunci, într-un fel de peşteră, inaccesibilă altora şi acolo şi-a petrecut o

bună bucată de vreme, întâlnindu-se rar cu cei de afară, decât doar cu regele şi cu slujitorii săi. Regele, când a văzut că oamenii sunt mult mai supuşi faţă de el decât înainte, ca faţă de unul care le dă porunci după îndemnul zeilor, i-a dat tot sprijinul. Acest obicei a dăinuit până în vremea noastră; după datină, mereu se găsea un astfel de om care ajungea sfetnicul regelui, iar la geţi acest om era numit chiar zeu. Până şi muntele (cu peştera) a fost socotit sfânt şi aşa îl şi numesc. Numele lui este Cogaionon, la fel ca al râului care curge pe lângă el. Apoi, când peste geţi a ajuns să domnească Burebista, împotriva căruia divinul Caesar s-a pregătit să pornească o expediţie, această cinste o deţinea Decaineos. Iar practica pythagoreică de a se abţine de la carne a rămas la ei ca o

*

poruncă dată de Zamolxis (...)

Spre a ţine în ascultare poporul, el şi-a luat ajutor pe Deceneu, un şarlatan care rătăcise multă vreme în Egipt, învăţând acolo unele semne de prorocire, mulţumită cărora susţinea că tălmăceşte voia zeilor. Ba încă, de un timp, fusese socotit şi zeu, aşa cum am arătat când am vorbit despre Zamolxis. Ca o dovadă pentru ascultarea ce i-o dădeau (geţii) este şi faptul că ei s-au lăsat înduplecaţi să taie viţa de vie şi să trăiască fără vin. (...)

Poseidoniu afirmă că misii se feresc, din cucernicie, de a mânca vietăţi; şi iată deci motivul pentru care nu se ating de carnea tur**

melor Ion. Se hrănesc, însă, cu miere, lapte sau brânză, ducând un trai liniştit pentru care pricină au fost numiţi «theosebi» şi «capnobaţi». Unii traci, spunea acesta, îşi petrec viaţa fără să aibă legături cu femeile, numindu-se «ctişti»; ei sunt onoraţi şi socotiţi sacri, trăind, aşadar, feriţi de orice primejdie".

Cine a fost Zamolxe?

Herodian (232 – 304 – „Viaţa lui Pitagora”): „Pythagoras mai. /i/ea şi un alt adolescent pe care-l dobândise în Tracia, numit Zamolxis, deoarece – la naştere – / se aruncase deasupra o piele de urs. I mai numesc pielea «zaimos». Îndrăgindu-l, Pythagoras l-a învăţat să orceteze fenomenele cereşti şi (să se priceapă) la sacrificii şi la alte cremonii în cinstea zeilor. Unii spun că el mai este numit şi Thales, i. În barbarii îl adoră ca pe Heracles. Dionisophanes afirmă că el a fost. clavul lui Pythagoras, că a căzut în mâinile hoţilor şi a fost tatuat când a făcut răscoala împotriva lui Pythagoras, care a fugit şi că şi-a legat /. /fa din pricina tatuajului. Unii mai spun că numele de Zamolxis în\oamnă «bărbat străin».

Zamolxe este pomenit în multe alte izvoare sub ambele forme ale numelui său. Astfel Hellonicos din Mitilene, Arrian, Apuleius, l ucian, Clemens din Alexandria, Agathias, Origene, lamblichus, Enea din Gaza „Hesychis din Alexandria, Leon Diaconul, Iordanes şi Suidas reiau legenda lui Herodot, comentând-o doar şi fără a mai îmbogăţi cu ceva informaţiile legate de mitul zamolxian.

Ca o completare la cele citite mai sus, putem prezenta şi portretul întocmit de Victor Kernbach, în al său „Dicţionar de mitologie lui Zamolxe, folosindu-se atât de istoricii contemporani, cât şi de cei antici: „Astfel, Zamolxe a fost: daimon getic (Herodot), sclav a lui Pytagoms (Herodot, Strabon, Celsus, Origene), iniţiat în Egipt (Strabon, Iordanes), înţelept prepitagoreic (Herodot), erou civilizator zeificat (Herodot, strabon), mag şi medic psihoterapeut sau rege ajuns zeu (Platon), le (jislator (Diodor din Sicilia), filosof savant (Iordanes), profet (Strabon), lofomator religios, cultural, politic (Herodot, Iordanes), mare preot al divinităţii daco-getice supreme (Strabon), personaj mort şi înviat (Celsus), iiivinitate feminină (Suidas), Hyperboreu (Clement), şaman (E.R.

Dodds), /ou dionisiac după modelul Sabazius (Grigore G. Tocilescu), zeu celest.). / atmosferic (Vasile Pârvan), zeu uranian (Mircea Eliade), zeu uranor, olar evoluat dintr-un zeu htonic (Hadrian Daicoviciu), zeu htonic (I.I. Russu), iiivinitate iniţiatică (Traian Herseni), profet htonic, naturist şi iniţiatic al unui zeu suprem (Radu Florescu), zeul carpatic al nemuririi (Alexandru Husuioceanu), zeul totemic întruchipând ursul (Romulus Vulcănescu), un zeu care reapare periodic (Alexandru Popescu), Zeul Moş (Nicolae Densuşianu, Romulus Vulcănescu)".

Asemenea unui pictor, din această paletă fantastic de bogată în culori – informaţie să încercăm să realizăm un portret al lui Zamolxe, 1 Mă raliez intuitiv acestei forme a numelui (Zamolxis), ca şi Lucian, Diogene, Laertius, V. Kernbach, Alexandru Busuioceanu, Iosif Constantini Drăgan şi nu Zalmoxis, derivat deformat, greşit preluat de către Hero* dot al unui nume „barbar". Pentru el, unul din argumentele puternice în acest sens este informaţia dată de Herodian, care, întâlnind în cronici trei forme, intuieşte şi explică de la început sensul corect al numelui Zamolxis, Zalmoxis şi Salmoxis fiind derivat din primul.

Cazurile sunt foarte dese în rândurile cronicarilor antici. Astfel, Diurpaneus devine Dorpaneus sau Duras, Burebista este scris Boruista iar Decainos este echivalent cu Decebnau.

Iar în al doilea rând mi se pare absurdă, într-un anumit context, truda istoricilor de a interpreta sensul numelui, căutând să-l traducă sub diferite forme care mai de care mai savante. În ciuda faptului că Porphyrios face o speculaţie legată de acoperirea lui Zamolxe cu o blană de urs la naştere şi aşa-zisul sens al cuvântului „zalmox" care, în tracă, ar însemna piele. Mi se pare puţin forţată afirmaţia, cu tentă de îmbogăţire a legendei, a informaţiei pe care o preia de la Dionysophanes, deci preluată la mâna

a doua şi nu direct de la Herodot.

Sensul cuvântului trebuie luat ad-litteram şi nu supus unor interpretări savante, din care, apoi să rezulte atribute care mai de care şocante. Nimeni nu s-a gândit să „traducă „numele lui Burebista, Decebal sau Deceneu, deci nu înţeleg efortul de a atribui un sens criptic numelui Zamolxe. Cu atât mai mult, mult mai simplu ar fi fost să se înţeleagă că sinonimele pomenite în cronici ca Gebeleizis şi Zeuta sunt reprezentări ale unuia şi aceluiaşi personaj: Zamolxe.

Zeuta, nume pomenit de Iordanes, poate fi desfăcut în două părţi componente, aşa cum bine observă şi Mioara Căluşiţa – Alecu, în Zeu – Tată. Însăşi denumirea latină Jupiter derivă din transformarea succesivă de deuspaterdivus – paterdiupater\ care înseamnă acelaşi lucru. Deci, marele zeu get Zamolxe purta denumirea şi de Zeu-tată.

Identic, numele de Gebeleizis, pomenit de Herodot, poate fi desfăcut, după propria mea convingere, în trei părţi: Gebellei – zis, sau mai bine spus GEBEL – L-AU – ZEU (ZEUS după greci).

Pe ce îmi bazez această explicaţie. E simplu de explicat. P. Kretschmer numeşte cuvântul GEBEL ca fiind rezultat dintr-o familie de cuvinte însemnând „Pământ”. L-AI este cuvânt întâlnit pe un altar din Histria în anul 237 î.Hr. şi semnifică denumirea geto-dacilor. Vechii localnici ai României erau numiţi de greci geţi, de romani daci, dar ei se numeau pe ei „L-AI”. Ultimul cuvânt din această grupă este cuvântul ZEU al cărui sens e foarte clar. Dar să vedem care este sensul grupării: Zeul băştinaşilor (născuţi) din pământ – vechea credinţă a pelas (jilor. Şi acest zeu unic era Zamolxe.

Dacii din… Palestina şi nordul Africii

Această afirmaţie mai poate fi întărită şi cu un fapt

mai puţin obişnuit. La începutul sec. VI, împăratul Justinian transferă o serie de trupe alcătuite din soldaţi daci (însoţiţi de familiile lor) de la Dunăre către Sinai, să apere mănăstirea Sf. Ecaterina. Treptat, aceste trupe s-au adaptat modului de viaţă aspru al deşertului, devenind un trib de beduini cu o identitate diferită de cea a celorlalţi beduini arabi, ei numindu-se GEBALIE băştinaşi din Dacia, născuţi din pământ – sau gabhalai, care este acelaşi lucru (ultima particulă „L-AI" fiind întâlnită de noi şi explicată). Acest trib a păstrat, în spiritualitatea lor, locul de origine, numindu-l ţara Llah. Şi iată cum se poate face legătura între LAI-ul dac şi numele românilor din evul mediu – LAHI şi apoi VLAH ŞI VALAHI. Simplă deformare şi evoluare în timp a unui nume…

Ca o completare la cele povestite mai sus, voi reda o descriere făcută de scriitorul Mihnea Gheorghiu, în urma unei călătorii desfăşurată în nordul Africii: „Într-un oraş dintr-o pitorească regiune nord – africană, am cunoscut un profesor de filologie localnică. Trecut de prima tinereţe, cu pielea de culoarea aramei, cu ochii albaştri şi cu părul roşu-castaniu inelat, reprezenta o populaţie străveche, a cărei limbă şi cultură se pare că n-au fost încă definitiv identificate în cadrul istoric ni lumii arabe înconjurătoare. Era berber. Vorbind despre avatarurile lingvistice ale popoarelor africane, cu câteva exemple de etimologii necunoscute, mi-a dat şi o informaţie extraordinară: cuvintele berbere «fotă» şi «brâu» inexistente în lexicul neamurilor vecine, vin – zicea el – de undeva nu se ştie de unde. Am citit în privirile lui stupefacţia, atunci când i-am spus că acestea sunt, în acelaşi timp, cuvinte vechi româneşti inexistente, de asemenea, în limba vecinilor noştri".

Dar să trecem peste această paranteză – revelatoareşi să revenim la fondul problemei.

Zamolxe = Saturn = Ram

Ştim, din cele prezentate mai înainte, că dacii au preluat de la ascendenţii lor, pelasgii, credinţa în „Zeii cei mari”. Cine erau aceşti zei şi cum se numeau ne-o spune chiar Nicolae Densuşianu, istorisindu-le întreaga legendă. Sintetizând, ajungem la o prezentare directă a lor. Primii zei au fost Uranus şi Gaea sau Gaia, zei creatori, Uranus fiind zeul primordial, personificarea cerului, puterea absolută, iar Gaea divinitatea gliei materne, pământul în esenţă. Descendentul lor a fost Saturn, zeu al adâncimilor ascunse şi protector al semănăturilor. Saturn era identificat şi cu Cronos, devenit zeu al timpului, iar mai târziu cu Pelasgos, strămoşul mitic al populaţiei pelasge. Din unirea lui Saturn cu Rhea, titanidă, s-au născut Osiris, zeul egiptean al morţii şi al învierii periodice a naturii vegetale, Typhon, monstru sfabulos şi Zeus, zeul suprem al cerului.

Cu cine poate fi identificat Zamolxe?! Unii cercetători susţin că cu Uranus, iar alţii, atribuindu-i denumirea de Zeul Moş, cu Saturn.[5]

Dar să încercăm să cercetăm în amănunt tot ceea ce avem ca informaţie despre el, simplu, metodic şi fără interpretări forţate.

Mai toate informaţiile pe care le avem încearcă să ne convingă că el, la început a fost un om care a dobândit apoi rangul de zeu. Naşterea lui ne este prezentată ca un episod mitic, transformând un accident la naştere sau un ritual într-o definire a numelui. Ne referim, desigur, la

---

5 N.edit.: Deşi între mitologiile sumeriană, egipteană şi greacă nu există o identitate, ci doar similitudini prin preluarea imperfectă a mitologiei strămoşilor din Carpaţi, îi putem asimila pe Uranus cu Enki/Ea, pe Gaia/Gaia cu Mammi/ Sud/Ninharsag sau pe Saturn cu Marduk/Ram/Ra.
Osiris se considera "fiul lui fia" (Saturn), ca şi unii faraoni, Ramses. Vechii pelasgi se mai numeau şi Ramnes (născuţi de Ram)...

Porphyrios şi la teoria lui legată de blana de urs care a fost aruncată peste pruncul abia născut.

Herodot insistă în mod deosebit asupra faptului, că Zamolxe a fost un om şi a trăit în vremea lui Pitagora, fiindu-i acestuia sclav; dar, dându-şi seama de imposibilitatea acestui fapt îşi retrage afirmaţia, spunând că sigur a trăit cu mult înainte de filosoful grec. Acceptând ideea că Zamolxe a fost iniţial un om, nu a putut fi unul obişnuit. Ci un om care cunoştea misterul vieţii şi al morţii. Om al cărui filosofie de viaţă se apropie de filosofia acelor guru indieni ascetici, care caută absolutul prin meditaţie şi abţinerea de la viaţa materială.

Nu degeaba Herodot îl numeşte „daimon”, înţelegând, prin aceasta, spirit elevat dar şi misterios, iniţiat în tainele Universului. Istoria lumii cunoaşte astfel de spirite legiuitoare, creatoare de religii, mesageri. II Ziditorului, profeţi. Cei mai celebri dintre ei, ca superioritate morală şi spirituală, sunt: Moise, conducătorul evreilor; Zaratustra, conducătorul popoarelor ariane; Budha, înţeleptul poporului indian; Iisus Cristos, I lui şi mesager al lui Dumnezeu, generator al creştinismului; Mahomed, profet ai Islamului. Toţi aceşti mesageri ai Unicului Creator, genelatori de religii, sunt o legătură între Divinitate şi omul simplu, acţionând asupra acestuia din urmă, cu scopul de a realiza sensul existenţei lui pe Pământ.

Zamolxe intră şi el în această categorie, fiind poate cel mai timpuriu ca existenţă (mai sus au fost prezentaţi în ordinea apariţiei lor cronologice).

Legile Divine ale lui Zamolxe

Asemenea lui Moise, care-şi notează mesajul lui Yahweh pe tăbliţe din piatră, notându-şi legile poporului său, asemeni lui Budha care-şi transmite învăţăturile în urma unei revelaţii, asemenea lui Zaratustra care, ascetic,

a învăţat să iubească înţelepciunea şi dreptatea, împărtăşind-o apoi oamenilor, asemeni lui Iisus Cristos ca prezenţă a lui Dumnezeu pe Pământ, Zamolxe după cum afirmă Diodor din Sicilia: „pretindea că şi lui îi dăduse legile Hestia, zeitatea lor”.

Cine este această Hestia? Euripide a identificat-o cu Gaea, afirmând despre ea: „Tu, Maică Glie, muritorii înţelepţi te numesc Hestia Dar sensul cuvântului Hestia este unul mult mai complex şi relevant: „Cea care dă impuls tuturor lucrurilor”.

Zamolxe este un mesager al Divinităţii, un învăţător al poporului său. Care sunt aceste legi transmise? în primul rând, principiul absolut al Universului, principiul echilibrator al vieţii prin ordinea indispensabilă a naturii şi societăţii. Lecţia lui de anatomie şi patologie, povestită de Platon, este o dovadă în acest sens. El nu tratează doar particularul, ci întregul luat în ansamblu, dar studiind în amănunţit fiecare parte componentă a lui. Iată şi o legătură între cunoştinţele de medicină ale lui Zamolxe şi principiile tradiţionale chineze.

Legile lui Zamolxe sunt simple, legate de natură, învăţându-i pe daci să nu mănânce vietăţi, ci să adopte un regim alcătuit din diferite cereale, miere, lapte şi brânză. Care sunt în ziua de azi sfaturile medicilor tradiţionalişti legate de modul de tratare a diferitelor boli? Nu altele» decât adoptarea unui regim de viaţă naturist…!

Strabon ne prezintă şi pe acei oficianţi – preoţi ai cultului lui Zamolxe, adevăraţi pustnici, trăind în singurătate, cucernicie şi renunţarş la cele lumeşti. Aceşti oameni sunt prezenţi sub numele de „küstai”.

Iniţiaţi în tainele morţii, geţii mergeau în Paradis…

Un important sens trebuie dat şi afirmaţiei lui Herodot, legată de credinţa în nemurire a geto-gacilor. Textul scris se interpretează, în general, în două variante:

„iată cum se cred nemuritori geţii” şi „iată cum se fac nemuritori geţii”.

Care este sensul corect al afirmaţiei? învăţătura lui Zamolxe

ne spune că oamenii nu vor muri, ci vor merge într-un anume loc.

**

unde vor trăi de-a pururi. Pe ce se bazează această afirmaţie?

Zamolxe a fost un „iniţiat” în tainele morţii şi, pentru a înţelege aceasta, vom răsfoi cartea lui Paul Brunton – „Egiptul secret”, pentru a vă prezenta mai pe larg sensul acestei iniţieri: „Este fapt stabilit că, în templele cele mai vechi, mulţi preoţi egipteni de rang superior şi toţi titularii marelui sacerdoţiu erau versaţi în cunoaşterea misterelor hipnotice şi magnetice, putând face ca subiecţii experienţelor acestora să cadă într-o stare cataleptică atât de profundă, încât moartea să rezulte din acest fapt (…)

În acest mod, puteau să imprime o putere de înţelegere a sufletului omenesc şi, obligându-l, sufletul însuşi să iasă temporar din corp, să-l facă să perceapă existenţa unei alte lumi, aşa numita lume a spiritului (…)”.

Brunton ne prezintă iniţierea unui tânăr, sub numele de Lucius, în misterele lui Osiris: „Poate că, cititorule entuziast, arzi de nerăbdare să afli ce s-a spus şi ce s-a făcut în acel moment. Ţi-aş spune, dacă aş avea dreptul în mod legal şi dacă ar fi legitim să auzi. Dar limba şi urechea ar suferi această otrăvire, dacă ţi-aş satisface via curiozitate. Totuşi, deoarece, fără îndoială, o dorinţă pioasă te chinuie, nu-ţi voi aplica o angoasă mai lungă. Ascultă deci şi crede, pentru că ceea ce spun este adevărat. Am pătruns până în preajma frontierelor morţii, punând piciorul pe pragul Proserpinei; am fost transportat

prin toate elementele.

Apoi, am revenit pe Pământ Am văzut Soarele strălucitor; magnific în mijlocul nopţii, m-am apropiat de zeii de sus şi de cei de jos; i-am adorat faţă-n faţă. Fii atent: ţi-am spus lucruri pe care, deşi/ le-ai auzit, //e/ trebuia să le ştii”.

Care a fost şi mărturia nobilului Platon: „În consecinţa acestor iniţieri divine, am contemplat viziuni simple şi binecuvântate, ce se prezentau într-o lumină pură, iar noi înşine, redaţi imaculaţi, am fost eliberaţi de acest înveliş pe care îl numim corp, de care suntem actualmente legaţi ca o stridie de cochilia sa”.

Scopul ultim al misterelor constă în readucerea omului la principiile pe care rasa noastră le-a pierdut la început/ Iniţiaţii în vechile mistere depuneau jurământ solemn că nu vor destăinui, niciodată, nimănui, ce se petrecuse cu ei în aceste experienţe sacre. Se pare că Zamolxe a fost dezlegat de acest jurământ sau poate iniţierea lui nu a cuprins o constrângere.

Starea celui supus iniţierii era într-un veşnic zbucium. Nu degeaba Strabon scrie atât de cutremurător despre punctul culminant al iniţierii în moarte: „Spiritul este îndurerat şi agitat în moarte, tot aşa cum este şi în iniţierea în marile mistere. Prima etapă constă doar în erori şi incertimdini, eforturi, mers rătăcitor şi tenebre. Apoi, ajuns la liziera morţii şi iniţierii, totul se transformă în orori cutremurătoare, spaime. Dar, odată terminată această scenă, iată că se răspândeşte o lume divină şi miraculoasă (…); perfect iniţiat, eşti liber încoronat, triumfător, parcurgi domeniile preafericiţilor” (text preluat din Paul Brunton – „Egiptul Secret”).

Citirea acestor extracte ne trimite la cazurile contemporane de moarte aparentă, studiate şi prezentate de doctorul Raymond Moody în cartea sa „Viaţa după

viaţă”. Să luăm, la întâmplare, din cartea lui, o asemenea relatare: „M-am trezit şi am ieşit pe coridor să beau nişte apă; în acel moment, am aflat mai târziu, am făcut o perforaţie de apendice. Puterile m-au părăsit şi am căzut pe podea. Am început să plutesc în derivă, mă simţeam ca şi cum aş fi fost când în corp, când în afara lui şi auzeam o muzică foarte frumoasă. Pluteam în lungul coridorului, până i «j/77 trecut pragul, ale cărui uşi erau închise. Acolo, am avut impresia că mint nişte nori, sau mai degrabă o ceaţă roz s-a strâns în jurul meu; am ticcut prin batantele uşi ca şi când nici n-ar fi existat şi, de acolo, spre neea lumină de cristal pur, o lumină albă care strălucea; o lumină foarte frumoasă, foarte strălucitoare, iradiantă dar care nu producea nicio durere ochilor. Nu putea fi comparată cu nimic din ce există pe Pământ. M/f pot să spun că am distins o persoană în această lumină, dar era foarte clar că posedă o identitate. Imaginaţi-vă o lumină făcută din înţelegere totală şi iubire absolută. Un gând a venit spre mine: «Mă iubeşti?» Nu era chiar o întrebare, dar cred că ceea ce voia să-mi spună lumina era: «Dacă mă iubeşti, întoarce-te, termină ceea ce ai lăsat început». Şi, în acelaşi timp, mă simţeam învăluit de compasiune şi strivit parcă de iubire (…)”.

Zamolxe – precursorul lui Iisus

Toţi cei reîntorşi dintr-o astfel de experienţă prezintă aceeaşi dorinţă de a trăi şi de a servi unui tel curat, menţionând că evenimentul le-a schimbat însuşi sensul vieţii. Este indubitabil că Zamolxe a avut experienţa unei morţi aparente. Iniţiat de cineva anume sau victimă a unui accident, experienţa lui legată de moarte influenţează modul de a gândi al poporului dac. Acei daci care nu se tem de moarte, ştiind că spiritul lor se va duce să-l întâlnească pe Zamolxe. Este bine cunoscut obiceiul dacilor de a jeli la naşterea unui copil şi de a se înveseli la

moartea unuia dintre ei. Numai acest obicei poate genera o întreagă filosofie legată de sensul existenţei omului pe Pământ...

Credinţa în nemurirea sufletului este mai rară la popoarele antice, moartea fiind văzută ca o trecere „in corpore" în Hades, locul judecăţii ulterioare.

Dar să vedem care este sensul retragerii lui Zamolxe într-o peşteră, considerată sacră. Cum a putut Zamolxe să-i convingă pe daci de veridicitatea experienţelor şi cunoştinţelor lui legate de viaţă şi mai ales de moarte? Cum a putut să-i convingă pe daci de existenţa nemuririi sufletului? Cum a dezvăluit dacilor modalitatea de a „se face nemuritori"?

Pentru a-i convinge de cele spuse, nu avea decât o singură cale, aceea de a le demonstra veridicitatea afirmaţiilor lui, printr-un fapt concret. Zamolxe se retrage într-o peşteră, sub pământ, trăind ca un pustnic, în asceză şi meditaţie. Terminând toate pregătirile necesare, el şi-a provocat, prin mijloace cunoscute doar de el, o moarte cataleptică.

Dezorientaţi în faţa necunoscutului dar preveniţi în prealabil, totuşi, dacii, după cum spune Herodot, „l-au jelit ca pe un mort".

Revenirea lui la viaţă după trei ani „făcu vrednice de crezare învăţăturile lui". În faţa unor experienţe de asemenea proporţii, dacii îşi irvin cu greu, îmbrăţişându-i în totalitate învăţăturile şi legile.

Mulţi sceptici vor comenta afirmaţiile mele dar îi voi invita să se informeze despre sutele de yoghini indieni sau fachiri arabi care s-au opus unor cercetări ştiinţifice stricte, îngropaţi fiind zile întregi în pământ, într-o stare cataleptică asemănătoare morţii.

Se cunosc cazuri, după cum bine le prezintă acelaşi Paul Brunii în cărţile sale, în care iniţiatul a stat îngropat

ani de zile, revenindu-şi apoi normal la viaţă, exact la data şi la ora stabilită de el înainte de îngropare…

Explicaţia dată lui Brunton de un fachir arab, după o asemenea rxperienţă, văzută pe viu de autor, şochează puţin dar lămureşte chiar.1 pe discipolii lui Toma: „Trebuie să începem prin a recunoaşte în noi m: „ine marile posibilităţi pe care le posedăm cu toţii. Până aici, rământw ţintuiţi în limitările nicidecum necesare care ne împiedică să ne foii mim minunatele facultăţi psihice şi materiale. Oamenii aflaţi în preţuita fenomenelor pe care le produc văd în ele când un fel de vrăjitono, când ceva în totalitate supranatural. Dublă greşeală. Nu par să obnrve că aceste lucruriperfect ştiinţifice, respectă legile naturii înseşi, l ste adevărat că observ legi psihice puţin înţelese, dar acestea sunt legi. În privinţa celor ce-şi închipuie că află în mine un fel de saltimbanc, râmător sau vrăjitor, nu pot decât să le deplâng îngustimea de gândire, incapacitatea de a lua în considerare pentru om vreo posibilitatea supeuonră experienţei limitate, pe care ei înşişi au primit-o în mod egal”.

Se pare că, în trecut, omul stăpânea alte dimensiuni psihice, ire-i confereau cunoaşterea unor probleme mai complexe legate de tinsul existenţei vieţii şi a morţii. Toate aceste cunoştinţe, accesibile iloar unei anumite pături a societăţii umane în dezvoltare, păstrate în arcuri restrânse, de „iniţiaţi”, sub prestare de jurământ, s-au pierdut pe parcurs. Chiar transmiterea lor sub formă documentară naşte scepţii ismul unora dintre noi. Multe dintre ele, redescoperite şi investigate în ziua «În azi, poartă etichetarea de paranormal. Este şi normal ca, în faţa unui mi cu însuşiri deosebite, Herodot să folosească termenul de „daimon”.

Făcând un sumum, putem afirma cu siguranţă că Zamolxe este proul civilizator, legiuitorul şi învăţătorul

poporului său, mesager al Creatorului, premergător lui Moise, Budha, Iisus Cristos în masa viitorilor creştini. Învăţăturile celor doi (Zamolxe şi Iisus) sunt foarte apropiate, uneori suprapunându-se. Păcat că, datorită lipsei de informaţie, ştim prea puţine despre Zamolxe, pentru a vedea până unde ai putea ajunge această asemănare.

Naşterea lui Zamolxe este prezentată mitic, precum cea a lui Iisus Cristos, învăţăturile celor doi se adresează oamenilor de rând şi nu doar unei oligarhii, precum erau unele religii ale acelor vremuri, moartea lor simbolică este întrucâtva asemănătoare, precum le este şi venirea printre ucenicii lor. Religia generată de cultul zamolxian poartă amprenta unui precreştinism, fapt confirmat şi de asemănarea practicanţilor cultului Zamolxe cu esenienii.»

De fapt, dacă stăm să ne gândim bine, mesajul lui Dumnezeu este unul singur, indiferent cine îl transmite…

Om sau divinitate, rolul lui Zamolxe în istorie şi spiritualitatea Omenirii trebuie reconsiderat şi acceptat la dimensiunile lui reale.

Fie-mi permis ca, ajuns la sfârşitul acestui capitol, să mă folosesc din nou de Paul Brunton, care, într-un dialog cu Sfinxul, martor al timpului nesfârşit, primeşte de la acesta următorul mesaj: „Tu aparţii la ceea ce nu moare, tu nu eşti ataşat imperiului unic al timpului. Tu eşti veşnic; tu nu eşti doar carne peritoare. În om, sufletul nu poate fi ucis, el nu poate muri. Acoperit la adăpostul inimii tale, el aşteaptă, aşa cum eu aştept învelit în nisip, în universul tău. Cunoaşte-te pe tine, o muri torule! Căci în tine, la fel ca în toţi oamenii, vine cineva, se aşază şi atestă că există un Dumnezeu!”

CEI MAI VITEJI ŞI MAI DREPŢI DINTRE TRACI

Motto: „Am purtat 19 războaie şi, cu bunăvoinţa lui Ahura Mazda, am zdrobit 9 regi şi i-am luat prizonieri”.

Darius I (Cronică persană)

Tracii puteau fi cei mai puternici de pe Pământ…

„După inzi, neamul tracilor este cel mai mare dintre toate popoarele, iar dacă ar avea o singură conducere şi ar fi uniţi în cuget, după părerea mea, ar fi de neînfrânt şi cu mult, cei mai puternici dintre toate seminţiile Pământului. Dar unirea lor e cu neputinţă şi nu-i chip să se înfăptuiască, de aceea sunt ei slabi (…)”. Astfel scria llerodot în ale sale „Istorii” despre mareie neam al tracilor. Să încercăm să analizăm foarte atent textul şi informaţiile cuprinse în el. Constatarea lui Herodot legată de mărimea poporului trac este relevatoare, comparând-o cu cea a inzilor.

De unde veneau aceşti traci, textul nu ne spune în cuvinte, ci printre rânduri. Dacă aceştia se trăgeau din vreo parte a Asiei sau a Europei, cronicile greceşti trebuiau să consemneze evenimentul. Dar asemenea informaţie nu există, pentru că se simte din textul lui Herodot, că aceşti traci fuseseră aici înaintea lor, a grecilor, sub un alt numepelasgi. Tracii sunt descendenţi ai Marelui Popor Pelasg, în această zonă a Balcanilor, aşezaţi la nord de peninsula grecească până în ţinulurile Hiperboreene, înglobând în acest neam pe iliri, macedoneni şi daco-geţi.

Afirmaţia „cu mult cei mai puternici dintre toate seminţiile Pământului” este din memoria strămunilor greci a lui Herodot care au cunoscut, această putere pe propria lor piele.

Motivele pentru care ei nu pot fi uniţi sunt acele ale identităţii personale ale fiecărui popor, combinate cu mărunte interese locale ale locuitorilor. Totuşi, ei rămân „puternici” precum odinioară „pelasgii erau divini”. În ultimele cuvinte ale textului, Herodot, pentru a nu crea impresia unei divinizări a „barbarilor” în defavoarea

grecilor, minimalizează, dintr-un condei, calităţile poporului trac, prin cuvintele: „de aceea suiţi ei slabi”. Printr-o imensă greşeală, Herodot, face un serviciu străluci poporului trac şi implicit neamului nostru, dezvăluindu-ne superiorita* tea spirituală a acestora faţă de greci.

Nu aş dori să se creadă că denigrez sau contest marea civilizaţie antică greacă şi realizările ei. Întru totul departe de mine gândul. Dar este momentul şi cazul să încercăm să înţelegem că şi vecinii grecilor, tracii şi implicit gto-dacii, au creat şi dezvoltat o civiliza ţie mult superioară faţă de ceea ce am fost învăţaţi, având rădăcini foarte îndepărtate.

Textul lui Herodot poate fi luat şi ca o rugăciune adresată de acesta zeilor: să ferească Zeus ca ei, tracii, să se unească vreodată, putând deveni o puternică forţă, în stare să mătură totul în cale. Şi totuşi, Herodot a făcut în acest fel o profeţie: Alexandru Macedon, unul din marii conducători ai istoriei, creatorul unui vast imperiu, a fost trac.

Şi tocmai această forţă latentă avea să se angajeze în sec. VI

Î.Hr. Într-una din cele mai mari confruntări din istorie; faţă în faţă.

I»

două puteri covârşitoare, Imperiul Persan şi Geţii.

Geţii – „neam straşnic de tot”!

Nu se cunosc exact motivele care au generat această confruntare. Mai mult ca sigur că a fost politica de expansiune, şi dominaţie a Imperiului Persan. Informaţiile legate de acest diferend sunt foarte puţine şi vagi. Pentru a înţelege mai bine evenimentele, vom reda cititorilor din cartea lui Alexandru Busuioceanu, „Zamolxis”, câteva pasaje, legate de originea şi existenţa neamului get: „Neam straşnic de tot – gens Sortissima, adaugă el

(Iordanes) – (despre care) stă scris că urma să pustiască chiar şi ţara iudeeii (...). Massageţii îşi au originea din sciţi. Şi zicând massageţi e aproape cum ai zice solizi (graves), adică puternici, geţi – fortes Gefae" (Iordanes).

Această denumire de massageţi dată neamului nostru într-o epocă când ei mai erau numiţi şi bessi, probabil este făcută de către persani. Şi aici vine partea interesantă şi şocantă a trecutului nostru. În anul 529 î.Hr., Cyrus cel Mare regele persan, stăpânilor a unui vast imperiu, întins de la Marea Mediterană şi până la fluviul Indus, moare într-o luptă cu MASSAGEŢII!

Din nou, pentru a câta oară, imense forţe militare, adevărate maşini de război, organizate pentru a cuceri şi supune, se opresc şi capitulează în faţa unui popor fără prea mari pretenţii războinice.

Şi pentru că o lecţie nu este suficientă, peste 15 ani ea se va mpeta în mod similar, dar în altă ipostază şi cu alte personaje, obli (jându-l pe Herodot să pice în capcana admiraţiei faţă de geţi. Şi normal, odată ce în acea vreme doar neamul geţilor înfrunta cu succes urmatele persane, învingându-le. Strălucita civilizaţie greacă s-a văzut mulţi ani obligată a se supune stăpânirii persane, atât în Asia Mică, cât vi în Grecia.

Dar să vedem ce ne povesteşte Herodot; „înainte de a sosi ia în tru (Dunăre), primul popor pe care îl supuse Darius au fost geţii care se cred nemuritori. Căci tracii care stăpânesc părţile Salmidesului şi care locuiesc mai sus de cetăţile Apollonia şi Mesembria şi se numesc scirmiazi şi nipsei se predară lui Darius fără nicio luptă; iar geţii hotărându-se la o rezistenţă îndărătnică fură supuşi îndată, cu toate că nunt cei mai viteji şi cei mai drepţi dintre traci".

Să încercăm să analizăm din nou textul. În primul rând, în cele. crise există o contradicţie: nu se poate ca

geţii să fi fost primul popor supus de Darius, odată se scirmiazii şi nipseii (alte triburi trace) s-au supus fără luptă. Afirmaţia „geţii care se cred nemuritori în unele texte „care se fac nemuritori” o vom comenta la momentul potrivit. Dar cel mai interesant lucru din text este hotărârea geţilor de a lupta împotriva imensei maşini de război persane, care era alcătuită din 700.000 de soldaţi. O asemenea decizie nu putea fi luată decât de o forţă militară şi economică, cu o organizare corespunzătoare, care-şi putea permite să ducă un astfel de război. Şi totuşi, geţii au făcut-o.

Ahura Mazada, trimis acasă de Zamolxe…

Dar să vedem cum descrie acest conflict şi Iordanes, care, folofiind izvoare vechi, azi pierdute, scrie în cartea „Getica”: „După aceea, iogele perşilor Darius, fiul lui Histaspe, a cerut în căsătorie pe fata lui Antyrus, regele geţilor. L-a rugat şi amenințat să-i îndeplinească doimţa, dar geţii au respins orice înţelegere cu dânsul şi au spulberat nădejdi i le soliei. Darius s-a făcut foc de mânie şi a ridicat împotriva lor o oaste de 700.000 de oameni, căutând să răzbune ruşinea păţită de (U) nsul, cu sângele supuşilor săi. După ce a înjghebat un pod de vase inste mare, din Calcedon şi până în Bizanţ, a pătruns în Tracia şi Moei/n, apoi a durat un pod asemănător peste Dunăre, dar a fost hărţuit mereu timp de două luni, a pierdut opt mii de oşteni şi de teamă ca podul de peste Dunăre să nu fie distrus de duşmani (pentru a se putea retrage – n.a.), a fugit în Tracia, fără să se mai oprească în Moesia. După moartea lui, feciorul lui, Xerxes, a vrut să răzbune insulta adusă tatălui său şi a pornit un nou război împotriva geţilor, (…). Dar n-a izbutit în încercările sale, fiind biruit de bărbăţia şi dârzenia geţilor şi, precum a venit, aşa s-a întors cu oştile sale. (…)”.

Cumulând cele două texte cu ceea ce se cunoaşte

despre istoria Imperiului Persan, vom avea în faţă filmul evenimentelor.

Urcarea pe tronul persan a lui Darius (522 î.Hr.) aduce cu sine e vastă reorganizare şi consolidare a dominaţiei în Imperiu. Tinzând spre noi teritorii, Darius nu uită visul lui Cyrus şi, în anul 514 î.Hr., organizează o mare expediţie în Balcani. Rând pe rând, sunt încorporate în imperiu Grecia, Tracia şi Macedonia. Cele două provincii, Tracia şi Macedonia, devin adevărate capete de pod pentru lansarea expediţie militare împotriva geţilor. Pentru facilitarea acestei aventuri în „pustiu Getic", Darius dă dispoziţie să se construiască un pod peste Dunăre Trupele persane trec în Dobrogea, ocupând-o şi înfrângând oponente băştinaşilor.

Aceasta este aura de cuceritor a lui Darius în Geţia, de care aminteşte Herodot, doar că el nu a înglobat-o în imperiu şi nu a luat vreun rege prizonier, ci doar a molestat nişte băştinaşi paşnici, obişnuite populaţie civilă, apărată probabil de mici garnizoane getice.

Toată ocupaţia persană a durat doar două luni, vreme în care a fost hărţuită şi obligată să se retragă cu mari pierderi. „Furia getică" îşi spunea cuvântul. Conflictul dintre persani şi geţi încetează odată cu trecerea Dunării, spre sud, a ultimului soldat persan.

Remarcabilă în textul lui Iordanes este prezenţa numelui regelu get Antyrus, cel care a cutezat să se opună lui Darius, primul dintr-o galerie de iluştri conducători ai dinastiei geto-dace.

Al treilea act al tragediei persane are loc câţiva am mai târziu când regele Xerxes, fiul lui Darius, vrea să spele ruşinea păţită de tatăl său, dar se pare că fără succes. Şi astfel, vorbind într-un limba oarecum sportiv, scorul final dintre geţi şi persani este de 3 la O. Zeu persan Ah ura Mazda şi-a plecat capul în faţa lui Zamolxe…

MACEDONIA – IMPERIUL… FĂRĂ GETIA

9

(File de istorie)

Motto: „A muri de moarte de război e tot ce poate fi mai fericit pentru un get”.

Iulian Apostatul” (Memorii”)

Conflictul geto – macedonean

„Când am aşternut pe hârtie acest titlu, m-am gândit, natural, la i.toria politică a geto-dacilor în sec. VI – ÎI î.Hr., căci dezvoltarea lor social economică am urmărit-o amănunţit în paginile precedente. Iar în loc de /istoria daco-geţilor/ am scris /file din istoria triburilor daco-gete/, n-am făcut-o la întâmplare, ci obligat de vitregia împrejurărilor: în adevi) r, suntem, din păcate, foarte departe de cunoaşterea întregii istorii politice a tuturor daco-geţilor din sec. VI – ÎI î.Hr. Din cartea cea mare a istoriei vechi a acestui popor ni s-au păstrat doar câteva file; zeci de pagini, fără îndoială dintre cele mai interesante, s-au pierdut pentru totileauna, iar multe şi mai interesante, poate n-au fost niciodată scrise de autorii antici”.

Nu întâmplător am folosit textul lui Hadrian Daicoviciu din volumul său „Dacii”, ci pentru a putea argumenta sărăcia şi puţinătatea informaţiilor ajunse la noi despre geto-daci.

Lui Filip II îi plăcea… pe Litoral!

Anii 431 – 424 î.Hr.

Prima informaţie este legată de un „rege” al odrişilor, popor line, pe nume Sitalces, care ia în stăpânire teritoriul Dobrogei şi implicit triburile getice care-l ocupau. Informaţiile date de Tucidide sunt «» nfirmate de un mormânt princiar tracic descoperit în nordul Dobrogei.

M.uastă primă încercare de a uni mai multe triburi tracice şi getice de la „ord şi sud de Dunăre nu reuşeşte

decât pentru o perioadă scurtă. În anul 341 î.Hr., regatul Odris este cucerit de către Filip al II-lea al Ma» cedoniei. Partea dobrogeană se dispersează în mici comunităţi conduse de către conducători localnici.

Anul 339 î.Hr.

Pătrunderea în secolele IV – III î.Hr. În ţinuturile pontice a unor triburi scite are ca urmare o puternică confruntare dintre războinicii sciţi conduşi de Ateas şi un conducător anonim al geţilor, „flex Histrianorum”. Datorită victoriilor geţilor asupra sciţilor, Ateas se vede nevoit să-i ceară ajutor regelui Filip al II-lea, promiţându-i că-l va lăsa moştenitor peste Sciţia. Geţii reuşesc să facă faţă, prin vitejia lor, la două armate bine organizate: cea scitică şi cea macedoneană. Dai moartea conducătorului lor anonim, nu se ştie dacă în luptă sau asasinat, provoacă panică şi dezorganizare în rândul geţilor, ducând la pierderea pe moment a războiului.

Unic câştigător al acestor bătălii rămâne Filip al II-lea, care, în urma unor neînţelegeri financiare cu Ateas, care uitase să plătească solda trupelor macedoniene, porneşte împotriva regelui scit, învingându-l şi ocupând întreaga Dobroge.

Din acest moment, conflictul dintre cei doi adversari, geţi şi macedoneni devine oficial. Ochii regelui Filip se îndreaptă tot mai mult spre bogăţiile geţilor, dar fără succes, pentru că, foarte curând, geţii de brogeni, reorganizaţi şi ajutaţi cu armată gată din Muntenia, condusă dl regele Gudila, obligă trupele macedonene să se retragă. Filip şi vede nevoit el însuşi să ceară pace şi să încheie un armistiţiu cu aceştia: „Filip a legat prietenie cu geţii şi a luat în căsătorie pe Medopa, fate regelui Gudila, aşa încât a ajuns mai puternic prin această rudenie şi n întărit regatul Macedoniei”. (Iordanes)

Alexandru – norocos, generalii săi – nu!

Anul 336 î.Hr.

Conducerea Macedoniei este luată de către Alexandru, fiul lui Fill al II-lea, care murise asasinat Mulţi dintre supuşii Macedoniei au văzut îi aceasta un bun prilej de a se elibera de sub ocupaţie. Iar primii au foii tribalii, populaţie tracică de la sudul Dunării. Alexandru Macedon poi neşte împotriva lor iar după câteva bătălii fără rezultat, tribalii, conduşi di regele lor Syrmos, refugiindu-se pe o insulă de pe Dunăre. Ajutaţi de geţi reuşesc să oprească orice încercare de debarcare a lui Alexandru şi i hupelor macedonene. Convins că rezistenţa tribalilor constă în puterea vieţilor, Alexandru trece Dunărea noaptea şi-i atacă pe geţi. Surprinsă, mica comunitate getă este înfrântă şi nevoită să se retragă cât mai adânc în câmpia getică, (cf. Arrian – „Anabasis”)

Anul 326 Wr.

În scopul ocupării şi stăpânirii populaţiilor din jurul Mării Aral, Alexandru Macedon trimite pe unul din generalii lui, Zopyrion, cu armată, să ocupe oraşul grec Olbia din nordul Mării Negre, oraş de la «lurile Bugului. Zopyrion asediază oraşul fără rezultat, olbiopolitanii re –, /istă, armata de 30.000 de oameni, epuizată, se vede obligată să facă <lium întors la baza sa din Dobrogea. Acest drum avea să fie pentru ei ultimul: geţii atacă această armată în retragere şi o spulberă. Zopyrion moare în această confruntare. Puţinii supravieţuitori reuşesc să iiungă în Macedonia şi să-i povestească regelui lor dezastrul suferit, (ei. Arrian – „Anabasis”)

Anul 306 î.Hr.

Lisimah, fostul general a lui Alexandru Macedon, ajunge rege ni Traciei. Doritor de a-şi urma înaintaşul, organizează o serie de campanii militare, cu scop de a supune aşezările de pe malul stâng al Dunării. Dar se pare că aceste aşezări aparţineau regelui get Dromichaiics,

rege care reuşise la acea dată o puternică uniune de triburi getice, ilât din punct de vedere social administrativ, cât şi militar.

Ocuparea acestor aşezări provoacă un conflict militar între Dromichaites şi Lisimah. Dromichaites ripostează încercând să-şprecupe-H ze cetăţile pierdute. Nu se ştie exact rezultatul acestor lupte de tatonare dar cert este că, în jurul anului 300 î.Hr., Lisimah trimite o expediţie de pedepsire a regelui get, condusă de chiar fiul său, Agatocles. sfârşitul acestei expediţii este dezastruos pentru macedoneni, urmata este decimată şi puţinii supravieţuitori, printre care şi Agalocles, sunt luaţi prizonieri. Ţinut în captivitate, Agatocles este elibemt opt ani mai târziu, în anul 292 î.Hr., probabil în urma unor înţelegeri «liplomatice între cei doi regi şi se înapoiază la curtea tatălui său încăril de daruri. Dromichaites speră ca prin acest gest să recapete teritouul ocupat de Lisimah şi odată cu el pacea.

Dar sorţii nu au fost să fie aşa. Lisimah organizează o nouă expediţie condusă de el însuşi. Geţii îşi folosesc obişnuita lor metodă de luptă, învăţată de la străbuni: se retrag cât mai adânc în teritoriul lor, pustiind totul şi otrăvind fântânile. Armata macedoneană, într-o ţară a nimănui, suferă de foame şi de sete. Atacul geţilor este decisiv; luaţi prin surprindere, macedonenii sunt capturaţi în frunte cu regele lor şi duşi prizonieri la Hellis, reşedinţa regelui get. Partea interesantă a acestor evenimente este modul cum Dromichaites îşi primeşte oaspeţii. Cronicarul afirmă că, la masa organizată în cinstea învinşilor, totul era pregătit şi aranjat cu mult fast şi gust, servitul mâncării şi al băuturii făcându-se numai în vase de aur; pe când, masa rezervată lui Dromichaites şi fruntaşilor lui era obişnuită, sărăcăcioasă, cu vase din lut şi cupe din corn.

Morala regelui Dromichaites este frapantă prin

alăturarea a două imagini diferite şi contrastante. Lisimah este lăsat să înţeleagă că şi-a părăsit traiul măreţ şi plin de lux pentru a-şi duce armata împotriva unor oameni simpli. Dromichaites îl eliberează pe Lisimah, primind înapoi cetăţile pierdute, (cf. Diodorus Siculus, Pausanias).

Geto-dacii nu suportau invadatorii…

Anii ’300 – 200 î.Hr.

Avem primele ştiri despre dacii ardelenii, angajaţi într-o luptă de proporţii împotriva invadatorilor celţi.

În zona Moldovei, alte triburi dacice conduse de Oroles luptă împotriva bastarnilor de neam germanic, încercând să le oprească pătrunderea în Ardeal. Aceste informaţii ne fac să înţelegem comunitatea care exista între triburile daco-getice, indiferent de care parte a Carpaţilor erau. În faţa năvălitorilor, acţionau ca un întreg, încercând să se ajute unii pe alţii.

Enigmaticul rege Oroles este pomenit în cronici ca şi un conducător deosebit de capabil şi viteaz dar şi deosebit de sever. Să citim ce spune Pompeius Trogus despre el: „Şi dacii sunt din neamul geţilor. Ei, în timpul regelui Oroles, fiindcă nu s-au luptat bine împotriva bastarnilor, ca pedeapsă pentru laşitatea lor, au fost siliţi, din ordinul regelui, ca atunci când se culcau să-şi pună capetele în locul picioarelor şi să facă nevestelor serviciile care obişnuiau înainte să li se facă lor înşişi, şi nici nu s-a schimbat această rânduială până când nu şi-au spălat prin curaj ruşinea suferită în război”.

Teribilă pedeapsă şi înjositoare probabil pentru acei luptători!…

Pentru aceeaşi perioadă, în Dobrogea ne sunt prezentate, într-o inscripţie histriană, neînţelegerile dintre coloniile greceşti şi un rege get

Zalmodegikos, care avusese curajul să reţină ca ostateci 60 de cetăţeni histrieni, şi să blocheze veniturile

cetăţii. Aceste neînţelegeri dintre «treci şi băştinaşi continuă, ajungându-se, la un moment dat, în jurul (inului 200 î.Hr., la un adevărat război.

*

Cetăţile greceşti, aflate sub oblăduirea regelui get Rhemaxos, Mint supuse unui atac de către altă căpetenie getă, Zoltes. Grecii oferă hani grei pentru ca Zoltes şi oamenii lui să nu pătrundă în colonii, dar acesta refuză, alegând calea armată. Grecii îşi trimit căpetenia arcaşilor (şeful garnizoarei care apăra cetăţile) să ceară ajutorul regelui Rhemaxos. Luptele dintre cei doi conducători se termină cu înfrângerea lui Zoltes (inscripţie histriană).

O ultimă informaţie a secolului II î.Hr. aminteşte de existenţa unui mge dac Rubobostes şi a unui fenomen deosebit „incrementa Dacoanm per Rubobostes regem” adică „creşterea puterii dacilor sub reucle Rubobostes”. Cine este acest rege dac rămâne un mister, cronii ilo vremii (Pompeius Trogus) tac sau au fost pierdute. Important este t, i această informaţie, cât de scurtă, se poate analiza.

Creşterea puterii dacilor înseamnă, în primul rând, mutarea cenliului de greutate al civilizaţiei geto – dacice spre o formă centralizată. Această creştere nu se face decât printr-o uniune de triburi sub conducrea unui rege unic. Se pare că naşterea primului stat dac se face sub acest conducător, despre care ştim prea puţin. Poate descoperirile ulicioare ne vor aduce un plus de informaţie.

„MECIUL GREILOR”: ROMA – DACIA!

Motto: „Roma este o cetate de origine pelasgo-latină. Tradiţia care îi dă Alba drept metropolă şi îi urcă originea, prin Alba şi Lavi nium, până la marele oraş pelasgic Troia, a fost adoptată public de către poporul roman, care recunoaşte în locuitorii lllyun-ului pe propriii săi strămoşi”.

Jules Michelet („Istoria romană, Republica”)

Motto: „Statul dac devenise prea puternic pentru ca romanii să mai poată aşi gura securitatea deplină a frontierei danubiene”.

Eugen Cizek (Epoca lui Traian)

Romanii tatonează… Dunărea

Două civilizaţii puternice stau faţă în faţă. Romanii, în plini expansiune, cuceresc stat după stat, întinzându-şi imperiul din Europa în Africa, Asia Mică şi Orientul Mijlociu. Dacii rămân în matca lor, apărându-se în faţa tuturor năvălitorilor.

Anul 146 î.Hr.

An care aduce romanii aproape de Dunăre: trupele imperiali cuceresc Macedonia şi o transformă într-o mare şi principală bazj militară.

Anul 106 î.Hr.

Ciudat an, anul primei confruntări dintre daci şi romani. Cunoscându-se foarte bine mentalitatea poporului nostru, suntem siguri ci această confruntare s-a declanşat mai mult ca sigur datorită romanilor. Trupele romane, staţionate la Dunăre, se implică într-un fel nediplomatic în viaţa băştinaşilor de dincolo de Dunăre, încercând să ia organizeze viaţa paşnică după bunul lor plac. Riposta dacilor, aliaţi cu ceilalţi fraţi, este dură. Aceştia pătrund adânc în teritoriul de peste Dunăre, provocând romanilor mari pagube.

M Minucius Rufus, guvernatorul Macedoniei, este nevoit să grupeze multe trupe romane pentru înfrângerea şi alungarea intruşilor (care, posibil, să se fi retras şi de bunăvoie). Cert este că romanii o consideră o mare victorie şi acest mic conflict prilejuieşte mari serbări la Roma.

Abia astfel putem înţelege marele respect pe care-l purtau romanii fată de daci.

Anul 82 î.Hr.

La conducerea statului dac, aflat în plină formare, ajunge Burebista, rege care va imprima o accelerare a unirii tuturor triburilor daco-gete. Remarcabil om politic şi fin diplomat, Burebista este, în acelaşi timp, şi un înzestrat conducător militar, cu veleităţi de bun organizator. Secondat de marele preot Deceneu, colaborator şi sfetnic de taină, Burebista are curajul şi puterea de a lua în mâini destinul neamului său. În zece ani, el reuşeşte să pună bazele unui regat puternic cu centrul în Transilvania şi care se întindea pe tot teritoriul României Mari.[6] Dezvoltarea economică îi permite să construiască sanctuare, oraşe noi şi cetăţi de apărare, atât în Munţii Orăştiei, cât şi în întregul legat. Bun organizator al vieţii paşnice, el realizează că pacea se poate păstra doar prin puterea armelor. Strabon afirmă că Burebista era capabil să mobilizeze o armată de 200.000 de oameni, cifră foarte mare pentru acele vremuri.

Anul 72 î.Hr.

Guvernatorul Macedoniei, M. Terentius Varro Lucullus, întreprinde o campanie în Dobrogea, obligând cetăţile pontice, greceşti, să recunoască autoritatea romană. Conflictul dintre romani şi greci degenerează într-un mic război, ajungându-se ca, în anul 61 î.Hr., grecii, aliaţi cu geţii dobrogeni, să înfrângă oşti le romane şi să le oblige să se retragă în Macedonia.

Anul 60 î.Hr.

Burebista îşi continuă politica de unire a daco-geţilor şi de curăţire a regatului de intruşi, înfrângând triburile celtice din sudul Slovaciei şi estul Panoniei, distrugând complet triburile boilor şi tauriscilor.

Anul 55 î.Hr.

---

6 N.edit.: Regatul lui Burebista se întindea până în Munţii Tatra şi în (lormania actuală.

Burebista îşi extinde autoritatea asupra cetăţilor greceşti din nordul Mării Negre, Olbia, Tyras şi Apollonia şi implicit asupra părţii de nord a Dobrogei, devenind „cel dintâi şi cel mai mare dintre regii din Tracia”.

Anul 49 î.Hr.

Conştient de puterea romană care se afla la graniţa regatului său, Burebista încearcă să facă un pas înainte pentru a contracara această ameninţare. În plină luptă pentru putere, între Cezar şi Pompei, intervenţia lui Burebista ar putea fi decisivă. Fin diplomat şi cunoscător al firii umane, regele dac înclină de partea lui Pompei, personalitate mult mai ponderată. Dar solul lui Burebista ajunge prea târziu iar Pompei este înfrânt de Cezar la Pharsalus în anul 48 î.Hr. şi asasinat.[7]

Anul 48 î.Hr.

Cezar ajunge stăpânul Romei, dar nu va avea timp pentru o confruntare directă cu Burebista, fiind asasinat în anul 44 î.Hr. Interesant este faptul că, în acelaşi an 44 î.Hr., moare asasinat şi Burebista, ambii conducători fiind ucişi de propriii lor oameni.[8]

Căderea Dobrogei

Anii 29 – 28 î.Hr.

În Dobrogea, hărţuielile dintre daci şi romani se intensifică.

M. Licinius Crassus, guvernator al Macedoniei se implică în micul război civil dintre regii geţi Roles (deoparte) şi Dapyx şi Zyraxes (de cealaltă parte). Alianţele vor fi totuşi ciudate: geto-dacii lui Dapyx şi

---

7 N.edit.: Abil diplomat, Akornion, trimis de Burebista, s-a întâlnit cu Pompei lângă Heracleea (Macedonia) şi i-a câştigat bunăvoinţa pentru Dacia.

8 N.edit.: La populaţie de 3;5 milioane. Armata permanentă a României înainte de 1989 era de 200.000 de persoane şi, la presiuni externe, a fost micşorată continuu...

Zyraxes se aliază cu bastarnii (popor de neam germanic) iar geţii lui Roles cu armata imperială romană. Rezultatul luptelor se decide în favoarea lui Roles şi a aliaţilor săi. Dar litoralul vestic al Mării Negre trece sub guvernarea unui prefect roman. Se pare că acest lucru a fost un atribut greu de plătit de Roles şi oamenii săi.

Anul 6 d.Hr.

Dacă în anul 29 î.Hr. romanii s-au amestecat în luptele civile dintre daco-geţi doar ca aliaţi, a unora sau a altora, se pare că de această dată consemnăm o nouă confruntare directă dintre daci şi romani. Nu se cunosc exact cauzele şi desfăşurarea conflictului, cert este că generalul roman Sextus Aelius Catus, ca o măsură de represalii, strămută în sudul Dunării, sub observaţie, circa 50.000 de geţi din Câmpia Română. Multe aşezări şi cetăţi daco-getice din această zonă sunt distruse. Numărul mare de geţi luaţi oarecum prizonieri, ne indică amploarea conflictului.

Anul 12 d.Hr.

Geţii moldoveni atacă Dobrogea şi cuceresc cetatea Aegyssus (Tulcea).

Anul 46 d.Hr.

Întreaga Peninsulă Balcanică devine posesiune a Imperiului Roman. Dobrogea este inclusă în provincia Moesia. Daco-geţii dobrogeni sunt primii care cunosc „pacea romană”.

Anul 57 – 67 d.Hr.

Intervenţiile romanilor în Dacia se fac din ce în ce mai simţite. Folosind aceleaşi metode ca în anul 6 d.Hr., romanii conduşi de hberius Plautius Silvanus Aelianus, guvernator al Moesiei, strămută uoum 100.000 de transdanubieni din zona de nord a gurilor Dunării în provincia Moesia. Cifra indicată mai înainte ne evidenţiază bogăţia umană a Daciei.

Dacii trec Dunărea…

Anul 69 d.Hr.

Băştinaşii daco-geţi, aliaţi cu roxolanii şi iazigii, ripostează la acest amestec roman în treburile lor interne, trecând Dunărea, iarna şi provocând mari pierderi umane şi materiale romanilor. Imperialii reuşesc să înfrângă, cu mari eforturi, această invazie şi să-i împingă înapoi peste Dunăre.

Anul 85 – 86 d.Hr.

Marea invazie a dacilor conduşi de Du ras şi mai tânărul Decebal, aliaţi cu cu sarmaţii şi bastarnii, la sud de Dunăre. Această invazie este rezultatul unor noi amestecuri romane în treburile dacilor şi inaugurează primul război oficial dintre Dacia şi Roma. Dacii pătrund adânc în teritoriul Moesiei, înfrângând armată după armată. Însuşi guvernatorul Moesiei este ucis. Motivul cert al acestei reacţii dure a dacilor este contracararea dorinţei de expansiune a Imperiului Roman, care privea, la data aceea, prin conducătorii lui, la Dacia, ca la un posibil El Dorado (Paul MacKendrick).

Războiul dus de daci şi aliaţii lor a fost scurt, fulgerător şi distrugător. Obţinându-şi scopul, aceştia s-au retras pe teritoriul lor.

Anul 87 d.Hr.

Împăratul Domiţian organizează, sub conducerea generalului Cornelius Fuscus, o expediţie de pedepsire a dacilor. Este momentul în care bătrânul rege dac Du ras cedează tronul său nepotului, pe nume Decebal.

Augustus voia ginere dac!

Ar fi interesant aici, ca o completare, să încercăm să prezentăm succesiunea regilor daci de la moartea lui Burebista şi până la urcarea lui Decebal pe tron. Avem puţine informaţii, multe, inexacte, lista neputând fi completă şi lămurită decât prin prisma viitoarelor

descoperiri, Ceea ce se ştie, totuşi, poate fi prezentat, pentru o mai bună înţelegere a stabilităţii şi continuităţii statului dac.

După moartea lui Burebista, statul dac nu se dezmembrează. Apar o serie de mici state în zonele mai îndepărtate, precum Moldova, Dobrogea şi partea estică a Munteniei, administrate de către conducători locali, dar puternicul stat dac cu centrul în Munţii Orăştiei d. iinuie în continuare, micile stătuleţe desprinse gravitând în jurul lui.

Conducerea statului este preluată de Deceneu, fost mare sfetnic al lui Burebista, care concentrează în mâinile lui atât puterea laică.

At şi cea religioasă. Dar, după o domnie de 38 ani a lui Burebista, are a avut alături de el un sfetnic atât de priceput ca Deceneu, acesta, nu a putut domni prea mult timp, fiind la acea vreme a ocupării tronului, mai mult ca sigur un om bătrân, lată ce ne informează Iordanes în acest ons: „Iar după ce Deceneu a murit, l-au avut în aproape aceeaşi venei. iţie pe Comosicus, deoarece acesta nu-i era mai prejos ca iscusinţă. / I era socotit, datorită priceperii sale şi un rege peste dânşii şi preot şi iiideca poporul ca judecător suprem. Iar după ce el a lăsat cele omennşti, a venit la domnie Coryllus, regele geţilor şi timp de 40 ani a stă-IKtn/t peste neamurile lui în Dacia”.

În alt paragraf, Iordanes ne menţionează existenţa unui rege get Diurpaneus, care, în timpul lui Domiţian, a iniţiat o serie de atacuri asupra provinciei Moesia. Ultimul pomenit în cronicile sale este regele Decebal.

Alte menţiuni legate de regii daci în cronici sunt cele făcute de Orosius, care pomenenşte de Diurpaneus; Frontinus care-l menţionează m> Scorylo ca „Dux Dacorum” într-o perioadă când la Roma erau grave tulburări (probabil cele din timpul lui Nero şi Duras

Diurpaneus).

Referitor la aceste informaţii, Hadrian Daicoviciu încearcă să dateze cronologic aceste domnii, ajungând la următoarea concluzie: „Devoneu şi Comosicus îşi împart intervalul între 44 î.Hr. şi 28 / 29 î.Hr., Coryllus – Scorillo domnind între 26 / 29 d.Hr. şi 68 / 69 d.Hr., iar Duras Diurpaneus între 68/69 şi 87”. Iată cum toate aceste date sunt infirmate de o altă informaţie, datată în jurul anilor ’32 – 31 î.Hr. din timpul «lomniei lui Augustus, care pomeneşte despre făgăduiala împăratului toman făcută lui „Cotiso regele Dacilor” Numele lui Cotiso apare şi uib forma Coson, trecând prin forma Cotisoni. Cine este acest rege şi r promisiuni i-a făcut însuşi împăratul roman? Mulţi istorici afirmă că mI-ar fi fost un conducător al Banatului, lucru sigur infirmat de promisiunea lui Augustus, care îi oferă mâna fiicei lui. Or, un împărat roman, mi putea oferii mână fiicei lui decât unui om cel puţin la fel de puternic n ol, sigur unui rege dac. Confuzia de nume din izvoarele vremii este nu lucru foarte obişnuit; şi, mai mult ca sigur că Iordanes, în relatarea im, făcută mult mai târziu de la aceste evenimente, a omis o serie de HMji daci şi a făcut mari confuzii între unii şi alţii.

Cert este faptul că domnia unui rege dac, care a bătut şi monee de cu numele său, răspândite între anii 44 – 27 î.Hr., nu a putut trece neobservată. Şi aici apare confuzia între el şi Comosicus, făcută de lor danes.

Părerea mea personală este că ordinea regilor a fost: Deceneu, Coson şi apoi Comosicus. Cert este faptul că regele Coson (Cotiso) dispare de pe scena istoriei în anul 28 î.Hr., împreună cu o parte din armata sa, într-o puternică confruntare cu romanii. Interesant?) ar putea fi aflarea cauzei care a determinat răcirea relaţiilor dintre Au gustus şi Coson.

Alt fapt interesant în derularea acestor domnii este

chiar făptui consemnat de Hadrian Daicoviciu: „E greu de crezut că Scorillo – Cory llus moare după 40 ani de domnie lăsând doi băieţi minori, pe Decebd şi pe Diegis. Nici domnia de 1819 ani a lui Du ras – Diurpaneus nu eşti uşor de acceptat, dacă el este fratele unui om care a domnit 40 ani”.

Să încercăm să facem puţină ordine, Iordanes afirmă că Cory llus a domnit imediat după Comosicus, deci nu poate fi făcută nicio legătură între cele două nume Coryllus şi Scorilo, acesta din urmă dom nind mult mai târziu. Şi totuşi, Iordanes afirmă un fapt excepţional despre Coryllus: o domnie de 40 ani, nu este ceva obişnuit şi aceasta trebuie să fie una deosebită în realizări. Putem concluziona că acest rege a domnit la confluenţa celor două secole (sec. I î.Hr. şi sec. I d.Hr.) şi nu poate fi confundat cu tatăl lui Decebal, regele Scorilo.

Oarecum, ordinea domniilor daco-gete pare să se concretizeze sub următoarea formă: Deceneu, Coson, Comosicus, Coryllus, câţi va regi neamintiţi de cronici, Scorillo, Duras – Diurpaneus şi De ce bal. Ţinând cont de lungimea domniei lui Decebal (19 ani) şi prezentarea lui pe Columna lui Traian ca un bărbat tânăr, este mai mult cu sigur că, la moartea tatălui său, nu ajunsese la vârsta majoratului fiind nevoie, în acest caz, de preluarea tronului pe o perioadă scurţi de 3 – 4 ani de Duras, fratele regelui defunct.

Prezentarea regilor daci nu ar putea fi completă dacă nu l-afl! aminti şi pe Dicomes, rege al dacilor sud-moldoveni, contemporan cu Deceneu şi Coson.

RĂZBOAIELE TITANILOR

Motto; „Şefii de triburi se sinucideau după înfrângere. Ei încercau ca, prin jertfa lor, să îmblânzească mânia unor zei, pentru ca, în chipul acesta, zeii să se îndure cel puţin de cei ce rămâneau în urmă, de mulţimea

purtătoare a sacrei plasme generatoare. De ce nu am vedea şi în sinuciderea lui Decebal o jertfă? Pentru salvarea poporului dacic trebuia domolită şi atunci supărarea zeilor!”

Lucian Blaga („Luntrea lui Caron”)

Se pare că, încă de la începutul domniei lui, Scorillo a dus o politică de reîntregire a statului dac, luptând, prin toate mijloacele, imntru a readuna triburile dace răzleţite. Conştient de puterea romanilor, regele dac ripostează foarte dur la orice provocare a acestora, ti/U prin căi diplomatice, cât şi armate. La moartea lui, această operă”. le continuată de fratele lui Duras şi, mai ales, de fiul său, Decebal.

Decebal – un rival pe măsura Romei

Anul 87 d.Hr.

Din ordinul, lui Domiţian, generalul Cornelius Fuscus întreprinde „acţiune de pedepsire a dacilor; ripostă la marele atac dat asupra Moosiei din anul precedent; regele Decebal, folosindu-se de obiceiurile îi. lbune de luptă, duce un adevărat război psihologic asupra trupelor Mimane. Atraşi în cursă, romanii sunt înfrânţi, însuşi generalul Fusnis fiind ucis.

Anul 88 d.Hr.

Romanii insistă în tentativa lor de supunere a dacilor. O nouă armută este aruncată în luptă. Mult superioară ca număr şi ca tehnică de luptă decât cea lui Fuscus, legionarii romani conduşi de Tettius Iu[9] lianus înfrâng armata dacă la Tapae. Ciudat este faptul că romanii se mulţumesc doar cu atât şi se retrag, neţinând cont de

9 N.edit.: Aceste lupte purtate la mare distanţă de statul dac "oficializat" ••n unii "istorici" dovedesc o realitate: Dacia lui Decebal avea cel puţin întinderea României de azi. Iar Imperiul Roman, aflat în faliment, nu avea imvoie decât de minele de aur din Ardeal. Deci, un război de jefuire...

marele lor avantaj asupra armatei dace, răzleţită în acele momente. Înaintarea lor spre Sarmizegetusa ar fi fost foarte uşoară.

Mai mult ca sigur ne pare însă faptul că rezultatul acestei lupte, în mare parte favorabil romanilor, a avut un final oarecum incert; Tettiu6 Iulianus fiind singur, iar Dio Cassius ne certifică: Decebal nu şi-a aruncat în luptă toate forţele.

Anul 89 d.Hr.

Renunţând pentru o vreme la cucerirea Daciei, Domiţian îşi implică trupele într-un război împotriva marcomanilor şi cvazilor, popoare de neam germanic, staţionate în Câmpia Panonică. Suferind o înfrângere usturătoare din partea acestora şi speriat de o replică asemănătoare din partea dacilor, care stăteau în aşteptare, Domiţian, dup! cum povesteşte acelaşi Dio Cassius, „trimite în grabă soli lui Decebal regele dacilor şi se înduplecă a încheia un tratat pe care mai înainte nu /-/ încuviinţase, cu toate că Decebal /-/ ceruse de mai multe ori. Acesta primi învoiala, căci era la mare strâmtoare".

Decebal acceptă această pace de compromis şi Dacia devine un stat clientelar Imperiului Roman, primind, culmea ironiei, în numele acestei recunoaşteri, mari sume de bani şi meşteri prin care avea să<f rezolve acea „mare strâmtoare" de care sufereau. „Regele dac voia să-i întărească cetăţile, să-şi înzestreze oastea cu arme mai bune şi eu mă şini de război, s-o deprindă cu tactica de luptă romană, într-un cuvânt, Sh pregătească condiţii mai bune pentru a relua lupta împotriva Imperiului (Hadrian Daicoviciu – „Dacii") – şi aceasta cu banii romanilor!

Nu degeaba, acelaşi Dio Cassius afirma despre Decebal că „eu priceput în ale războiului şi iscusit la faptă; ştiind când să năvălească f când să se retragă la timp, ştiind a se folosi cu dibăcie de o victorie şit scăpa cu bine

dintr-o înfrângere, pentru, care lucru el a fost mult timp pentru romani un potrivnic de temut”.

Pacea dintre daci şi romani durează 12 ani, timp în care Deci bal îşi intensifică măsurile de apărare, conştient de imposibilitate» schimbării năravului expansionist al Imperialilor. Romanii folosesc aceste tă pace pentru a ţese un păienjeniş de intrigi împotriva lui Decebal, încercând să-l folosească pe fratele acestuia, Diegis, intrigi care eşuează.

Tracul Traian – obsedat de Dacia.

Anul 98 d.Hr.

Previziunea regelui dac, a cărui educaţie şi disciplină mentală este excelentă, se împlineşte. Tronul Imperiului Roman este ocupat de

«Între Traian, care, din primul moment al domniei lui, iniţiază vaste pregătiri în ducerea unei campanii de lungă durată împotriva dacilor. Convlient de forţa dacă, pregătirile făcute de împăratul roman durează trei uni. Desele lui vizite în provinciile balcano-pontice romane confirmă acest lucru.

Anul 101 d.Hr.

La 25 martie, împăratul părăseşte Roma, îndreptându-se spre Dacia. 100.000 de soldaţi romani trec Dunărea pe un pod de vase la l nederata şi Dierna, îndreptându-se spre inima regatului dac. Bătălia dintre cele două forţe se dă din nou la Tapae, ca pe vremea lui Domi (ian dar, de data aceasta, dacii suferă o cruntă înfrângere. Drumul spre liarmisegetusa a lui Traian este deschis.

Pentru a salva libertatea poporului său şi pentru a-l îndepărta pe I raian de inima statului dac, regele Decebal porneşte una din cel mai fantastice cavalcade din istoria neamului românesc. Trupe dace, aliate cu «armaţi şi bastarni, deschid al doilea front al războiului, atacând

Moeia şi obligându-l pe Traian să-şi deplaseze o parte din armată în această provincie. Mărimea acestei armate şi din nou superioritatea ei tehnică deid sorţii războiului din Moesia. Forţele lui Decebal sunt înfrânte, în prin

*

măvara anului 102, la Nicopolis ad Intrum şi Adamclisi, în Dobrogea.

Anul 102 d.Hr.

Decebal nu mai are nimic de pierdut, forţele sale ardelene, puţin odihnite după episodul din Moesia, reîncep luptele de gherilă cu armata romană. Războiul total şi ciudat dus de Decebal îl exasperează im Traian, care, obosit de hărţuielile cu dacii, fără nicio finalitate, hotărăşte încetarea campaniei romane în Dacia, încheind un tratat de armistiţiu cu Decebal, chiar în faţa cetăţii Sarmizegetusa.

Dacii sunt nevoiţi să accepte legiuni imperiale pe teritoriul lor şi, mai ales, să-şi predea armele şi maşinile de război în mâna romanilor. Pentru o mai bună supraveghere a zonelor dace şi o mai rapidă intervenţie a trupelor romane în Dacia, Traian dispune „refacerea” podului de peste Dunăre, lucrare realizată de inginerul grec Apollodoi din Damasc între anii 103 – 105.

Trădarea… nobililor

Anul 105 d.Hr.

Conştient în continuare de puterea dacică, poftind după bogăţiile fără egal ale Daciei, Traian porneşte pe data de 4 iunie 105 o nouă cam panie împotriva lui Decebal.

Trei corpuri de armată, din trei părţi diferite, atacă centrul statului dac, având ca obiectiv final Sarmizegetusa. Rând pe rând, cade salba de cetăţi din Munţii Orăştie. Columna din Roma ne dezvăluie, în acest sens, duritatea luptelor şi dârzenia dacilor dar, în ace laşi timp şi

supunerea unora în faţa romanilor. Trădat de o serie de conducători de ai săi, Decebal se vede nevoit să ducă lupta deci» sivă cu romanii în faţa cetăţii de scaun. Descrierea lui Hadrian Dar coviciu legată de această rezistenţă este cutremurătoare: „ (…) Traian tăiase conductele ce duceau apă în cetatea de refugiu a Sarmisege tusei; aşa s-ar explica dramatică scenă în care apărătorii capitalei dac/ce, sleiţi de puteri, îşi împart ultimele picături de apă. E preludiul capi tulării cetăţii care, după cum atestă descoperirile arheologice, va fi sistematic şi cu sălbăticie distrusă, împreună cu aşezarea civilă şi cu monumentala incintă sacră.

Nu toţi apărătorii Sarmizegetusei depun însă armele; aceeaşi scenă arată pe o parte din ei părăsind cetatea pentru a încerca să reziste în alte părţi. Se va fi aflat şi Decebal printre dânşii? Tot ce se poate, căci îl vedem ceva mai târziu adresându-le oştenilor săi o ultimă cuvân tare prin care caută să-i îmbărbăteze, împărtăşindu-le probabil intenţii sa de a fugi prin munţi, către răsărit, încercând să înjghebeze o nouţ linie de rezistenţă, poate cu ajutorul vecinilor roxolani şi bastarul

Romanii prind însă de veste şi trimit un detaşament de călăreţi (condus de Tiberius Claudius Maximus – n.a. pe urma regelui dac.

Ajuns şi înconjurat de urmăritori, fără nicio scăpare, având în faţă numai umilitoarea şi cruda perspectivă de a urma în lanţuri, la Roma, carul triumfal al învingătorului, Decebal îşi curmă firul vieţii, tăindu-şi gâtul cu o sabie încovoiată. (…) Călăreţii nu au în faţă decât un cadavru; nu-l i.vi/fă însă, şi-i taie mâna dreaptă şi capul, aducându-i-le lui Traian”.

Moartea regelui dac are loc în vara anului 106. Rezistenţa din centiul şi sudul Transilvaniei şi vestul Munteniei este înfrântă, astfel încât, la 11 august 106,

Dacia devine provincie romană pentru 165 ani.

Dacia salvează Roma!

Uriaşele prăzi luate din Dacia, ca şi tezaurul dacic descoperit de romani în urma trădării lui Bicilis, după cum afirmă scriitorul Ioannes Lydos pe baza textelor lui Criton, medicul lui Traian, au fost fabuloase, ridicându-se la 5 milioane de livre de aur (1.625.000 kg) şi 10 milioane de livre de argint (3.270.000 kg). Chiar dacă istoricul francez Carcopino consideră că aceste cifre erau exagerate, reducându-le cu 10 (165.000 kg aur şi 331.000 kg de argint), cantitatea este totuşi imensă. Marele Imperiu Roman cunoaşte un salt economic foarte mare, guvernanţii lui putând să se angajeze la o serie de lucrări monumentale care se văd şi la ora actuală în Italia; toate acestea, pe banii geto-dacilor. Dar să vedem, totuşi, ce afirmă Radu Stan Carpianu în cartea sa, legat de aceasta: „În afara faptului de a fi distrus o veche civilizaţie şi puternică organizaţie statală, care de milenii apără poarta Europei, Traian a scos din vechile tainiţe ale Daciei aceste uriaşe cantităţi de aur şi argint pentru a le pune în circulaţie pe piaţa lumii. Aceste metale preţioase au fost motorul care, de-a lungul veacurilor, a pus în mişcare popoarele pentru a crea, la început în cadrul imperiului Roman, aceste realizări de o nepreţuită valoare, apoi preluate spre zonele nordice ale Europei sau în alte zone, unde au contribuit). / mai contribuie încă, într-o mare măsură, la realizarea noilor civilizaţii, un acestor popoare”.

Basmul romanizării latăcare este realitatea: de fapt, romanii au fost un factor de Horeglare şi de stagnare pentru poporul român şi nu unul civili/ntor, de aşa-zisă romanizare şi formare a unui nou popor, cum „bine am fost învăţaţi”. Argumentele unei asemenea afirmaţii trebuie să fie foarte puternice pentru a nu fi luate în derâdere.

În primul rând, Dacia ocupată de romani în anul 106

se limita doar la partea sud-vestică a ţării (actualul Banat şi Seve rin şi o parte a Olteniei) şi parţial centrală (sudul şi parţial centrul Transilvaniei). Abia în anul 118, după lupte înverşunate duse de armata romană împotriva băştinaşilor, suprafaţa provinciei se măreşte la o şeptime din teritoriul Daciei Mari, restul de 6 / 7 (!) din acest teritoriu fiind locuit de carpii moldoveni, dacii liberi nord transilvăneni, costobocii carpatici şi carpogeţii din Muntenia de est până la Dunăre (mai puţin Dobrogea). În aceste zone, populaţie geto-dacică depăşeşte cu mult de 6/7 din populaţia fostului stat dac. Emigrarea sigură a unei părţi din populaţia supusă de romani spre fraţii lor liberi a mărit şi mai mult rândurile dacilor extraimperiali. Faptul că romanii s-au oprit doar la înfrângerea lui Decebal în sine şi ocuparea doar a unei şeptimi a ţării ne conduce imediat la ideea că forţele existente dincolo de această graniţă erau mult mai puternice decât ne putem închipui. O dovadă în acest sens este şi hotărârea împăratului Hadrian, încă din anul 118, de a retrage legiunile romane din această provincie, legiuni obosite şi sistematic decimate de către permanentele atacuri ale dacilor liberi.

Ipoteza romanizării poporului dac prin colonizări cu veterani şi teoria căsătoriilor mixte este hilară şi lipsită de sens. Chiar sub aspect uman, fiziologic, ce şanse de reuşită avea naşterea unui popor din veterani romani obosiţi, după 20 – 30 ani de serviciu militar? Existenţa unor căsătorii mixte nu trebuie în mod simplist extinsă asupra întregului teritoriu ocupat. Chiar în ideea acceptării unui asemenea fapt, rezultatul este tot absurd. Femeile dace complăcute într-o asemenea căsătorie, mai mult ca sigur că ar fi impus asupra copilului şi soţului ei limba şi modul de viaţă dac. În general, învingătorii sunt asimilaţi în marea masă a băştinaşilor; istoria cunoaşte sute de astfel de cazuri.

Dar să privim şi cealaltă faţetă umană a fenomenului.

Ani de zile, romanii au fost consideraţi drept cuceritorii şi stăpânitorii unei ţări care nu era a lor, ori colaboraţionismul eventualilor daci era sigur considerat ca trădare şi de multe ori pedepsit de semenii lor. Rezistenţa subterană a băştinaşilor asupriţi a fost foarte puternică şi nu idilică, precum şi-au imaginat unii.

În 165 ani, romanii nu au putut să schimbe identitatea unul popor, conferindu-i o limbă, reclădindu-i obiceiurile şi modul de viaţă, Romanii au ocupat sute de ani şi alte teritorii, precum cele din Africa de

Nord sau Orientul pMijlociu şi, totuşi, în aceste zone nu s-au format popoare de limbă latină. Nu degeaba, André Maurois, în a sa „Istorie a Anglieise întreabă unde erau acei celţi şi britoni romanizaţi, după cei 450 ani de ocupaţie romană?...

Să considerăm că romanii au impus supuşilor lor limba romană dar prin ce mijloace au reuşit să o facă şi peste celelalte 6/7 din ţară, cu o populaţie mult mai numeroasă, ţinând cont de veşnicul diferend dintre dacă liberi şi zona romană, diferend care z-a obligat în 271 să părăsească Dacia.

Altă aberaţie a unor oameni complet ignoranţi este şi afirmaţia părăsirii teritoriului provinciei de către întreaga populaţie odaia cu legiunile romane! Haideţi să o acceptăm ca atare, deci, întreaga populaţie romanizată o face. Teritoriul liber părăsit de romani este reocupat de către dacii liberi în primă instanţă, care, drept mulţumire gestului făcut de romani, învaţă limba latină. Nu, că e şocant!

Să lăsăm gluma la o parte, cu istoria nu se glumeşte, ea se face de către un popor conştient şi stăpân pe destinul lui.

Dacii şi romanii vorbeau aceeaşi limbă, originară strămoşilor lor comuni, cu diferenţele de rigoare apărute

în timp şi alt spaţiu existenţial. Columna de la Roma ne-o confirmă prin reprezentările. ale: dacii şi romanii parlamentează între ei fără translator.

Numai o civilizaţie superioară precum romanii, urmaşi ai civilizaţiei pelasge, a putut să-şi înfrângă rudele – acei daco-geţi atât de temuţi. Numai lupul roman a reuşit să înfrângă lupul dacic, două popoare sub semnul lupului, cult atât de bine reprezentat în simbolistica pelasgă.

Dar să vedem de unde pleacă această teorie a romanizării poporului dac. O spune însuşi Hadrian Daicoviciu: „ (…) reprezentanţii Şcolii Ardelene, de exemplu, susţineau această idee pentru a putea afirma puritatea latină a românilor şi a revendica, pe această bază, drepturile legitime ale românilor transilvăneni în cadrul monarhiei fmbsburgice, teoriile unui Roesller sau ale unui Alfoldi, urmăreau scol>un politice reacţionare. Afirmând că dacii au dispărut sau puţini care vor fi rămas, au dus, sub stăpânirea romană, o viaţă izolată ce n-a permis romanizarea lor, aceste teorii conchideau că în anul 271, Dacia a fost părăsită de toţi locuitorii ei care vorbeau latineşte şi care erau trăini de acest pământ, fiind colonizaţi aici de Traian. Dacia devenea, (ist fel, la sfârşitul secolului al IINea, un fel de pământ pustiu, al nimănui, la discreţia popoarelor migratoare care i-au asimilat pe dacii neromanizaţi aflaţi încă aici. Cu astfel de jonglerii antiştiinţifice se justificau stăpânirea habsburgică asupra Transilvaniei sau pretenţiile revizioniste ale fascismului horthist”.

Sublima Şcoală Ardeleană a apărat cum a putut latinitatea şi continuitatea poporului român pe aceste meleaguri, aşa cum a ştiut, conform dovezilor şi documentelor pe care la deţinea la acea vreme. Simţind legătura dintre daci şi romani, ei au căutat să o explice într-un mod simplist, care s-a perpetuat, fără să bănuiască

mecanismul mult mai complex al formării poporului român şi originile limbii lui latine.

Concluzia istoricului Nicolae Copoiu este revelatoare în acest sens şi foarte tranşantă: „Limba dacă nu este o limbă moartă şi nici pierdută de cei care o vorbeau când s-a produs cucerirea romană a unei părţi din Dacia. Limba dacă a supravieţuit şi ea există ca o limbă vie, pe care o folosesc oamenii vii. Ea a fost într-adevăr, ASCUNSĂ în cărţile noastre de istorie a limbii şi în dicţionare, preferându-se să nu existe această limbă (…)

Îmi place să semnalez că toate drumurile celor care gândesc efectiv la problema originii limbii noastre, duc nu doar la Roma, ci la daci (…)

Lingviştii români, legaţi de ghiuleaua «romanizării», rămân insensibili la acest fenomen şi aruncă tot lexicul românesc autohton în grădina vecinilor, pentru a le ieşi din numărătoare ponderea romană. Este o concepţie şi o poziţie aşa de greu de înţeles, încât am un sentiment de tristeţe când o amintesc aici (…).

Ca istoric, am dreptul şi chiar obligaţia să urmăresc un fenomen în toată dimensiunea lui istorică, adică în timp şi în spaţiu. Problema originii limbii române este, firește, legată direct de cea a originii şi vechimii poporului nostru. Cercetând epoca modernă, am fost frapat de frecvenţa ideii «renaşterii» Daciei. Unitatea poporului român format în această epocă a avut ca fundament Dacia lui Burebista, nu Dacia ocupată de romani. Spre cinstea înaintaşilor; ei au militat pentru «Dacia viitoare». Prin urmare, ca «modernist», am fost obligat să merg spre Dacia din trecut, aici am descoperit că înaintaşii noştri au eliminat pur şi simplu Dacia din istorie, după ocupaţia unei părţi din ea, şi că dacii şi-ar fi «pierdut» limba, fascinaţi de limba în care vorbeau (dacă vorbeau) trupele de ocupaţie. Această teză, eronată evident, din neferici re şi academică,

m-a obligat, ca istoric, să iau poziţie, cel puţin de principiu. În epoca modernă, aceste popoare au fost ocupate de puteri acolonialiste şi am asistat, după al doilea război mondial, la renaşterea lor naţională, fără să-şi fi «pierdut» limba. M-a surprins neplăcut şi ten dinţa – sau poziţia făţişă, integrală – de a glorifica ocupaţia romană în Dacia, adică o stăpânire şi un jaf ordinar de tip colonialist (…).

Numele împăratului Traian, conducătorul războiului împotriva lui Decebal, care a batjocorit capul acestuia în Senatul de la Roma, a fost aşezat la loc de cinste în cărţile noastre de istorie, chiar alături de Decebal, posteritatea istografică împăcându-i în numele naşterii poporului român. O atare schemă simplistă n-are nimic în comun cu concepţia înaintată a timpurilor actuale şi, de fapt, excluzând realitatea războaielor daco-romane, nu are nimic în comun nici cu adevărul istoric (…)

Numeroasele răscoale, care au silit până la urmă pe ocupanţi să retragă, exprimă puterea de rezistenţă a poporului, a strămoşilor noştri împotriva cotropitorilor, dorinţa lor de a fi liberi. Ceea ce trebuie studiat este, deci, aportul dacilor la prăbuşirea Imperiului Roman. Dacă trebuie să se vorbească despre absorbirea unui element de către altul, atunci trebuie să vorbim despre dacizarea veteranilor din armata romană. După cum se ştie, însă, Dacia căzută sub ocupaţie toamnă reprezintă numai 1/3 din teritoriul dacilor, prin urmare schema nu mai poate fi aplicată în cazul acestora, din vreme ce unitatea dacică după ocupaţia romană s-a manifestat pe toată întinderea, de fapt, a marelui stat condus de Burebista şi se verifică, în epoca noastră, cel puţin pe teritoriul statului român modern. Elementul cel mai frapant, incontestabil şi de mari proporţii al unităţii dacice, îl reprezintă existenţa unei limbi unite asemănătoare tocmai la poporul ce se află pe teritoriul care a fost locuit în vechime de daci (…)”.

Fără comentarii!

TEORIA ROMANIZĂRII DACILOR – UN RĂU NECESAR

„Exterminati”, dacii s-au „mutat” în sud!…

— 7

Această problemă a definirii identităţii poporului român a suscitat, de-a lungul timpului, multe şi mari controverse. S-au aruncat în luptă teorii care mai de care mai fanteziste, etalate prin diverse cărţi, concepute de diverşi neaveniţi, care mai de care mai departe de realitate. Discuţiile legate de originea noastră au căpătat un caracter politic, şovin, antinaţional şi un caracter strategic, mai ales în sec. XVIII ŞI XIX, când ocupanţii austro-ungari ai Transilvaniei căutau să-şi argumenteze pretenţiile teritoriale asupra Ardealului, prin teorii aberante şi nu în conformitate cu adevărul istoric.

Astfel, Fr. Sulzer formulează obiecţiuni împotriva continuităţii dacice, scriind că actualii valahi nu sunt aborigeni, ci un popor venit din llliria sau Macedonia. În llliria completare, R. Roesler susţine că dacii au fost exterminaţi, iar odată cu retragerea armatei romane din Dacia, puţina populaţie romanizată s-ar fi retras în sudul Dunării, dând naştere popoarelor valahe existente în zonă (Macedonia şi Grecia). Românii ar fi venit de undeva din Lombardia sau Romagna şi s-ar fi aşezat pe actualul teritoriu al României în sec. XIIXIII, într-un spaţiu ocupat de cumani, slavi, pecenegi, bulgari (în Ţara Românească şi Moldova) şi unguri (în Ardeal).

Inexplicabil este faptul că, pe lângă autorii de origine maghiară, austriacă şi bulgară care susţin apariţia elementului românesc prin invazie târzie, se adaugă şi autori români care susţin teorii false, străine de realitatea istorică şi contrare interesului naţional!…

Români care… ne desfiinţează r

Alexandru Philippide prezintă originea românilor ca rezultat al ascendenţei romane din Moesia, de unde ar fi trecut, în secolul XII, Dunărea, migrând spre nord. Dacii romanizaţi în Dacia ar fi fost foarte puţini, neglijabili ca număr. Românii s-ar fi născut dintr-un conglomerat format din elemente romanizate, la care s-au adăugat: alanii, vandalii, avarii, bastarnii, gepizii, goţii, herulii, marcomanii, sarmaţii, slavii, taifalll, bulgarii şi roxolanii. La tot acest fantastic amalgam, mai adaugă şi triburile dace: bessii, costobocii şi carpii.

Vorba lui Robert Charroux: „A spune contrariul, a susţine evidenţi ar fi o erezie!”...

Eudoxie Hurmuzaki completează, în mod nefericit, teoriile lui rhilippide, concluzionând că românii s-au născut în Munţii Haemusului.

Iată de ce, în faţa unor asemenea murdării, corifeii Şcolii Ardelene au reacţionat prompt, încercând să dovedească originea poporului român ca descendent al poporului geto-dac romanizat.

De unde provine această teorie a dacilor romanizaţi?

În contextul luptei antiotomane, iniţiată şi condusă de români, occidentalii şi bizantinii „redescoperă” că, dincolo de bariera slavă şi maghiară, există o enclavă latină. Neputându-şi explica această ciudă-Vinie, concluzionează pueril că unica posibilitate a descendenţei valahe.11 putea fi romanii, care au cucerit cândva, o perioadă de timp, Dacia.

Romanitatea poporului român este afirmată de Poggio Brae ciolini, în „Descriptiones convivales” (1451), Enea Silviom Piccolomini (Papa Pius al II-lea), Nicolas Hachinensis, fiind preluată dertiţii şi dezvoltată şi de mari umanişti ai timpului, precum: Pietro li. insano, Alessandro Cortesi, Antonio Bonfini, Filippo Buonacorsi Calimacco, Johannes Lebel, Georg Reichersttoffer, Jan Długosz etc.

Nicolae Olahus preia această ipoteză şi, într-o scrisoare adre... ită lui Erasmus din Rotterdam, îi semnalează acestuia că românii din l tansilvania „se trag chiar de la Roma, cetatea stăpână a împăraţilor şi îl au fost aşezaţi într-o parte foarte bogată Daciei, care se numeşte hnnsalpina...”

Această teorie va fi preluată şi de o serie de învăţaţi maghiari:

hansilvania a fost locuită de romanide la care au rămas valahii în păduri). / în munţi şi care se numesc ei înşişi valahi (Heltai Gaspar), sau: „colonia romanilor s-a transformat în neamul românilor (...). denumirea lor nu derivă din «Flaccus», cum pretind Bonfinii, ci din denumirea dată de – titre unguri strămoşilor romanilor din Panonia”. \? – n. edit.)

„Romanizare” în interes naţional

Este şi normal ca şi cronicarii români să preia această teoi io a romanizării dacilor, pentru a-şi putea apăra fiinţa şi identitaimi naţională. Dimitrie Cantemir susţine şi el originea pur latină a poporului român, prin nimicirea elementului lingvistic dac de către cuceritoii romani şi adoptarea limbii acestora.

Mult mai realist, Miron Costin susţine simbioza daco-romană, îi. omenea altor cronicari: Dosoftei, Gr. Ureche, Stolnicul Cantacu/Ino, Radu Popescu, Ion Neculce.

În sec. al XVIII-lea, originea românilor devine o problemă de ordin politic. Românii ardeleni pornesc lupta pentru a-şi păstra fiinţii naţională. Unul dintre iniţiatorii acestei lupte va fi marele umanist Ioan Inochentie Micu Clain (1692 – 1751), care va deschide drumul spri afirmarea conceptului de naţiune pentru românii transilvăneni.

Munca lui va fi continuată de reprezentanţii Şcolii

Ardelene Gheorghe Şincai, Samuil Micu, Petru Maior şi Ion Budai Deleanu corifei care vor susţine originea pur latină a românilor din Ardeal şi dreptul de afirmare ca naţiune. Într-un cadru social răvăşit de revolteli românilor împotriva ocupaţiei austro-ungare, protestul lor de definire n identităţii naţionale capătă caracterul de luptă politică. Folosind tot ceea ce se cunoştea la acea vreme, contestă aberantele teorii ale lui Sulzei şi Roesler, mai mult intuitiv şi folosindu-se de puţinele documente ale vremii.

Şi să ne gândim cât de periculos era, pentru acele timpuri, şi afirmi că nu a existat nicio combinaţie daco-romană şi că românii se trag din daci! Simpla contestare a ideii de romanizare ar fi dat apă la moară adepţilor teoriilor roesleriane şi panslaviste, periciltând situaţia politică şi socială a românilor.

Alegând această formă de apărare a identităţii neamului, m-au istorici ai sec. XI ŞI XX, precum B.P. Haşdeu, A. Xenopol, V. Pârvan, N. Iorga (!) (chiar dacă în anumite scrieri chiar ei înşişi o negau!), aveau să dezvolte utopia „Daciei şi a dacilor fericiţi într-o Dacie ocupată de romani" adâncind prăpastia care ne desparte de adevăr.

Chiar dacă Nicolae Densuşianu va încerca să prezinte adevărata faţetă a originii dacilor şi a mecanismului de formare a popoareloi europene de limbă latină, efortul lui va fi etichetat drept mitologizar* şi nebăgat în seamă.*

„Nu suntem un popor de bastarzi!"

Totuşi, într-un moment de luciditate şi inspiraţie, Iorga avea 9* conteste tot ceea ce a susţinut o viaţă, afirmând că „nu suntem un popor de bastarzi"; fiind imposibil de crezut că poporul român s-a născut din potenţa ofilită a unor veterani romani (?), storşi de vlagă după un serviciu militar de 20 – 30 ani.

Întregul fundament al teoriei „romanizării" dacilor se bazează pe arhicunoscutul basm ce fabulează despre

existenţa unui ge

N. Edit.: Nicolae Iorga l-a combătut vehement pe N. Densuşianu ironizându-l chiar şi de pe poziţii politice…

noral roman Flaccus sau Flavus, care i-a civilizat pe daci şi a împrumutat numele său neamului nou-născut. Iar această naivitate a fost transmisă, prin intermediul cronicilor, timp de sute de ani, conferinilu i de un caracter ştiinţific şi argumentat arheologic!?

Dacă am admite funcţionarea teoriei romanizării forţate a da –ilor, atunci, cum am putea explica faptul că dacii au convieţuit mai mult de 165 ani cu goţii, iar în limba română nu a existat nicio influenţi germanică? Cum am putea explica faptul că, în urma comunităţii roin. inoslave, limba română a luat din limba slavă o mulţime de cuvinte l. În nu şi-a schimbat caracterul latin-dacic? De ce nu există niciun olcct lingvistic în urma ocupaţiei de 1.000 ani a maghiarilor în Transilvania? Cum a fost posibil ca limba română să nu fie substituită de către maghiari, în ciuda eforturilor făcute? Cum putem explica unitatea teritorială a limbii, odată ce Moldova, nordul Transilvaniei» I estul Munteniei n-au fost ocupate niciodată de armata romană?

Este timpul să recunoaştem că acea comunitate daco-romană mult hzimbiţată a fost echivalentă cu o coabitare dintre un cuceritor şi un asuprit. Niciodată, vechile cronici nu au pomenit o populaţie daco-romană cau romanizată, ci doar dacică sau valahă. Chiar şi în Evul Mediu loritoriul ţării este pomenit de cronicari cu termenul de „Dacia”.

Dovezi există, vreţi să le vedeţi?

*

Dovezile continuităţii dace pe acest teritoriu există, dar nu «unt analizate suficient, fiind ignorate.

După retragerea armatelor romane din Dacia, unul din titlurile de glorie ale împăraţilor romani a fost

adoptarea calificativului de Dacicus Maximus”. Ce reprezintă această distincţie? Şi cui i se aiorda? Acelor Cezari care-i învingeau în lupte pe DACI. Şi atunci, uim afirmăm că dacii au fost strămutaţi sau exterminaţi? Când, lupă părăsirea mai puţin glorioasă a Daciei, romanii au mai luptat împotriva dacilor încă câteva sute de ani!…

Trebuie să ne punem întrebarea ce l-a determinat pe Attila, mare conducător hun, să se intituleze: „Attila, Rex Hunorum, Medonitri, Dacorum”? Spiritele dacilor dispăruţi sau a celor vii care-i erau tiliaţi în luptele duse împotriva Imperiului Roman?

Cronicarul bizantin Kekavmenos este cel care va explica corect continuitatea şi identitatea românilor, într-un text simplu şi memorabil; Niciodată neamul Vlachilor n-a păzit credinţa către nimeni, nici măcar rătre cei mai vechi împăraţi romani. Bătuţi de împăratul Traian şi cu i< >tul striviţi, ei fură supuşi şi regelui lor Decebalus, tăindu-se capul, îl puseră în tapă în mijlocul cetăţii Romanilor. Aceşti Vlahi sunt aşi numiţii Daci şi Bessi”.

Rândurile lui Kekavmenos se completează perfect cu concluzia riguroasă a umanistului italian Lazaro Sorano: „Sono senza dubbioi Transilvani stimaţi di piu belicosi popoli d’Europa. Questi insieme coni Moldavi et coni Valacchi sono gli antichi Daci, tanto temuti da Romani” (L’Ottomanno – 1599); adică, pe dacă: „Fără niciun dubiu, transilvi nenii sunt stimaţi ca cel mai războinic popor din Europa[10]. Aceştia, împreună cu moldovenii şi valahii sunt anticii Daci, atât de temuţi de Romani

10 N.edit.: De reţinut: geto-dacii şi urmaşii lor valahi/români erau consideraţi cel mai războinic popor din Europa, deşi aceştia nu au dus războaie de ocupaţie! Aceasta dovedeşte ura strămăşilor noştri faţă de cotropitori, izvorâtă dintr-un patriotism, simţ de proprietate asupra moştenirii primite şi un sentiment al nemuririi naţionale greu de înţeles de toţi cei care voiau să sa "aşeze" pe aceste meleaguri. "Barbari", daco-românii nu prea înţelegeau astfel de..."drepturi ale omului"...

De unde s-au inspirat aceşti autori, dacă nu din cronici mai vechi, unele dispărute. Studiul celor existente ar lămuri însă definitiv problemn adevăratei origini a românilor, eliminându-se pentru totdeauna una din marile erori ale istoriei.

Care sunt aceste documente? Să-l lăsăm pe Radu Stan Car pianu să ni le enumere; „Sunt Legile Belagine scrise de geţi, care se mai foloseau şi în sec. VI sub acelaşi nume, iar ulterior sub numele du «Lex Antigua Valachorum»; sunt Biblia (lui Ulfilas), Omiliile Ostrogoţilor, Papirusul de la Arezzovo, Codex Argenteus, Calendarul şi celelalte scrieri în limba getică, publicate de Mai şi Castiglioni, cum arată istoricul italian Carlo Troya; sunt lucrările scrise (în limba be> ssică) pe timpul Sfântului Niceta, episcopul vechii Dacii; sunt scriarile geţilor (sau valahilor) din a doua parte a mileniului I e.n. dh mănăstiri, biserici, oraşe, care fiind scrise într-o limbă şi un alfabet getk (apropiat de cel chirilic şi grec), nu au fost (sau nu s-a vrut să fie) luatv în seamă şi studiate până în prezent; sunt Codicele de la leud (care poartă data de 1391) şi alte scrieri mai vechi (sec. IX), care, deşi descoperite de mulţi ani, nu au fost încă introduse. În circuitul literar şiistaric” („Enigma insulei sau călătorie peste şapte milenii” – Bucureşti).

Concluzie: „Românii nu-şi au originea în culcuşul amoros al lui Traian cu o femeie dacică de moravuri îndoielnice” (Constantin Dar coviciu) ...

CENTRUL SPIRITUAL DIN CARP ATI

9

Vitejii iniţiaţi

„(...) Observând dispoziţia lor (a dacilorn.a.) de a-i asculta în lo. deşi că ei sunt din fire inteligenţi, i-a instruit în aproape toate i, murile şi! o Sofiei, căci el (Deceneu – n.a.) era în aceasta un maestru început. El i-a învăţat

morala, dezbrăcându-i de moravurile lor cele ierbare; i-a instruit în ştiinţele fizicii, făcându-i să trăiască potrivit legilor». ifiiriil...): i-a învăţat logica, făcându-i cu mintea superioară celorlalte ¡ «poate; arătându-le practica, i-a îndemnat să petreacă în fapte bune, Icmonstrându-le teoria celor 12 semne ale zodiacului; le-a arătat merii// planetelor şi toate secretele astronomice şi cum creşte şi scade» ibita Lunii şi cum globul de foc al Soarelui întrece globul pământesc; şi io a expus sub ce nume şi sub ce semne, cele 346 de stele trec în drumul lor cel repede de la răsărit şi până la apus, spre a se apropia sau a f depărta de polul ceresc. Vezi cu mare plăcere ca nişte oameni prea viteji să se îndeletnicească cu doctrinele filosofice, când mai aveau puţin n-jaz de războaie", (Iordanes – „Getica").

Mulţi autori nu au luat în seamă aceste afirmaţii ale lui Iordanes, t 1

considerându-le nişte exagerări. Studiile mai recente, însă, confirmă malitatea celor afirmate în text de către Iordanes. Şi, chiar mai mult, începând cu N. Densuşianu, H. Daicoviciu, M. Opperman, Paul MacKeniiick, se fac simţite rezultatele studiilor legate de cunoştinţele ştiinţifice. int dacilor. Făcând un sumum din toate aceste studii, Ioan Ro-dean îşi inimă o sarcină grea, investigarea tuturor dovezilor privind cunoştin-Mo dacilor, reuşind să întocmească un studiu foarte amănunţit şi interzisant, publicat sub titlul „Enigmele pietrelor de la Sarmizegetusa".

Iată de ce, cu permisiunea autorului, ne vom folosi de o serie de niicluzii din cartea lui, precum şi de alte studii mai noi.

Referitor la textul lui Iordanes, vom adăuga, pentru o mai bună înţelegere a informaţiei, că Deceneu a fost marele preot al dacilor şi hâotnic de Tainâ al regelui Burebista. Personaj enigmatic, el apare în Horia dacilor

după o „rătăcire” în Egipt, unde învăţase să tălmăcească voinţa zeilor”, fiind apoi considerat şi el „zeu, aşa cum am arătat când am vorbit despre Zamolxis” (Strabon). CINE a fost el în realitate, pare-se că nu vom şti, cert este însă faptul că el continuă munca de INIŢIERE în tainele ştiinţelor, începută de Zamolxe.

Medicina modernă a lui Zamolxe

Bagajul de cunoştinţe al dacilor a fost foarte vast în multe domenii ale ştiinţelor exacte şi paranormale. Dar să le luăm pe rând Zamolxe ţinea cursuri de medicină modernă şi trata bolile în ansamblul lor, ţinând cont că acestea se răsfrângeau atât asupra corpului fizic, cât şi asupra psihicului, de multe ori, tratamentul psihotera» peutic (prin descântece, cum plastic le numeşte) dând rezultate sigure Dacii cunoşteau efectul plantelor medicinale şi al izvoarelor tere male. Totodată, foloseau instrumente şi executau diferite operaţii chirurgicale, deosebit de complexe, chiar şi asupra creierului. Lti cetatea de scaun a dacilor, Sarmizegetusa, s-a descoperit un „instrumentar medical” care avea în inventarul lui instrumente chirurgicale, vase mici pentru prepararea diverselor medicamente, substanţe din cai> se preparau diferite leacuri şi poţiuni. Toate acestea indică preocupările legate de igienă şi sănătate ale dacilor. Să nu uităm nici îndem nul pe care li-l face Zamolxe în legătură cu necesitatea adoptării unei alimentaţii naturale şi reducerea abuzului de carne şi vin (sfat întâi nit şi la Deceneu).

Mai interesant este modul în care Zamolxe îşi pregăteşte po porul să accepte ideea morţii ca pe un fapt simplu biologic, natural, al trupului şi continuitatea existenţei spiritului într-o altă lume, dar nu una idilică (de genul rai), ci una revelată de el prin iniţierile la cart a fost supus. Nu putem decât să facem o asemănare între

educaţin făcută de Zamolxe, legată de modul în care trebuie să ne pregătim ţi s-a acceptăm ideea morţii, cu cea cuprinsă în „Cartea morţilor” tibetană în urma acestei educaţii, dacii nu se mai temeau de moarte conştientizând că se duceau într-o altă dimensiune, paralelă cu cea tt lumii noastre. Obiceiul lor de a plânge la naşterea unui copil şi de a gr bucura la moarte este unic în spiritualitatea universală.

Cunoştinţe înaintea vremurilor…

Dacii aveau vaste cunoştinţe astronomice şi calendaristice Ei împărţeau anul în 360 de zile (36 de săptămâni a câte 10 zile). ZI lele erau subordonate planetelor (Marte, Mercur?, Jupiter, Venus, Să lurn), fiind 5 zile „masculine” şi 5 zile „feminine” într-o săptămână. Sistemul zecimal a fost folosit de ei şi în viaţa economică, ca unit. de de măsură, în special în activităţile legate de oierit şi păstorit.

Datorită faptului că ocupaţia principală a dacilor era agricultura, ni foloseau un calendar agricol bine structurat, pe anotimpuri, perioade de cultivare, influenţe ale fazelor Lunii şi periodicitate în variaţia ulturii. Solstiţiile şi echinocţiile erau considerate mari sărbători ale anului.

Cunoştinţele matematice au fost remarcabile, orientate în upecial spre latura practică. La realizarea marilor sanctuare, dacii s-au folosit de noţiuni de geometrie plană şi în spaţiu şi de trigonometrie,» ludiile făcute de cercetători, ne confirmă cunoaşterea teoremei lui l’itagora şi folosirea un mod uzual, încă din timpurile când aceasta nu purta numele marelui filosof şi matematician grec.

Buni cunoscători ai bioritmului uman şi universului înconjurător, dacii defineau această periodicitate ca un rezultat al interacţiunii energiilor pasive şi active

(asemenea inn-ului şi yang-ului chinez). Orice lonomen sau eveniment era o succesiune de componente pozitive şi negative, care se întrepătrundeau, creând caracterul de tot unitar.

Organizarea timpului era scrupulos împărţită în ani cu două componente (primăvară-vară; toarnă-iarnă), fiecare componentă împărţin «inse în două anotimpuri şi fiecare anotimp având 16[11] cicluri, totalitara ciclurilor dintr-un an calendaristic fiind în număr de 64. Aceste cicluri conţin o alternanţă de elemente pozitive şi negative, dominanta schimbându-se de la ciclu la ciclu.

Este interesant de amintit aici că Sanctuarul mic de la Sarmizeiiotusa, este format prin dispunerea a 8* coloane de stâlpi pe 8* rânduri, ceea ce ne dă, prin înmulţire, acelaşi număr 64*, identic cu numărul de câmpuri de pe tabla de şah (împărţite în spaţii albe şi negre, loprezentări ale energiilor pozitive şi negative).

Iată cum cunoştinţele dacilor sunt identice cu cele ale poporului indian şi mai ales cu ale chinezilor…

Ne lipsesc documentele pentru a realiza complexitatea cunoştinţelor pe care le aveau strămoşii noştri. Apropiaţi de natură, ei au căutat să o cunoască şi să o înţeleagă. Multe din realizările şi cunoştinţele lor depăşesc nivelul nostru de înţelegere. Rămân nedescifrate,

11 N. edit.: Dacii aveau câteva cifre şi numere considerate sacre: 4 (mie 4 elemente), 6 (preluată de sumerieni şi apoi de evrei), 8,10 (preluat de ••iipteni în calculele zecimale), 12 (preluat de etrusci, evrei, ş.a.), 19. t)ctogonul-sau steaua cu 8 colţuri-le era reprezentativ (a se vedea acest simbol purtat de voievozii români, inclusiv Vlad Ţepeş), la fel ca şi numărul 19. Anul Mure (pentru Axa Pământului, Polul Getic) era de 19.000 ani, Soarele şi Luna mi avut un punct comun ceresc la 19 ani. Totodată, dacii, care calculaseră ilntele eclipselor pentru 4.000 ani (!), considerau că Universul are o vechime de 19 miliarde ani (după ultimele ipoteze, 19,5 miliarde ani!!). Uluitor este faptul ••fi cei mai mari regi ai dacilor au domnit 19 ani (Decebal, 87-106) sau 38 «nl (Burebista, 82-44 î. Hr.)!...

pentru noi, grafia lor veche, caracterul cultului lui Zamolxe, legătura dintre aştri şi orientările sanctuarelor lor.

Poate timpul care va veni ne va dezvălui ceva din tainele strămoşilor noştri…

Gânditorul de la Hamangia

„Bogată în zăcăminte de metal (aur şi argint) sau aramă nece sară pentru fabricarea în aliaj cu cositorul, a bronzului, ţara noastră fi constituit, încă din epoci foarte îndepărtate, un centru de prelucrare a unor piese din aur, argint sau bronz, ce merită întreaga noastră atenţie atât din punct de vedere tehnic, cât şi artistic”, (acad. Emil Condurachi)

Arta a însoţit, încă de la începuturi, civilizaţia băştinaşă din România. Atât pelasgii, cât şi daco-geţii au fost mari iubitori de frumos, timpurile de pace, în serile de după munca câmpului, ocupându-le cu meşteşugitul unor adevărate opere de artă din piatră, lut ars, metale preţioase sau nepreţioase.

De ce spun piatră şi lut ars, pentru că modelatul şi sculptura an fost una din primele ocupaţii artistice ale omului, începând cu cel prl mitiv. Nu doresc să pomenesc nici sutele de statuete, amulete şi obiec te de cult descoperite, sunt sute de cărţi de istorie care o fac. Dar vreau să vă prezint una din capodoperele Geniului Uman descoperite pe teritoriul României, excepţională prin ineditul ei.

Este vorba de „Gânditorul şi perechea sa”. Aceste statuete, datate cu aproximativ 6.000 ani în urmă, descoperite la Cernavodă, realizate din lut ars, sunt un model de stilizare originală, puţin întâi nită în istoria artei universale. Abia peste sute de ani, marele nostru sculptor Constantin Brâncuşi părăseşte sculptura tradiţională şi revoluţionează întreaga artă prin esenţializarea formelor şi

concentrare» maximă a expresiei. Privind operele lui Brâncuşi şi studiind figurinele dr lut ars aparţinând culturii Hamangia, descoperim în ele o ascendenţă în timp. Istoricul american Paul MacKendrick, fascinat de caracterul însă

În al poziţiei celor două figurine, consideră că aceste statuete ar reprezenta spiritul caustic al românilor: „o nevastă rea de gură, care îşi ci «aleşte soţul răbdător ca un înţelept

Părerea noastră este însă alta. Poziţia şi fizionomia celor două fujurine reprezintă momentul luării unor decizii foarte importante lisate de viaţa de zi cu zi. Femeia necăjită, poate însărcinată, aşteaptă hotărârea bărbatului ei, pentru a ieşi din impas.

Aurul ca artă de 5.500 ani...

Să trecem, însă, la o scurtă prezentare a celor mai fabuloase obinr. te de artă, executate din aur şi argint, descoperite pe teritoriul ţării, irolizate de băştinaşi.

În satul Perşinari (Dâmboviţa) s-a descoperit, între anii 1954 t%2, un tezaur compus dintr-o spadă de aur (reutatea iniţială 3 kg), însoţită de 12 pumnale scurte, din acelaşi material (având o greutate nprinsă între 230 şi 500 gr.). Vechimea acestui tezaur este estimată în 3.500 ani. Tezaure asemănătoare au fost descoperite la Tufalău şi Măcin (topoare şi pumnale de aur).

Tezaurul descoperit la Moigrad (Sălaj), în anul 1912, este forniiit din patru piese de aur masiv, iar vechimea lui evaluată la 5.500 «ni. Forma primului obiect este asemănătoare cu un violoncel, placă în nioutate de 800 gr., celelalte trei piese semănând oarecum cu nişte iifisări în zbor văzute de sus.

În anul 1960, în satul Sacoşu Mare (Timiş), un ţăran descoperă mi tezaur format din lingouri de aur, bijuterii şi sârme lingouri. Greutatea totală a acestuia era de 1.296,

30 gr. Remarcabil este faptul că nlo sunt realizate dintr-un aur de înaltă puritate-22 de carate.

Descoperit în anul 1980, tezaurul de la Hinova (Mehedinţi) fascinnază prin multitudinea şi varietatea obiectelor de aur descoperite. Grent. itea totală a tezaurului este de aprox. 5 kg iar vechimea lui de aprox. 1.000 – 3.200 ani.

Tezaurul de la Băiceni (laşi) are o greutate de aproape 2, 5 kg mir pur şi este alcătuit dintr-un coif de luptă, diferite aplici şi brăţări, Musturi sferoidali. Acest tezaur este considerat un model de măiestrie a ajuto-dacilor.

Descoperirea mormântului unui conducător getic, înhumat îi urmă cu 2.300 ani la Agighiol (Tulcea), ne prezintă, prin bogăţia obiectelor găsite, luxul şi fastul princiar al geto-dacilor. Inventarul obiecteloi preţioase cuprinde: un coif din placă de argint aurit, două cnemide (apărătoare tip jambiere) realizate din foaie de argint artistic lucrate, patru vase scunde stilizate şi decorate cu motive florale, cupe de argint şi o mul ţime de obiecte mărunte (cercei, aplici, bentiţe, coliere etc). Interesam este că pe unul din vase este prezentă o inscripţie: „Kotis din Beos” Să fie oare acel rege enigmatic Cotiso?

„Cloşca cu puii de aur”.

Încheiem aici enumerarea doar a câtorva tezaure lucrate de către meşterii geto-daci, din cele câteva sute descoperite pe teritoriul ţării.

Scopul meu este de a prezenta istoria şi existenţa spectaculoasă a unui celebru tezaur românesc numit „Tezaurul de la Pietroasa” sat cum plastic îl numeşte poporul nostru, „Cloşca cu puii de aur”.

În anul 1837, doi ţărani, Ion Lemnaru şi Stan Avram, din satul Pietroasa, jud. Buzău, descoperă celebrul tezaur. Iniţial păstrându-i pentru ei, îl vând ulterior unui negustor,

Anastase Tarba-Verussi, pentru o sumă foarte modestă. Acest negustor, barbar prin comportament nerealizând valoarea lor istorică, le distruge, tăindu-le cu toporul aruncând pietrele preţioase căzute din piese în urma acestui tratament inuman. În urma diferendului apărut între acest negustor şi Georgi Frunză-Verde, vecin al pământurilor boiereşti pe care fusese descoperi tezaurul, ştirea despre existenţa lui ajunge la domnitorul Ţării Romiineşti, Alexandru Ghica.

În urma intervenţiei lui Mihalache Ghica, banul Craiovei şi Pn trache Poenaru, un fel de ministru al învăţământului, tezaurul este dr pus în muzeul Ţării Româneşti din Bucureşti.

Tezaurul iniţial a fost alcătuit din 12[12] piese, având o greutăţi totală de 19* kg de aur pur. Din ce piese este alcătuit tezaurul?

În primul rând o tavă plată rotundă, cântărind 7, 13 kg, apoi e fibulă de mari dimensiuni, cu „puii” iar tava plată cu „cuibul cloştii”.

Descrierea şi interpretarea decoraţiunilor de pe piese şi atu buirea acestui tezaur goţilor a făcut-o Alexandru Odobescu, care, prii diferite supoziţii, dovedite false, numeşte şi posibilul deţinător al acen tuia, Găinas, rege got, favorit al împăratului Arcadius (395 – 408).

Greşeala lui A. Odobescu a fost foarte mare, pentru că ea s-a întipărit în mintea generaţiilor următoare, perpetuând mai departe acea uedinţă că tot ce e bun şi frumos trebuie atribuit străinilor şi nu băştinaşilor… concepută sub forma unei păsări de pradă, în greutate de 817 ni şi alte trei fibule mici. Alt obiect reprezentativ este un vas de aur, având în centru o statuetă, înfăţişând o divinitate feminină. În jurul acesiri statuete sunt

12 N.edit.: Există şi ipoteza că cele două statuete i-ar reprezenta pe Umnus şi Gaea /Gaia-Zeiţa Mamă.

reprezentate două cercuri concentrice care cuprind 16* Personaje, zei şi zeiţe, şi scene de vânătoare. Alte obiecte sunt: un ulior zvelt, fusiform, două cupe bogat ornamentate şi trei colane lucrate „extrem de fin.

De ce poartă acest tezaur numele de „Cloşca cu puii de aur”? i iintru că imaginaţia poporului a identificat fibula cea mare cu „cloşca”, He trei fibule mai mici

Tezaurul de la Pietroasa este de origine DAC şi nu got, şi Npre argumentarea acestui fapt concură trei argumente:

realizarea acestui tezaur s-a făcut în atelierele meşteşugăreşti ilncice atât de răspândite pe teritoriul ţării, dovedite arheologic; astfel, în Sarmizegetusa exista un atelier de orfevrieri atât de bine specializat, încât realizările lor artistice, constând în bijuterii şi statuete, se răspândiseră pe întreg teritoriul ţării, fiind căutate şi preţuite şi în exterior; toto – l.ită, realizările artistice anterioare, pline de gust şi rafinament, confirmi executarea acestui tezaur de meşteşugarii daco-geţi; cercetările Innţifice confirmă că aurul folosit la executarea obiectelor aparţinătoare tezaurului este extras din minele Daciei.

reprezentările de pe vasul de aur ne confirmă că nu sunt zeităţi de factură germanică, ci aparţinătoare lumii geto-dace timpurii, imsonajul central al tăvii fiind Geea iar personajele înconjurătoare „Zeii Oi Mari”, pelasgii.

al treilea argument este legat de încercările de traducere a umeripţiei de pe unul din colane; sensibilizaţi de atribuirea făcută de fi\ Odobescu goţilor, diferiţi cercetători germani sau germanişti au căuâi să traducă inscripţia folosindu-se de scrierea runică; iată câteva din n/uitatele concluziilor lor:

— UTAN NOTI HAITA = ferit de necazuri, noroc; – GUTANI AD HAITAG = preasfinţii obiect aparţinător lui

Odin; – GUTA NIOWI HAITAG = dedicat noului templu al goţilor; – G UTAN IO WI HAITAG = dar consacrat din partea femeilor.

— N. Edit.: Numere sacre pentru daci (vezi nota anterioară)

99

Iată cum un singur text provoacă o seamă de traduceri care mi de care mai diferite şi mai pretenţioase, rupte de realitate. După stud îndelungate, cercetătorii germani ajung să-şi dea seama că au făcu o greşeală catastrofală în traducerile lor, cuvântul HAITAG neexbtând în limba gotică. Tot eşafodajul construit de ei pică, textul în este gotic şi nici literele runice (cu toate că se aseamănă).

Nicolae Densuşianu traduce acest text, scris în vechea scrieeri pelasgă, folosindu-se de enigmatica scriere a plutaşilor de pe Bistriţe semne rămase prin timp, identice cu cele ale proto-dacilor, ca o mâi turie peste veacuri a identităţii Poporului Român.

Textul tradus pare să aibă două variante: – VULCHATIOS O FICET-sau – VELCHANU A FĂCUT ceea ce sună foarte aproape de limba română!

Ca o paranteză, aici, vom pomeni din nou de scrierea veche dacă amintind şi că atunci când s-a elaborat alfabetul gotic – runele – 1 când Chirii şi Metodiu, în anul 862, au întocmit scrierea chirilic<1 această scriere străveche a slujit ca model noilor alfabete. Nu tri buie omis nici faptul că românii au preluat foarte repede alfabem chirilic, folosindu-l în mod uzual, mai ales şi datorită asemănării ei vechiul lor alfabet.

Dacă toate aceste argumente nu par suficiente, vom reda şi con cluziile trase de o serie de cercetători iluştri ai pieselor tezaurului care vor repara afirmaţia greşită a lui Odobescu:

„Caracterele acestei inscripţii sunt întru-toate

asemănător cu cele pelasge”. (Joseph Anneth)

„În niciun caz nu se poate presupune că aceste obiect preţioase ar fi fost fabricate de industriaşi goţi. Goţii erau cultivai de pământ şi soldaţi şi peste tot jefuitori desfrânaţi. Aceste calităţi bune rele ale lor nu se unesc nici într-un caz cu artele şi nu e posibil să fi exi tat vreodată, în colibele lor din mijlocul pădurilor; ateliere care să pom fabrica obiecte aşa de elegante de aur şi de un preţ aşa de mare”, f/t Labarte).

„Z/că cine orice va zice, zvârcolească-se oricât vor putea ar/n ologii noştri, vasele de la Pietroasa sunt vase dace, cu stil dacic, pt>i tru un cult în Dacia”. (Cezar Bol li ac).

e Tezaurul de la Pietroasa nu este nici gotic, nici bizantin, în după formă, nici după genul de ornamentare al obiectelor; nici du/ figurile mitologice ce le reprezintă (…).

Fără îndoială că noi avem aici resturile unui tezaur religios, compus din diferite obiecte preţioase, ce au fost consacrate, în timpuri îndepărtate, unui templu ilustru, al Mamei Mari a lui Apollo – Hyperboreul în \arile de la Dunărea de Jos”. (Nicolae Densuşianu).

„Nu voi intra în amănunte dar voi face precizarea că piesele din tezaurul de la Pietroasa aveau o funcţionalitate astronomică şi astrologică, ceea ce demonstrează că civilizaţia geto-dacă deţinea un bagaj de cunoştinţe despre organizarea Cosmosului” (Florin Olteanu).

Nimeni nu afirmă că acest tezaur, la un moment dat, nu ar fi aparţinut goţilor, dar el mai mult ca sigur a fost jefuit de la daco-geţi…

NU E PACE SUB STEJARI!

Motto; „Nu se poate concepe o evacuare generală (a Daciei). Trebuie să fi rămas la sate un număr din vechil locuitori care trăiau în relaţii bune cu goţii şi nu aveau niciun interes să abandoneze provincia. De altfel, o

evacuare generală ar fi fost probabil imposibilă fără un război, deoarece goţii n-ar fi acceptat plecarea populaţiei civile”.

Leon Homo („Istorii”)

Motto: „Şi de altfel, de ce să plecev

Mircea Eliade („Meşterul Manole”)

Dacii nu au fost înfrânţi de romani!

t

„Nu mai credem în romanizările minunate, prin legionari de 60 ani, căsătoriţi cu femei barbare-care, cu tenacitatea conservativă a femeilor, mai curând ele i-ar fi putut deznaţionaliza – cu alergarea, pe alocuri, în Transvaalul – Daciei şi îmbulzirea atâtor căutători de aur şi nestatornici vânători de noroc uşor; care, nicăieri şi în nicio vreme, n-au obicei să se aşeze şi să întemeieze. Nu credem în minunile făcute abia în decurs de un veac şi jumătate cu asemenea oameni şi în asemenea situaţii (...)” (Nicolae Iorga).

Este ciudat faptul că sute de cărţi de istorie conţin asemenea informaţii şi concluzii, legate de adevărurile neamului şi totuşi ne încăpăţânăm să nu credem! Şi, mai ales, suntem de condamnat, pentru că ne învăţăm copiii să trăiască în neadevăr şi minciună...

Dacii nu au fost înfrânţi de romani! După moartea lui Decebal, cei supuşi Imperiului au dus mai departe lupta lor de rezistenţă împotriva ocupantului. Şi, să ne amintim că aceştia erau doar o şeptime din Marea Dacie. Inima Daciei pulsa, în acele momente, în nordul Transilvaniei şi la dacii liberi din Moldova, patria mândrilor cosloboci şi carpi.

Imediat după terminarea ostilităţilor din 106, romanii se organizează pentru a asigura autoritatea asupra băştinaşilor. Mutarea a trei legiuni de armată, a numeroşi auxiliari şi a unor detaşamente de cavalerie, implică construirea de castre şi forturi de apărare, legate între ele

de drumuri sigure şi rapid apărate de valuri de pământ (limenuri). Necesitatea resurselor materiale şi financiare destinate construc (nlorâi obligă la intensificarea activităţilor legate de minerit, agricultură şi meşteşugărie. Construcţia unor noi aşezări apărate de garnizoare militare implică o forţă de muncă enormă. Mulţi cronicari afirmă că, după războiul din 106, mulţi daci au murit, în general bărbaţii, sau au fost v. indu-ţi pe pieţele de sclavi. Şi atunci, ne punem întrebarea care a fost lorta de muncă folosită în toate aceste activităţi? Femeile? Nu, nici f *

Într-un caz, ci toţi acei bărbaţi care au supravieţuit războiului şi care, luaţi prizonieri, au fost obligaţi mulţi ani la rând să ducă o muncă de sclavi pentru a asigura liniştea ocupantului.

Pentru ce aceste pregătiri de apărare ale romanilor? Pentru centâtea trupe plasate în spaţiul dacic, într-o ţară aşa-zis pacificată şi romanizată?

Pentru că situaţia lor nu era tocmai sigură, obligându-i să trăiască veşnic pe picior de război. De cine se temeau romanii într-o (ară pustiită? De spirite? Da, de spiritul viu al dacilor supuşi, care nu puteau să rabde ocupaţia romană. Şi mai ales de forţa dacică de dincolo «Io hotarele provinciei, care se pregătea să-şi izgonească duşmanul.

165 ani de... războaie de eliberare

Nemulţumirile populaţiei locale încep să se facă cunoscute încă de pe vremea lui Traian, generând puncte de revoltă, greu înăbuşite de administraţia romană. Şi toate acestea duc la anul 117, când, po fondul unei răscoale puternice a băştinaşilor, dacii liberi, aliaţi cu sarmaţii şi cu roxolanii, atacă în forţă provincia. Dacia devine teatrul unuirtdevărat război de eliberare. Însuşi guvernatorul provinciei, C. Iulius quadratus, este ucis în decursul unei lupte. Armată dacă trece prin să-Ihe toate

castrele şi garnizoanele romane, ajungând până la Dunăre, cu această ocazie, pentru a tăia calea romanilor dinspre sud, dacii dau Inc suprastructurii de lemn a podului lui Apollodor.

Venit la faţa locului, împăratul Hadrlan conduce el însuşi armata romană, reuşind, la sfârşitul anului 118, după lupte crâncene, să respingă armata dacilor liberi şi a aliaţilor lor peste graniţă şi să pacifice populaţia răsculată. Forţat de amploarea evenimentelor, Hadrian ia măsuri de reorganizare a provinciei şi a armatei imperiale dislocată în zonă, în scopul prevenirii unor noi tulburări locale şi respingerii atacurilor dacilor liberi.

În timpul împăratului Antonius Pius, se produc din nou tulburări grave în Dacia. Răscoalele declanşate de băştinaşi, în anul 139, cuprind o mare parte a provinciei. Stingerea focarelor de revoltă nu rezolvă prea mult situaţia, pentru că, în 143, dacii liberi forţează graniţa provin clei. Trupele romane sunt obligate să intre în alertă, reuşind cu greu să facă faţă situaţiei. Ca măsură de prevedere, împăratul dă dispoziţie de a se întări castrele din nordul Dunării şi deplasează în zonă trei legiuni de elită.

Dar situaţia anilor 156 – 157 devine incendiară. Dacii liberi atacti din nou provincia, încercând să elibereze vechiul regat a lui Decebal Romanii se opun şi, cu mari pierderi umane şi materiale, reuşesc şti echilibreze situaţia şi apoi să o încline în favoarea lor.

Zece ani mai târziu, anul 167 devine un an de referinţă în luptele» de eliberare ale dacilor. Pe fondul unor noi conflicte interne între băş tinaşi şi trupele de ocupaţie, costobocii atacă Dacia Romană, transformând din nou o răscoală într-un război total. Provincia este ruptă în două, creând haosul şi panici în rândul trupelor romane. Armata dacilor ajunge până în Macedonia şi Grecia, inima

dominaţiei romane. Şi, în acelaşi timp, aliaţii lor declanşează deschiderea a altor două fronturi iazigii atacă provinciile de pe cursul mijlociu al Dunării, iar bastamli devastează coastele Pontului Euxin.

Pentru a face faţă situaţiei, împăratul Marc Aureliu dispune de plasarea, în Dacia a unor legiuni romane, retrase din alte zone mai puţin fierbinţi ale Imperiului. Abia în anul următor, 168, se reuşeşte împingerea dacilor şi sarmaţilor în nord, dincolo de hotarele provinciei.

Dar nu pentru mult timp, pentru că imediat, în toamna anului 169, războiul începe din nou. Dacia Romană este invadată de costobodi aliaţi cu sarmaţi şi bastarni. Preluând conducerea trupelor romane, M. Claudius Fronto, guvernatorul provinciei, este înfrânt într-o bă tăile de proporţii, el însuşi căzând pe câmpul de luptă. Urmaşul lui, A. Iulius Piso Berenicionus, mai norocos, reuşeşte, în cursul anului 170, să-i înfrângă pe daci.

Apar goţii!

Dar spaţiul geografic al întregii Dacii ia foc! Atât dacii, cât şi romanii sunt nevoiţi să facă faţă unor noi duşmani. Pentru un moment, luptele între ei încetează, ca într-un armistiţiu tacit.

Dacii se confruntă cu un duşman necunoscut, crud şi războinic: ijoţii, populaţie germanică din sudul Scandinaviei, care, în migraţia lor; presudul Europei, ating zonele locuite de daci. Confruntarea dintre cele două popoare este cumplită şi sângeroasă. Dacii liberi devin un tampon de siguranţă pentru romani în faţa năvălirii popoarelor migratoare, situaţie care se va repeta de atâtea ori în istoria poporului român.

Nici situaţia romanilor şi a dacilor din Provincie nu era roză: peşin ei se abate, asemenea unui uragan, valul de triburi marcomanice. I’rimul război cu marcomanii al romanilor va dura cinci ani (170 – 175) iar al doilea, doi ani

(178 – 180), cu un sfârşit echilibrat.

Războiul dus de daci împotriva goţilor va fi de mai lungă durată, până în jurul anilor ’213, când se reuşeşte încheierea unui armistiţiu între cele două părţi, astfel încât carpii îşi permit să organizeze o expediţie în Dacia. împăratul roman Caracalla organizează o campanie de pedepsire a lor. În faţa trupelor imperiale superior înarmate, dacii se retrag.

În timpul domniei scurte a împăratului Marcus Opellius Severus Macrinus, în anii 217 – 218, dacii liberi ocupă o mare parte din Provincie. În urma negocierilor purtate de mesagerii lui Macrinus şi conducătorii dacilor liberi, aceştia din urmă se retrag pe teritoriile lor, eliberând şi o mare parte din semenii lor, luaţi ostateci de romani pe timpul lui Caracalla.

Liniştea dacilor liberi este tulburată din nou de valurile gotice. Dacii sunt nevoiţi să ducă un nou război, nemilos şi crud, pentru a face faţă războinicillor goţi. Conştienţi că puterea dacilor îi ţine în loc, scandinavii caută să realizeze un nou armistiţiu cu aceştia. Nu ştim motivele şi mai ales condiţiile în care s-a realizart acest tratat, dar cert t; ste faptul că, în anul 236/237, carpii şi aliaţii lor tradiţionali sarmaţii atacă Dacia Romană. Înfrânţi în lupte, dacii revin în anul 238, de data aceasta aliaţi cu goţii. Sub această fantastică presiune, oficialităţile lomane încearcă să negocieze o pace separată doar cu goţii. Dar replica dacilor este promptă, afirmând că ei „sunt cu mult mai puternici decât ijoţii” (după Iosif Constantin Drăgan) şi duc mai departe lupta, obliijându-i şi pe goţi să o facă. Înfrânţi de trupele guvernatorului Moesiei, dacii sunt nevoiţi să se retragă în locurile de baştină.

Cavalcada dacică în Balcani

Dar fantastica cavalcadă a poporului dac nu se

opreşte aici, pentru că, în anii 242, 245 – 247, campaniile lor ajung până în Moesia şi Tracia. Lupta de eliberare a dacilor abia începe, făcându-se simţită din ce în ce mai puternic, mai ritmic şi cu periodicitate.

Anul 248 aduce împotriva romanilor o coaliţie foarte puternică, alcătuită din carpi, goţi şi taifali, care trece prin foc şi sabie întreaga Dobroge, distrugând oraşul Histria şi punând pe fugă trupele romane, Conduşi de regele got Kniva, trec în Moesia, obligând armata romană să se retragă pas cu pas spre sud. Prima mare confruntare între cele două forţe, rămasă nedecisă, are loc în faţa cetăţii Nicopolis, în anul 250. Totuşi, goţii şi dacii se retrag din faţa armatei romane şi asediază oraşul Philippopolis (Plovdiv) cucerindu-l şi distrugându-l. împotriva acestei alianţe, împăratul Decius, de origine traco-illiră, ridică o numeroasă armată romană, alcătuită din trupe de elită. Astfel, în anul 251, pe terenul mlăştinos din faţa localităţii Abrittus din Moesia, are loc o uriaşă confruntare dintre cele două forţe. Balanţa luptei se înclină în favoarea goţilor şi a dacilor, însuşi împăratul Decius şi fiul său sunt ucişi şi călcaţi de cai în picioare, trupurile lor nemaifiind găsite. Rămăşiţele armatei romane se retrag spre Grecia, alegându-şi un nou împărat în persoana lui C. Vibius Treborianus Gallus.

Neînţelegerea dintre goţi şi daci în urma acestei victorii îi fac să piardă roadele izbândei lor. Goţii, interesaţi de un câştig imediat, acceptă subvenţiile oferite de noul împărat şi se retrag, obligându-i şi pe daci. În acest fel, dacii au pierdut momentul în care puteau să-şi asigure suveranitatea asupra întregii Dacii. Când reuşesc să-i convingă din nou pe goţi de reluarea luptelor este prea târziu, nemaiputând să coalizeze în jurul lor o grupare mai mare, astfel încât, în anul 253, campania lor în Moesia este oprită şi înfrântă de guvernatorul acestei provincii.

Strănepotul lui Decebal – împăratul Romei!

Şi totuşi, încăpăţânarea dacilor de a se autodetermina nu poate fi oprită. Anul 257 aduce în fruntea lor o personalitate fulminantă. Dar să dăm citire textului scris de I.C. Drăgan în cartea lui: „ (…) în Peninsula Haemusului se ridică împotriva puterii imperiale un om care se ilustrase prin calităţile sale militare în luptele pentru apărarea Imperiului. Acesta era un traco-dac, pe nume Regalianus (sau Regilianus). El însuşi afirma că descinde din familia marelui Decebal. (…) Că a fost sau nu a fost strănepotul lui Decebal, este greu de dovedit Important este Uptul că acest uzurpator era dac de origine şi că în sec. al IINea nu fusese uitată amintirea regelui erou şi ea putea fi invocată ca un veritabil program de luptă, fie pentru a proclama libertatea daco-romanilor Io pe malurile Dunării de Jos, fie pentru a sluji ambiţia unui dac ce as/ //a să ajungă la demnitatea supremă în imperiu. Guvernator al Mocnici Inferior (257 – 259), Regalianus s-a sprijinit în acţiunea lui pe trupele formate din daco-tracii din Moesia şi poate şi pe unele contingente panonice. Proclamat împărat de armatele şi populaţia din Moesia Inferior (…), nu a reuşit să-i reziste lui Gallienus (împăratul loman oficial) şi, după ce a fost înfrânt de acesta, soldaţii l-au asasinat i-ntru a obţine iertarea de la împărat”.

Tracul Aurelian îşi eliberează ţara…

Lupta dacilor continuă. Aliaţi din nou cu goţii, lovesc din ce în ce mai tare în imperiu, care trece printr-o criză acută. Anii 263, 264, 265 şi 67 sunt ani de campanii succesive la sud de Dunăre ale aliaţilor, t are trec prin foc şi sabie trupele romane, dar fiecare cu alte inteuise: dacii pentru a obliga administraţia romană să se retragă, iar goţii pentru a prăda şi jefui.

Imperiul Roman este lovit şi de valurile migratoare ale popoarelor de origine germanicărpeucii, greutungii,

intervingii, gepizii, hamlii şi celţii. Situaţia balcanică devine tot mai problematică, împăraţii romani realizează că stau pe un butoi cu pulbere şi încearcă să salveze io se mai poate salva.

Primul care devine tranşant este Aurelian care, conştient de pei¡colul dac şi de complexitatea problemei balcanice, ia hotărârea retralicrii armatei şi administraţiei de pe teritoriul Daciei şi întărirea cu aceste forţe a Moesiei. Acest eveniment se petrece în anul 271 şi marchează anul încetării dominaţiei romane asupra Daciei.

Dacia este reocupată de către stăpânii ei legitimi, dacii, administraţia ţării făcându-se după spiritul legilor vechi.

Anumiţi autori indică faptul că Dacia a devenit o ţară a goţilor dar această afirmaţie se poate contesta prin două argumente:

— Dovezile arheologice indică prezenţa mai masivă a goţilor pe teritoriu abia după anul 300, ei trăind normal în zonele nordice ale Mării Negre;

— În multe documente scrise de către istoricii vremii, goţii erau i onfundaţi cu dacii; chiar Iordanes, în a sa „Istorie a goţilor”, vorbind «hâspre despre strămoşii geţilor, îi gotizează…

Istoricul italian Carlo Troya afirmă că geţii au fost numiţi goţi cu mult înaintea venirii acestora la Dunăre, amintind o serie de texte evidente în acest sens, precum Istoria împotriva păgânilor” în care Oii» rius afirmă: „ (…) geţii aceia care acum sunt numiţi goţi” sau afirmaţia lui Temistius, care îl numeşte pe Athanaric, conducător al goţilor, suveran al geţilor („Dinasta dei Geţii”).

Migratorii sunt popoare în faza de seminţie – cete mici şi mobile Ele nu pot disloca masa autohtonă şi nici nu au vreun interes de a o face, ci uneori o şi apără, căutând să o exploateze încontinuu.

În situaţia comunităţii dintre daci şi goţi, datorită superiorităţii nu merice şi spirituale a primilor, goţii sunt în mare parte asimilaţi, pro luând din obiceiurile băştinaşilor. Această comunitate a fost necesari) ambelor popoare pentru a putea face faţă, în decursul istoriei, altomd vălitori, şi mai cruzi. De aici, rezultă marea confuzie făcută de către istorici între geţi şi goţi, multe dintre faptele dacilor fiind puse pe sea ma goţilor. Aici este rebusul istoriei care trebuie rezolvat pentru a afin mersul evoluţiei, noastre în acele momente.

Iată cum confirmă singură, istoria, imposibilitatea romanizării poporului român (a poporului dac). Într-o perioadă atât de scurtă 165 ani, şi atât de incendiară ca cea din 106 – 271, nu a existat nicio posibilitate de a se schimba identitatea neamului nostru…

Portul românilor din zilele de azi este identic cu cel dacic, obiceiurile poporului român sunt transmise de către strămoşii daci, limba poporului român este generată de limba dacilor. Romanii nu sunt decât un episod în istoria românilor, ei fiind fraţi de-ai noştri şi nu părinţii noştri. Romanii au adăugat limbii un pic de rafinament ca o consangvinizare care a fortificat limba neamului. Nici convieţuirea cu goţii, nici cea cu slavii, nici stăpânirea maghiară nu vor reuşi să schimbe caracterul latin al limbii, române.

Şi totuşi, părăsirea Daciei de către romani nu înseamnă o plac» totală cu dacii, pentru că, în anul 273, carpii, nemulţumiţi de amestecul romanilor pe teritoriul dacic, ripostează puternic, impunând, în ani 282/283, trasarea hotarului care delimita Imperiul Roman de Dacin Liberă. Şi, în acest moment, îşi face apariţia un personaj celebru, care va face ca o întreagă Europă să se închine în faţa spiritului dac.

DACII CUCERESC IMPERIUL ROMAN!

Motto: „Acest Galeriu, care ar merita mult de la conştiinţa noastră românească, este un nume perfect necunoscut pentru elevii noştri şi chiar şi pentru mulţi profesori de istorie”.

Ion Coja („Transilvaniainvincibile argumentum”)

„Păstorul” Galerius

Pentru a înţelege cine era acela care purta o poreclă atât de rustică, „Armentarius” (paznic de vite), să-l lăsăm pe Lucius Caecilius Firmanus Lactantius, profesor de retorică al lui Diocleţian, să-l caracterizeze pe scurt: „Celălalt, Maximianus (Galerius), pe care Diocleţian şi-l alesese ca ginere, era mai rău nu numai decât aceştia doi (Diocleţian şi Maximianus), pe care i-au cunoscut vremurile noastre, dar chiar decât toţi câţi au fost vreodată. Această fiară avea o sălbăticie şi o cruzime înnăscută, cu totul străină de sângele roman, iar aceasta nu e de mirare, deoarece mama sa, originară din regiunile de dincolo de Dunăre, cu prilejul invaziei carpilor (anul 245), trecuse fluviul şi se refugiase în noua Dacie”.

Ciudate afirmaţii făcute despre un împărat roman! Dar, pentru nu-l cunoaşte mai bine pe acest împărat roman de origine DACĂ, ne vom folosi de scrierile lui Iosif Constantin Drăgan şi a cuplului de autori Ion Barnea/Octavian Iliescu.

Galerius Valerius Maximianus s-a născut în anul 250 (după unii autori 245), în satul Romulianum din Dacia Ripensis, nu departe de oraşul Sardica (azi Sofia). Tatăl său era trac iar mama dacă, refugiată din anumite motive, din nordul Dunării în sud. Nu s-a păstrat decât numele acestei femei, Romula, numele tatălui rămânând necunoscut. Copil fiind, asemeni tuturor copiilor de la ţară, chiar şi din zilele de azi, Galerius se ocupă de păstorit. Datorită acestei ocupaţii din tinereţe, viitorul împărat va fi poreclit „Păstorul” („Armentarius”).

Înrolat de tânăr în armata romană, sub împăraţii Aurelian (270 – 275) şi Probus (276 – 282), Galerius reuşeşte, prin curajul şi vitejia lui, într-un timp foarte scurt, să urce treptele ierarhiei militare romane.

Proclamat împărat la 17 noiembrie 284, C. Valerius Diocles, cunoscut sub numele de Diocletian, observă calităţile militare ale lui

Galerius, numindu-l şef al gărzii personale. Conştient de imposibilitatea cârmuirii unui vast imperiu de către un singur om, Diocleţian instituie, în anul 286, sistemul tetrarhiei. În ce consta acest sistem? Conducerea Imperiului se împărţea între doi „Augusti" secundaţi de doi „Cezari". Această conducere în patru fusese experimentată şi mai înainte de către împăraţii romani, dând rezultate uneori bune. Diocleţian fiind unul din Augusti, numeşte pe Maximianus Herculius ca fiind celălalt. Ca Cezari sunt aleşi Constantius Chlorus şi Galerius. Drumul dacului spre culme abia acum începe.

Pentru a se lega într-o familie, Chlorus a luat de soţie pe fiica lui Herculius, iar Galerius divorţează de prima lui soţie, luând în căsătorie pe fiica lui Diocleţian, Valeria (293 d.Hr.).

Prima etapă: scindarea Imperiului Roman…

Acest moment al instituirii tetrarhiei din 286 marchează, prin împărţirea puterii între Diocleţian şi Maximianus Herculius, scindarea Imperiului Roman în două: Imperiul de Răsărit şi de Apus.

Implicându-se într-o serie de războaie, în perioada 288 – 294, în întreaga Europă şi Africă de Nord, Diocleţian lasă conducerea Imperiului de Răsărit pe mâna lui Galerius. Se pare că această mână a fost de fier, pentru că liniştea şi pacea se aşază peste această parte a Imperiului, facilitând dezvoltarea activităţii paşnice a oamenilor.

Datorită modului autoritar de guvernare, Imperiul de Răsărit cunoaşte o perioadă de dezvoltare şi înflorire mult superioară Imperiului de Apus, devastat de lupte şi războaie.

Datorită capacităţii de organizare şi a cunoştinţelor lui militare, Galerius ţine în şah, la graniţa Imperiului, hoarde imense de migratori. Începutul anului 294 îl găseşte pe câmpul de luptă, izgonind iazigii până în zona Banatului.

În urma frământărilor din Egipt, Diocleţian, reîntors în Peninsula Balcanică, obosit de atâtea lupte, îl trimite pe Galerius, în vara anului 294, să reprime răscoalele ţăranilor şi orăşenilor egipteni. După lupte ferele, trupele moesice reuşesc să pacifice ţara, Galerius primind titlu de Thebaicus şi Aegyptus.

Anul 295 aduce pentru Galerius o confruntare cu propriul lui popor. Nemulţumiţi de intervenţiile romanilor pe teritoriul lor, în urmăritea migratorilor, dacii aliaţi cu goţii trec Dunărea, atacând oraşele de pe malul drept. Alertat, Diocletian atacatorilor pe Galerius din Egipt cu o parte din trupe, trimiţându-l împotriva atacatorilor. Nevoit, Galerius reuneşte să-i înfrângă pe aceştia şi să-i împingă peste Dunăre. Dar posibil ca dacii să se fi retras din faţa armatelor romane pentru a evita o con-Iruntare de proporţii. Galerius rămâne din nou stăpân peste întregul Imperiu de Răsărit, pentru că Diocletian trece din nou în Egipt cu trupe, pentru a preveni eventuale răbufniri ale răscoalei (anii 296 – 297).

Primăvara anului 297 aduce pentru romani ameninţarea unui duşman puternic şi viclean. Narses, regele persan, pătrunde în Mesopotamia romană, arătând ostilitate împotriva Imperiului. Ocupat fiind în Egipt, Diocletian îl însărcinează pe Galerius să pornească împotriva persanilor. Atras în capcană pe un teren

necunoscut, Galerius acceptă lupta. Bătălia s-a dat pe malurile Eufratului, lângă localitatea Carrhae. Mult superiori influenţă asupra lui Diocletian, atât în probleme militare, cât şi de ordin organizatoric, legate de problemele din Imperiu.

Galerius – împăratul Daciei Mari!

Conştient de capacitatea sa, Galerius suportă tot mai greu poziţia lui de subordonare fată de Diocletian. Contradicţiile iscate între t >»

cei doi îl obligă pe Diocletian să abdice, după 20 ani de domnie, în data de 1 mai 305, la Nicomedia. Iar abdicarea unui August implică şi abdicarea celuilalt – numeric şi avantajaţi strategic, persanii învinq trupele romane, obligându-l pe Galerius să se retragă.

Galerius îşi întăreşte armata cu noi forţe proaspăt recrutate, legiuni cu „Limitanei Daciae”, probabil mercenari daci şi porneşte din nou împotriva persanilor. Fiind diplomat, reuşeşte să atragă de partea lui pe regele Armeniei, Tindate al II-lea. Confruntarea dintre armatele persane şi legiunile romane, întărite de cavaleria armeană, are loc la Erzerum. Trupele persane sunt nimicite, întreaga familie a lui Narses fiind luată prizonieră. Captura de război este impresionantă, întregul Iczaur persan trece în mâinile romanilo, creând o adevărată legendă, ca termen de comparaţie, a valorii capturii.

Victorios, Galerius trece în Mesopotamia, asediind şi cucerind una după alta cetăţile persane, impunând lui Narses condiţiile de pace romană. În urma tratatului încheiat la Nisibis, Imperiul Roman anexează teritoriile de dincolo de Tigru, transformându-le în provincii romane. Cert este faptul că, după această victorie asupra persanilor, Galerius începe să exercite o puternică Maximian. Astfel, la această dată, Cezarii-Galerius şi Constantinus-devin Augusti, urmând să-şi aleagă secunzii:

Constantinus pe Severus, iar Galerius pe Maximinus Dar a.

Cronicile afirmă că acesta din urmă era un nepot de a lui Galerius. Afirmaţia unor autori că Dar a era fiul fiicei lui Galerius, Maximilla, este grevată de imposibilitatea cronologică. În anul 305, când Galerius avea în jur da 55 – 60 ani, nu putea să aibă un nepot de fiică nici de minim 20 ani. Vârstă şi la care pare absurd a-l alege pe secundant. Mal sigur este faptul că acesta a fost un nepot de frate sau soră al împăratului, ceea ce modifică în profunzime unele aspecte legate de refugiul mamei lui Galerius în Imperiu.

Care ar fi putut fi motivele unei femei să se refugieze, cu sau fără soţul ei, de pe meleagurile natale între străini, şi mai ales duşmani ai poporului ei? Explicaţia că s-a refugiat în timpul invaziei carpilor pare dubioasă. Ea nu putea fugi de poporul ei. Dacii nu luptau împotriva semenilor lor şi nici împotriva familiei. Apariţia acestui nepot confirmă ciudăţenia refugiului unei femei cu mai mulţi copii pe un teritoriu străin, Mai ales că această femeie avea să-i dea o educaţie în spirit profund dacic, viitorului împărat.

Mai mult decât atât, Eutropius ne arată că Galerius „ridică la treapta de Imperator pe Licinius, dac de origine şi prieten vechi al său, care-l adusese, prin vitejia lui, mari servicii”.

De. unde apare acest Licinius? De ce Galerius, ajuns Cezar, apoi August, se înconjoară de trupe dace şi sfătuitori daci? De ce o informaţie legată de luptele din 295 şi 297, duse împotriva carpilor de către Galerius sunt retractate ulterior de cronicari, punând aceste fapte pe seama altor tetrarhi?

Părerea noastră generală este că Galerius nu putea lupta împotriva propriului popor, aşa cum o afirmă unii, el nu a apărat statul roman, ci a avut un alt ideal. Care era acest ideal, ne-o spune chiar Lectantius, cel mai înverşunat

duşman al lui; „Odinioară, când a pe/mit titlu de împărat, el a declarat că este duşman numelui de roman şi că vrea să schimbe titulatura Imperiului Roman cu aceot de Imperiu Dacic”.

112! i

Toată ascensiunea lui până la ultima treaptă din Imperiu se pare <.) a fost dirijată din centrul Daciei, fiecare pas i-a fost ajutat de fraţii de dincolo, care i-au trimis colaboratori apropiaţi şi oşteni daci, necesari lorzilor lui, singurii în care putea avea încredere. Dacii au jucat o carte mare, încercând şi reuşind pentru un moment, să preia destinele Imperiului, atât prin Galerius, cât şi prin urmaşii lui: Maximian Dar a, l icinius şi Maxenţiu, soţul Maximillei, fiica lui Galerius.

Dar să urmărim, în continuare, firul evenimentelor din momentul preluării puterii de noua tetrarhie din anul 305. Imperiul este împărţit la lol ca şi în timpul vechii organizări: Constantinus şi Severus preiau Galia, Italia, Spania şi o parte din Africa de Nord, iar Galerius cu Maximinus Dar a, Balcanii, Asia Mică, Orientul Mijlociu şi Egiptul. Imperiul Apucan este răscolit de luptele pretendenţilor la domnie, în urma morţii lui Constantinus. Fiul acestuia, Constantin, viitorul Constantin cel Mare, este proclamat împărat. În acelaşi timp, Maxenţiu, fiul lui Maximian Herculius şi ginerele lui Galerius este ales împărat la Roma. Trupele lui Severus, Cezar al tetrarhiei, pornesc împotriva lui Maxenţiu dar sunt înfrânte, însuşi Severus fiind ucis la Ravenna. Trimis de Diocleţian, Maximianus Herculius porneşte şi el împotriva fiului său dar este nevoit să lugă şi moare ucis. Din acest moment, puterea occidentală se împarte între Constantin şi Maxenţiu. Acesta din urmă, mai mult ca sigur, fiind sprijinit şi ajutat de Galerius.

În timp ce în această parte a Imperiului au loc lupte

pentru putere, în zona răsăriteană, Galerius guvernează în pace şi linişte peste supuşii lui. Singurele tulburări care se produc sunt legate de persecuţiile sistematice duse împotriva creştinilor de către Galerius, precum odinioară o făceau Diocleţian şi alţi împăraţi romani.

Dar, spre cinstea lui, se cuvine a fi amintit faptul că nu Constantin cel Mare a dat primul edict de toleranţă faţă de creştini, aşa cum se afirmă, ci Galerius, în anul 311, la 30 aprilie. Peste câteva zile, împăratul dac moare bătrân şi ros de boli, la Nicomedia. Trupul lui a fost dus şi înhumat, de credincioşii lui soldaţi, la Serdica.

Să păstrăm un moment de reculegere în faţa memoriei unuia dintre marii conducători ai neamului. Implantat în adâncul sistemului roman, el şi-a făcut datoria faţă de poporul său. În ciuda faptului că nu a reuşit crearea acelui Mare Imperiu Dacic prin UNIREA Imperiului Roman de Răsărit cu cel Dacic, rolul lui a fost covârşitor în mersul istoriei, ca un factor stabilizator şi de echilibru în zonă. Nu şi-a uitat niciodată neamul şi nici numele de dac.

Luptele tracilor pentru… tronul Romei

Dar să vedem care este situaţia Imperiului după moartea lui Galeriua în Occident, lupta pentru putere se dă între Maxenţiu, învingător în toate conflictele până la acea dată şi Constantin, aliat de această dată cu Licinius, vechiul colaborator al lui Galerius. În Imperiul Răsăritean, Maximinus Dar a rămâne singurul administrator, care continuă să conducă treburile Imperiului după principiile lui Galerius. În anul 312, conflictul dintre Maxenţiu şi Constantin se acutizează, conducând la o bătălie finală, decisivă pentru una din părţi. Armatele lui Constantin obţin o mare victorie asupra lui Maxenţiu şi acesta din urmă este ucis. În urma victoriei de la podul Milvius, Constantin rămâne singurul stăpân din Occident,

asociindu-şi-l şi pe Liciniu, în mod oficial, prin căsătoria surorii lui vitrege cu acesta.

Liciniu, având drept stăpân pe Constantin, se angajează într-o bătălie, datată 30 aprilie 313, cu Maximinus Dar a şi-l înfrânge, obligându-l pe acesta să fugă cu rămăşiţele trupelor. Dar a încearcă reorganizarea unei riposte dar, bolnav, moare în vara aceluiaşi an.

Liciniu intră, la 13 iunie 313, triumfător în Nicomedia, proclamându-se împărat peste Imperiul Roman de Răsărit. Astfel, conducerea Imperiului se va face printr-o diarhie (conducere în doi): Constantin şi Liciniu. În decursul anilor, însă, apar fricţiuni între cei doi conducători. Astfel încât, la data de 3 iulie 324, Constantin cel Mare îl atacă pe Liciniu chiar în propria-i poziţie de la Adrianopolis, silindu-l, după o luptă cumplită, să se retragă peste Bosfor, luptele dintre cei doi continuă pe mare. Dar, şi aici, tânărul Cezar Crispus al lui Constantin nimiceşte flota lui Liciniu, la intrare în Hellespont. În faţa atâtor pierderi, Liciniu se angajează într-o luptă decisivă la Chrysopolis. Bătălia are loc în data de 1 septembrie 324 şi este câştigată de către Constantin. Peste câteva săptămâni, acesta intră triumfal în Nicomedia, devenind singurul stăpân al Imperiului Roman. Lui Liciniu i se fixează un domiciliu forţat în oraşul Thessalonic. Acesta încearcă, însă, să reia legăturile cu dacii, pentru a-şi recâştiga înalta demnitate, dar este prins şi executat de oamenii împăratului.

Imperiul Bizantin = ROMÂNIA!

Odată cu mutarea capitalei Imperiului la Constantinopol, făcută în anul 324, ruptura dintre cele două părţi ale Imperiului se adânceşte, ajungându-se în partea răsăriteană la o grecizare treptată şi la o transformare a numelui acelei părţi a Imperiului în Imperiul Bizantin (după vechiul nume al oraşului

Constantinopol) sau, altfel pus, ROMÂNIA (nume folosit de greci,); „Romanía este una din denumirile medievale ale Imperiului, pe care noi îl numim convenţional bizantin. Oficial, acest imperiu purta numele de Basileia ton Romaion (împărăţia romanilor), iar supuşii săi, deşi de limbă greacă, erau numiţi romaioi. Romani şi niciodată ellenes/eleni, căci Imperiul Bizantin nu este altceva decât continuatorul celui roman" (N.S. Tanaşoca). Acest nume de România va trece ca nume al ţării noastre în vremea domniilor fanariote, adus de grecii constantinopolitani.

În final, pentru a sintetiza cele scrise, ne vom folosi de textul unuia dintre cei mai erudiţi cercetători ai istoriei neamului, Alexandru Busuioceanu: „Perioada de maximă gravitate este la sfârşitul secolului al III-lea şi începutul celui de al IV-lea, când Roma, pierzându-şi autoritatea, Imperiul este pe punctul de a se dezagrega prin proclamaţiile militare şi prin ascensiunea anarhică a provinciilor. Rolul dacilor este primordial în acea mare criză care zguduie temeliile Imperiului. Istoricii dau, de regulă, puţină atenţie sau niciuna faptului că timp de patru decenii – de la venirea lui Maximian Herculius ca împărat asociat lui Diocleţian (286), până la moartea lui Liciniu (324) – patru împăraţi, daci sau carpi de origine, se succed fără întrerupere la cârma Imperiului şi constituie o adevărată dinastie, cea dintâi dinastie danubiană în Imperiul Roman: Maximian Herculius, Maximian Galerius, Maximian Dar a şi Liciniu, la care trebuie adăugaţi şi Maxenţiu – împărat uzurpator (fiul lui Maximian Herculius), precum şi alţi doi daci ca Cezari: Severus şi Licinianus. Toţi sunt de origine umilă, ciobani sau ţărani, cu excepţia lui Maxenţiu şi duşmani neîmpăcaţi ai oligarhiei din Roma. Ajunşi la purpură prin voinţa legiunilor, unii dintre ei neînţelegând să pună piciorul în Italia decât ca duşmani, aceşti daci reprezintă în istoria

Romei un fenomen absolut unic şi revoluţionar. (…)

Între aceşti împăraţi, cel care prezintă personalitatea cea mai puternică şi tenace, Galerius, pare să fi avut toată conştiinţa vechiului dac, inamic ereditar al Romei. Se cunosc, prin mărturiile contemporane ale lui Lactanţiu (comentate de H. Grégoire în «Byzantion», dar trecute cu vederea de istoricii români), motivele personale şi impulsul ireductibil care îl împingeau pe acel dac la violenţă împotriva Imperiului căzut în mâinile lui. Fiu din mamă transdanubiană (adoratoare a divinităţii munţilor) şi dedicat el însuşi acestui cult, care nu poate fi altul decât al lui Zamolxis, Galeriu e tipul rebelului ieşit din acei munţi, unde viaţa ciobănească păstrase întotdeauna ideea libertăţii, inamică oricărui Imperiu. Ajuns Cezar şi apoi împărat, fostul cioban, fidel credinţelor lui strămoşeşti, originii lui sociale şi instinctului poporului său, îşi întoarce legiunile împotriva Italiei, cu hotărârea – afirma Lactanţiu de a şterge până şi amintirea Romei".

Fără comentarii!

MIGRATORII N-AU PUTUT „ÎNGHIŢI" DACIA!…

f

Motto: „Acestor oameni ai locurilor pe care au sălăşluit, slavii le-au dat numele de valahivlohi sau volohi. Denumirea nu au adus-o cu ei, ci au găsit-o pe loc de la foştii stăpânitori de neam germanic (goţii) pe care slavii i-au înlocuit (…) slavii au numit acele ţinuturi cu nume grăitoare precum Vlaşca şi Vlăsia – ţara românilor".

N. Vătămanu

Goţii se doreau geţi…

Secolul lll-IV este „tocmai perioada când, pe celălalt mal, goţii, care trăiau acum printre daci, începeau probabil să se obişnuiască cu ideea că erau «geţi» şi să celebreze, în cântecele lor, pe Zamolxis, pe Deceneu şi pe eroii daci. Ce contacte vor fi avut acei Dacisci sau Carpi sau

Carpogeţi cu Goţii? Şi până la ce punct a ajuns probabila lor simbioză, care se manifestă în acţiuni comune, în certuri şi în rivalităţi cunoscute prin unele mărturii? E o problemă-cheie, întunecată mult de lipsa ştirilor, dar şi mai mult de această confuzie de nume, într-o vreme când roman şi got erau termeni mai mult juridici, care nu corespundeau unei desemnări etnice precise. Nu e posibil să pătrundem cu criterii sigure în această enigmă. Este evident că Mitul Getic răsare mai puternic ca oricând şi că, din ceaţa adâncă ce se lasă atunci asupra acelor pământuri, el ia încă o dată forma lui războinică şi izbucneşte afară din hotarele getice. Cu goţii, acum «geţi», şi poate şi cu geţii, acum «goţi», va ajunge la Bizanţ, la Roma, va trece în Noua Gallie, fondată de goţi şi va apărea în vremea lui Orosius, în Pirinei, legată de destinul Spaniei". (A. Busuioceanu)

Referitor la perioada începând din acest secol III şi până în sec. X-XI, manualele noastre de istorie nu prezintă decât o binecunoscută lozincă, ce poate fi sintetizată în felul următor: „În această perioadă, supus marilor invazii ale goţilor; hunilor şi slavilor; s-a format poporul român"!

Ce naiv şi simplu! De parcă acest pământ românesc era la cheremul hoardelor sălbatice, lipsit de apărare, o ţară deşertică... Odată ce romanii s-au retras din Dacia, dacii, carpii şi costobocii şi-au luat traista în băţ şi au plecat undeva aiurea, dispărând de pe scena istoriei, lăsând un spaţiu mioritic sălbaticilor. Un popor care s-a opus imperiilor şi a reuşit să le înfrângă, dispare pur şi simplu din istorie, se evaporă, pierzându-şi urma!?...

Numai minţi bolnave, înguste, pot judeca şi crede asemenea fenomene demne de orice carte de groază! Multe asemenea persoane, cu pretenţii academice, au fabulat pe seama noastră, a românilor, atribuindu-ne origini care mai de care mai fantasmagorice. Nu e cazul să

le amintim, pentru că le considerăm jigniri la adresa poporului nostru…

După retragerea trupelor romane din 271, controlul asupra Daciei din punct de vedere administrativ îl preiau carpii, creând, după cum bine afirmă I.C. Drăgan, „federaţia carpilor”. Prezenţa goţilor pe teritoriul Daciei şi acceptarea lor este o necesitate a ambelor popoare, de a se uni împotriva duşmanului comun. De aici, rezultă acea confuzie permanentă între identitatea celor două popoare.

Goţii, fiind un popor abia în formare, intrat târziu pe scena istoriei, vor învăţa şi prelua multe din spiritualitatea şi obiceiurile poporului dac, stocându-le în memoria lor sub forma unor mituri primare. Comunitatea de arme dintre cele două popoare a fost foarte puternică şi corectă. Sprijinul acordat de unii altora a fost întotdeauna prompt. Dar, niciodată, goţii nu le-au impus dacilor administraţia şi stăpânirea lor, pentru că aceştia din urmă erau cu mult mai puternici. De altfel, crearea marelui regat got din anul 350, sub conducerea lui Ermanric, se va face în nordul Mării Negre şi nu în Dacia.

Apar hunii!

Anul 370 aduce asupra Europei o ameninţare crudă şi sălbatică, venită din întinsele câmpii ale Asiei: hunii. Primii care cad sub loviturile lor sunt goţii. Regatul got este nimicit iar goţii se refugiază în sudul Dunării pe teritoriul Imperiului Roman. Masiva lor deplasare provoacă o serie de conflicte cu autorităţile romane. În urma acestor lupte, părţile se aşază la masa trativelor, în 382 încheind un contract avantajos de ambele părţi: romanii permiţând aşezarea triburilor ostrogote şi vizigote în Imperiu, în schimbul obligativităţii acestora de a presta serviciul militar în armata romană. În Dacia, mica comunitate gotă rămâne să trăiască în continuare alături de daci şi să se opună hunilor.

Se pare că acesta este momentul când numele de „dac” sau de „get” va dispărea, fiind înlocuit cu noua identitate a poporului, aşa cum va apărea în Evul Mediu, „VLAHIAşa cum grecii numeau poporul nostru „GEŢI”, romanii „DACI”, goţii vor prelua de la băştinaşi identitatea acestora de „L-AI”, în „LAHI” şi apoi „VLAHI”, prin germanicul „WLACH”.

Dar cine erau noii duşmani ai valahilor şi cum arătau ei? M. Brion ne face, în acest sens, o teribilă prezentare: „Niciodată nu s-au văzut astfel de oameni, nici chiar la perşi sau etiopieni. Pielea lor era de un galben întunecat Aveau braţe lungi, un piept larg, o faţă turtită, în care ochii mici, traşi spre tâmple, aveau o lucire vicleană şi de cruzime. Craniul lor era deformat din copilărie cu un aparat făcut din scânduri şi din curele, se lungeau înapoi şi erau spâni, căci aveau grijă să-şi tragă pe obraji dâre adânci, ca să împiedice creşterea părului. îmbrăcaţi cu piei de animale, acoperindu-şi capul cu blănuri, încălţaţi cu nişte curele din piele, aceşti omuleţi cu privirea vicleană şi sălbatică semănaseră groaza în toate popoarele din Asia şi Europa”.

Şi totuşi, aspectul şi sălbăticia lor nu-i înspăimântă pe vlahi. Conducătorii acestora organizează modul de apărare prin mijloacele cunoscute: deşertizarea ţinutului de dinaintea inamicului, retragerea în păduri, hărţuiala permanentă sub forma unor atacuri scurte şi necruţătoare, otrăvirea bucatelor şi fântânilor, întinderea de curse, folosirea în luptă a terenurilor nefavorabile invadatorilor.

Geţii şi goţii cuceresc Roma…

Toată această strategie le va fi de folos pentru a supravieţui şi ai înspăimânta pe huni. Astfel încât, în anul 381, valahii vor avea statut de aliaţi ai hunilor. Hunii se aşază, la sfârşitul acestui secol IV, în Câmpia Panonică, de unde organizează campanii succesive împotriva Imperiului

Roman. Această aşezare a hunilor provoacă deplasarea vizigoţilor în Italia. Odată cu deplasarea goţilor, s-au angrenat în această mişcare şi o serie de geto-daci aflaţi în trupele vizigote. Anul 410, este anul cuceririi şi jefuirii Romei de către trupele regelui vizigot Alaric. Participarea dacilor la această luptă e clar evidenţiată în cronicile vremii. Paulin din Nota, un cronicar al vremii, scriind despre aceste evenimente, afirma că spaima şi haosul au fost atât de mari la aflarea veştii că „geţii deja ameninţă la porţile cetăţii Roma", încât mulţi dintre cetăţenii oraşului au fugit din el, căutând scăpare în împrejurimi, dar fără succes.

Iată cum daco-geţii, urmaşi ai lui Decebal, reuşesc să dea o lovitură cumplită duşmanilor lor, spălând sângele lui Decebal…

Prezenţa dacilor în istoria Regatului Vizigot de la Tolosa, înfiinţat în sud-vestul Galliei, în anul 439, de către Theodoric I, este mai puţin cunoscută, în schimb se cunoaşte forte bine rolul lor în întemeierea Spaniei.

Valahii – aliaţi cu hunii!

9

Dar să ne întoarcem la Valahia şi la situaţia înconjurătoare, care începe să devină incendiară. În faţa puterii crescânde a statului hun, mai de voie, mai de nevoie, valahii împrospătează o mai veche alianţă. Astfel încât, când, în anul 445, ATTILA ajunge singurul stăpân al regatului hun, la curtea acestuia există, printre diverşii principi slavi veniţi din Răsărit, ostrogoţi din Balcani şi valahi: „Attila acum venea. Douăzeci şi patru de principi îi precedau voioşi. Însuşi RAMUNG (zbl. n.), principele care stăpânea în Ţara Valahiei, venea având cu el vreo şapte sute de oaste, tot cavaleri aleşi. (Cântecul Nibelungilor).

Iar acest principe valah Ramung apare şi în poemul „Biterolf, poem a cărei acţiune se petrece la curtea lui

Attila. Tot în Cântecul Nibelungilor mai apare un alt valah, SIGEHER von WALAGHEN – Sigeher din Valahia. Cine au fost aceştia şi, care au fost numele lor reale? Pentru că, atât Sigeher, cât şi Ramung sunt preluări germanice. Posibilii conducători valahi ai unor ţinuturi, asemenea unor cneji sau voievozi, au devenit de nevoie aliaţi ai Marelui Hun.

Marele Hun declară război Imperiului Roman. Sub conducerea lui, o armată formată din huni, cumeni, bulgari şi valahi atacă Peninsula Italică, cucerind, rând pe rând, oraşele şi târgurile. Valahii lovesc din nou inima Imperiului. În faţa unei asemenea invazii, cetăţenii romani cer ajutorul împăratului din Constantinopole. Armata bizantină, condusă de fiul împăratului, pătrunde, drept revanşă, mai întâi în Valalua, unde nimiceşte oraşe, târguri, fortăreţe, ucigând un număr mare de locuitori, după care se îndreaptă spre Italia, susţinând lupte îndârjite cu armata lui Attila.

Croniciele italiene prezintă foarte sugestiv aceste evenimente, reliefând în mod deosebit caracterul şi mândria unuia dintre conducătorii valahi: „Malduca, domn al valahilor; care se trăgea dintr-un neam toarte nobil” („Historia delle azioni d’Attila cognominato flagello di Dio” – D. Gio. Battista Pitoni).

O altă cronică franco – italiană reia episodul luptelor romano – hune, menţionând existenţa unui „rege Maudelos, care era foarte crud, mare, initernic, trufaş, semăna a uriaş, ţinea ţara şi palatul Brahiei (Valahiei)”.

Nu putem şti dacă cei doi conducători, prezentaţi cu nume atât de asemănătoare, nu au reprezentat una şi aceeaşi persoană. Cert este faptul că valahii şi conducătorii lor sunt prezentaţi drept cei mai viteji. Astfel se explică şi pretenţia lui Attila de a se intitula: „Rex Hunnorum, Medorum, Dacorum”.

Regatul hun – spulberat de daci!

Sfârşitul domniei hune este iminent, o puternică coaliţie romană, formată din trupe imperiale aliate cu cu contingente vizigote, alane, france, şi burgunde, condusă de generalul Actius (dac născut la Silistra!), înfrânge oastea condusă de Attila, pe Câmpiile Catalunice, la 20 iunie 451. Nu se ştie dacă la această luptă au participat şi aliaţii valahi ai lui Attila. În urma acestei bătălii, regatul hun începe să decadă. Ultimele lovituri i le dau proprii aliaţi, după moartea lui Attila (453), prin bătălia de la Nedao. Regatul hun este astfel distrus, puţinii supravieţuitori retrăgându-se spre răsărit.

Secolele şi VI sunt secole în care valahii se confruntă cu puternice popoare migratoare. Val după val, se abat asupra ţării: gepizii, bulgarii, avarii, slavii. Lipsa documentelor nu ne permite înscrierea, în istoria patriei, a filelor glorioase de luptă împotriva invadatorilor.

În ciuda repetatelor afirmaţii ale unor istorici străini, referitor la existenţa unui teritoriu pustiu în spaţiul carpato pontic al acestor vremuri, totuşi, migratorii nu s-au stabilit în aceste zone, fiind obligaţi să se îndrepte spre sud. Au preferat conflictele cu Imperiul Bizantin, decât cu asprii valahi din nordul Dunării!

Există, totuşi, prezenţe ale lor în lumea valahă. Anumite grupări ale lor, mai paşnice, au fost tolerate pe teritoriul tării, formându-şi mici comunităţi ce s-au integrat în masa băştinaşilor. Prezenţa gepizilor în zone din nordul Transilvaniei este atestată arheologic, prin mici aşezări; la fel şi cea avară în zone din Muntenia, Dobrogea şi Transilvania.

Aberaţia slavizării…

t

Prezenţa slavilor este mult mai complexă şi îmbracă altă formă, mult superioară celei anterioare, dintre daco-

geţi şi goţi. Probabil datorită unei afinităţi spirituale mai deosebite, atât slavii, cât şi valahii găsesc posibilitatea unui dialog constructiv pentru ambele popoare. Slavizarea românilor este o aberaţie catastrofală, susţinerea unei astfel

de teorii fiind ridicolă. Slavii nu au ocupat teritoriile valahe cu statut de stăpânitori, ei au convieţuit paşnic cu băştinaşii, fiecare preluând, de la celălalt, bogăţia spirituală a tradiţiilor şi obiceiurilor. Influenţa legată de limbă şi port este frapantă. Să privim la vecinii noştri sârbi pentru a realiza asemănarea portului lor cu cel dacic…”

Convieţuirea valahilor cu slavii se va întinde pe o perioadă de trei secole. Prezenţa lor pe teritoriul ţării marchează momentul trecerii de la o societate antic organizată la una de tip nou, feudal. Slavii vor influenţa viaţa politică şi socială a băştinaşilor, obiceiurile şi unele tradiţii, în general cele legate de creştinism. Vocabularul valah se va îmbogăţii cu cuvinte noi, necesare în acea etapă de dezvoltare socială, economică şi politică. După elementul protolatin, elementul slav va ocupa al doilea loc ca număr de cuvinte.

Limba română este, deci, rezultatul unor consangvinizări permanente, proto-latina pelasgă, ca limbă originară, suferind modificări de-a lungul timpului, reîmprospătată lexical latin prin ocupaţia romană şi prin adăugarea elementelor slave. Numai datorită acestui fapt se poate explica caracterul unitar al limbii pe tot teritoriul ţării şi nu altfel. Tot astfel s-au format şi celelalte limbi latine, printr-o „consangvinizare „a elementului local proto-latin cu elementul roman. Triburile europene care au format popoarele Europei nu au venit din Asia, el ele au apărut şi evoluat în spaţiul european, lucru certificat prin realizările lor megalitice din vestul continentului.

Niciodată un popor nu a putut să impună unui alt popor limba şi obiceiurile lui, numai dacă a existat o afinitate între ele. Cu cât caracterul a fost mai deosebit, contrastant, cu atât mai mult nu a putut exista o simbioză între acele popoare. Dovadă este şi convieţuirea de sute de ani a daco-geţilor cu goţii. În urma acestei comuniuni, trebuiau să se păstreze în limba română elemente germanice, mai ales că acea perioadă este considerată perioada de formare a poporului român. Totuşi, aceste cuvinte NU există. Deosebirile lingvistice prea mari între caracterul de limbă latină al limbii dacice şi calacterul germanic al limbii goţilor au fost factorul determinant al neîmprumutului de cuvinte.

NU se poate face o paralelă între această concluzie şi cea legală de împrumuturile din limba slavă şi caracterul diferit al acestei limbi faţă de cea valahă. Am explicat mai înainte că, de la slavi, valahii au preluat doar cuvintele necesare definirii unor noi realităţi, ale începutului de EV MEDIU. Dacă, prin absurd, am elimina toate împrumuturile din alte limbi, ar rămâne un fond de 10.000 de cuvinte pur latine, cu care am putea foarte normal conversa…

Spania – ţara… dacilor, Roma – supusă geţilor!

Să ne întoarcem puţin la goţi (vizigoţi) şi la momentul anului 410, al cuceririi oraşului Roma. Pentru a evita confuzia dintre goţi şi geţi, voi folosi termenul de daci.

Cunoaştem participarea unor contingente dacice alături de goţi, se pare că în număr destul de mare, dacă cronicarii nu uită să o facă. Poate mulţi vor fi sceptici faţă de acest fapt, vor infirma orice legătură dintre geţi şi goţi şi vor nega participarea primilor la atacurile Romei. Dar îi voi ruga să-şi explice, atunci, prezenţa dacilor alături de vizigoţi în Gallia (Franţa) şi Spania şi implicaţiile acestui fapt.

În anul 411, vizigoţii pun bazele unui regat germanic cu capitala la Tolosa (actualul Toulouse), iar din 415 îşi extind acest imperiu, anexând şi o mare parte din Spania, unde vor rezista până la venirea arabilor, în anul 711. Pentru a fi mai concret în explicarea modului în care dacii au avut un rol preponderent în întemeierea Spaniei şi pentru a nu fi acuzat de originalitate, mă voi folosi de textul lui A. Busuioceanu, omul care a studiat şi reflectat mulţi ani la rând printre documente la această problemă:

„Îmi închipui că, această parte a cronicilor spaniole n-a fost cercetată de istoricii români, dacă nu s-a observat până acum că, pentru cronicarii spanioli, adică pentru toţi, nu Dacia a fost fondată de un împărat iberic sau are a-şi căuta vreo urmă între hispanici, ci dimpotrivă, hispanicii sunt descendenţi din geţi sau daci şi Spania a fost fondată la a patra ei întemeiere, cea definitivă din secolul al V-lea, de poporul de la Dunăre”.

Cum altfel se pot explica precizările făcute de Orosius: „geţii, cei care acum se cheamă goţi”? Iar Isidor din Sevilla, pe jumătate got, susţine identitatea geţilor cu a goţilor, pomenind în cronicile sale numele unui rege Vitiza Getico.

Alţi cronicari, ca Iordanes, atribuie istoriei goţilor personalităţi celebre ale dacilor, precum Deceneu, Burebista, Zamolxe, în timp ce Lucan afirmă, într-un vers, că geţii trebuiau să năvălească în Spania şi, potrivit unei voinţe divine, să înceapă noua istorie a poporului hispanic. Toţi aceştia ne relevă rolul supercivilizator al dacilor.

De ce viitoarea clasă conducătoare spanioală îşi întemeiază nobleţea pe ascendenţa dacă?

De ce apar în genealogia poporului hispanic Don Dicineo, Don Zamolxen, Don Decibalo, Don Burebista?

De ce pe scutul regilor catolici spanioli apar simbolurile dacilor: jugul şi săgeţile?

De ce afirmă Sfântul Isidor următoarele: „Roma însăşi, învingătoarea tuturor popoarelor, a trebuit să slujească supusă (famula) şi să primească jugul triumfului getic”?

De ce, cu mult înaintea descoperirilor lui Alexandru Busuioceanu, Nicolae Densuşianu căuta similitudini în denumirile de localităţi din Spania şi Dacia?

De ce dacii, în drumul lor în Europa, nu s-au aşezat în Germania, laolaltă cu celelalte triburi germanice, fiind cu vizigoţii, ci au ajuns tocmai în Gallia şi Spania? Oare nu dacii existenţi în rândurile lor au inspirat această alegere teritorială? Dacii nu s-au simţit, oare, atraşi de verii lor primari de la începuturile civilizaţiei Vechii Europe?

Mai este cazul de a susţine teoria romanizării, când nu se ştie exact cine pe cine a civilizat?

Iată cum, după ce au cucerit Roma şi au jefuit-o, după cum şi-au pus amprenta spiritualităţii lor asupra civilizaţiei franceze şi după ce întemeiază Spania, dacii îşi iau revanşa asupra lui Traian, învingându-l chiar la el acasă!

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte!

VLAHII ASEDIAZĂ CONSTANTINOPOLE…

Motto: Situaţia avea să se agraveze după sfârşitul domniei lui Justinian, când slaviinemulţumindu-se să urmeze peregrinarea hunilor sau a succesorilor lor din imperiul stepei, au început să se aşeze statornic în provinciile din Balcani, pe care nu aveau” să le mai părăsească. Astfel, observă în legătură cu aceasta Marquart, goţii creştini au fost răzbunaţi de bulgari, slavi şi avari şi actualii neo-eleni şi români pot să mulţumească acelui atât de lăudat împărat că cele mai multe părţi ale Peninsulei Balcanice au fost pierdute pentru ei”.

Gh.l. Brătianu („Marea Neagră”)

Slavii aliaţi – în sudul Dunării expediaţi…

În general, cărţile noastre de istorie, tratează evenimentele din secolul V şi până în secolul VIII / IX cu două abordări dogmatice:

pătrunderea slavilor în spaţiul intracarpatic: convieţuirea cu populaţia daco-getă; participarea acestora la procesul de etnogeneză a poporului român;

Imperiul Bizantin menţine legăturile economice şi culturale dintre romanitatea nord-dunăreană şi cea din Imperiu.

Destul de false ambele formulări, prin imaginea pe care încearcă să ne-o transmită despre acea perioadă.

În primul rând, slavii au apărut pe teritoriul ţării noastre în jurul anului 460 şi, după o scurtă perioadă de tatonare a reacţiei băştinaşilor, în anul 477 înregistrăm o alianţă între cele două popoare.

Care pot fi motivele unei aşa rapide înţelegeri? în primul rând, slavii nu erau un popor sălbatic, ci: „ (…) Sunt blânzi şi binevoitori cu oaspeţii şi-i duc pe rând, din loc în loc, unde au nevoie. Dacă, întâmplător; străinul a fost păgubit din lipsa de grijă a celui care l-a primit, vecinul acestuia porneşte război împotriva lui, socotind drept o datorie sfântă a răzbuna oaspetele. Pe cei care se află prizonieri la ei nu-l ţin ca şi sclavi până la nesfârşit, ca celelalte neamuri, ci le hotărăsc un anumit timp şi lasă în seama lor dacă doresc să se întoarcă în ţinuturile lor de baştină, plătind o răscumpărare oarecum, sau rămân acolo slobozi şi prieteni”. (Mauricius – scriitor bizantin, sec. VII).

Fiind un popor paşnic, slavii realizează că o confruntare dintre el şi valahi ar fi dezastruoasă şi lipsită de sens. Astfel, ei preferă prietenia şi ajutorul valahilor, deoarece aceştia aveau propriul lor sistem de organizare şi conducere dar, în simbioza de trei secole dintre cele două popoare, vor apărea noile forme de organizare teritorială şi implicit militară. Secolul VIII este momentul când se vor

forma primele „ţări” valahe sub numele de „cnezate” şi „voievodate”.

În general, marea masă a slavilor nu va staţiona decât foarte puţin pe teritoriul ţării noastre, preferând sudul Dunării, loc de unde puteau organiza expediţii militare împotriva Imperiului Bizantin, mult mai uşor. Cei care rămân pe teritoriul ţării noastre se vor integra în viaţa comunităţii valahe, fiind apoi asimilaţi. Zestrea lor culturală şi spirituală va deveni un dar făcut gazdelor.

Legat de relaţiile dintre valahi şi Imperiul Bizantin, lucrurile nu sunt chiar aşa de idilice, precum vor unii autori să pară.

Perioada de creştere a puterii bizantine se face simţită odată cu domnia lui Justinian I (540 – 565), care, încă de la începutul dominatului, obsedat de figura lui Constantin cel Mare, încearcă să reconstituie Imperiul Roman. Organizându-şi statul după noi principii, slavul Justinian*, îşi remodelează forţa militară. Numirea în fruntea armatei a unor oameni mai tineri, generalii Belizarie şi Narses, declanşează o adevărată restructurare a vechilor organisme militare.

Odată pregătită armata, Justinian o aruncă în luptă, generalii lui purtând-o în triumf după triumf, recucerind un vast teritoriu: Africa de Nord (533), Italia (540 – 552), sud-estul Spaniei (554) şi sudul Dunării (535) de la ostrogoţi. Noul Imperiu începe să se contureze. Singurele bătălii pierdute, bizantinii le înregistrează în Persia.

— N. Edit.: Justinian era nepot de mamă al lui Justin I, trac din Bederianasat Tauresium (cf. Procopius). Mulţi dintre ofiţerii săi erau traci (generalul Belizarie, de exemplu) iar în „Novella” şi-a manifestat dorinţa de a-şi cinsti patria: Dacia.

Dar în toiul acestor lupte, privirea lui Justinian şi a oamenilor din Imperiul lui se îndreaptă spre Valahia.

împăratul dispune întărirea garnizoanelor de pe malul Dunării, construirea unora noi, întărirea sistemului de atac şi apărare, atât prin forţe umane, cât şi material, prin maşini de război. Şi totuşi, istoria nu consemnează luarea în posesiune de către bizantini, nici în anii domniei lui Justinian, nici mai târziu, a zonei valahe, pentru simplul motiv că nu au putut să o facă. Băştinaşii s-au opus bizantinilor, ca pe vremuri dacii, romanilor. Riposta valahă a fost atât de puternică, încât armata bizantină nu putut să facă un pas spre nord de la Dunăre (anii 545 – 550).

Situaţia se repetă identic în anul 593, când trupele conduse de generalul Priscus sunt trimise de împăratul Mauriciu într-o expediţie de cucerire a tării de dincolo de Dunăre. Armata bizantină se confruntă cu o puternică opoziţie din partea valahilor aliaţi cu slavii şi se retrage înapoi pe teritoriul bizantin. Sătul de intervenţiile bizantine pe teritoriile lor, trupe valahe, mai mult ca sigur, vor participa la asedierea Constantinopolului, făcută de către o coaliţie formată din slavi, bulgari şi avari, în anul 626 (lunile iulie-august). Această prezenţă, neargumentată documentar, este însă posibilă şi mai mult ca sigură. Atât timp cât se afirmă că pe teritoriul Valahiei acelor vremuri era o comunitate umană rezultată din urma convieţuirii dintre slavi şi valahi, este normal ca, asemenea anilor ’477 şi anilor următori, când slavii aliaţi cu valahii s-au opus expansiunii Imperiului Bizantin, tot aceştia să meargă mai departe până în inima Imperiului şi să ajute la cucerirea Constantinopolului, ca o măsură punitivă impusă de acţiunile împăraţilor bizantini îndreptate împotriva teritoriului din stânga Dunării.

Datorită modului deosebit în care s-a organizat asediul şi, în plus, prin atragerea în alianţă a unui duşman mai vechi al bizantinilor, perşii, care au atacat oraşul dinspre litoralul asiatic, bizantinii suferă o grea înfrângere,

care îi obligă să ceară pace. În urma tratatului de pace întocmit, slavii se aşază în sudul Dunării (pe actualul teritoriu al fostei Jugoslavii şi al Bulgariei), iar valahii obţin o pace de lungă durată, neafectată de pretenţiile teritoriale ale Imperiului.

Crearea acestui stat slav şi ulterior transformarea unei părţi din ol în Hanat bulgar ne confirmă absurditatea teoriilor cercetătorilor unguri şi de alt neam, legate de pustietatea ţinuturilor României înainte de venirea maghiarilor. Este normal ca un popor puternic şi numeros, precum slavii sudici, să se fi aşezat pe teritoriul ţării noastre ca fiind un teritoriu nepopulat. Or, ei s-au aşezat în chiar Imperiul Bizantin, la discreţia acestuia! Iată cum istoria ne prezintă existenţa puternicelor stătuleţe valahe pe aceste teritorii... Evenimentele trebuie văzute în ansamblu zonal şi nu disparat. Este mai mult ca normal ca opoziţia valahilor faţă de eventuala „aşezare" a slavilor să fi fost foarte puternică. Dar şi mai mult, faptul că-i întâlnim atât de des în poziţie de aliaţi, ne face să înclinăm spre ideea că însuşi valahii ar fi inspirat această aşezare sudică într-o zonă cu populaţie tracă, pentru a o scoate din starea de influenţă a Imperiului Bizantin. Valahii preferau să piardă mici zone ale lor în favoarea aliaţilor pentru a-şi putea uni forţele împreună cu aceştia împotriva vechiului duşman.

Bulgarii fugeau şi ei de... „Dacia pustiită"!

Nici bulgarii, popor crud şi sălbatic, în cursa lor migratoare nu s-au oprit pe teritoriul Valahiei, ci au preferat conflictul cu slavii şi bizantinii, aşezându-se în partea sud-estică a Dunării. Presaţi între puterea valahă şi Imperiul Bizantin, bulgarii au jucat ulterior rolul unul stat tampon între cele două forţe.

Dar, după o perioadă de scurtă pace, se face auzit din nou glasul armelor. Într-o notiţă păstrată la o mănăstire de

pe muntele Athos, se pomeneşte de năvălirile în Imperiul Bizantin a vlaho-râcniilor de prin părţile Dunării. Iar aceasta se petrece în anul 726. Care a fost motivul atacului valah asupra bizantinilor nu-l ştim, cert este faptul că a fost de lungă durată, anul atenuării acestor conflicte fiind 780. O perioadă atât de lungă, de 54 ani de lupte şi conflicte cu un duşman atât de puternic, ne obligă să realizăm puterea organizatorică şi militară de care dădeau dovadă strămoşii noştri.

Pentru a nu putea să trăiască liniştiţi şi să-şi cultive în pace câmpul, istoria îl provoacă din nou pe ţăranul valah, obligându-l să ia armele pentru a se opune invaziei unui alt popor asiatic, de origine turcă: cumanii. Astfel, în anul 839, cumanii forţează pătrunderea în Europa, angajându-se într-o serie de lupte cu başkirii, ruşii şi românii (iz/a/cdenumire pe care o dădeau băştinaşilor), urmaţi, la scurt timp, de un alt popor asiatic: maghiarii, alţi trecători în Istoria Poporului Român.

INVAZIA MAGHIARĂ

Motto: „Voi ucide pe orice valah se va găsi în calea mea. Voi ucide pe oricare din ei, nu va exista milă. Noaptea, voi incendia satele valahe… Voi otrăvi fântânile şi atunci nu va mai fi în Transilvania decât o singură naţionalitate, acea maghiară”.

Ducso Csaba („Nicio îndurare” 939)

Supuşii khazarilor iudaizaţi

„Informaţiile despre primul habitat al triburilor ce vor constitui mai târziu poporul ungar, după migrarea lor în Câmpia Panonică, sunt ilestul de confuze. Studiul limbii a arătat că este vorba de elemente de origine fino – ugrică, analoage cu cele care populează încă Siberia vestică, amestecată cu triburi turcice; aceste din urmă au furnizat clasa conducătoare. Nu este imposibil ca însuşi numele de «unguri», <iib care îi cunoaşte Europa după instalarea lor

în Panonia, să fi derivat din cel de «onogurii», trib turcic înrudit cu protobulgarii”. (Gheori¡he I. Brătianu – „Marea Neagră”)

Angrenaţi în mişcarea obişnuită a popoarelor asiatice, spre vest, spre mirajul european, ungurii îşi părăsesc habitatul originar din Rtepele siberiene şi, începând cu secolele I d.Hr.

— Îl d.Hr., pot fi gătiţi aşezaţi într-un spaţiu cuprins între Munţii Urali şi fluviul Volga, loritoriu dominat de Imperiul Khazar.

Khazarii, populaţie turcică de tip caucazian, se aflau, datorită zonei pe care o stăpâneau, în veşnic conflict cu Imperiul Bizantin. Conflict acutizat şi de prezenţa masivă în rândurile lor a unei diaspore evreieşti emigrate din Constantinopol, ca refuz la încercarea de convertire a lor la creştinism, iniţiată de Leon, la acea ilntă împărat bizantin (723 d.Hr.). Ceea ce nu reuşise Leon, vor reuşi ovreii în scurt timp: convertirea la iudaism a clasei conducătoare la unei mari părţi a populaţiei khazare.

Într-un imperiu conglomerat care îi cuprindea şi pe cumani, pecenegi şi bulgari, maghiarii vor fi toleraţi în schimbul ajutorului loi militar în lupta dusă de aceştia împotriva Imperiului Bizantin.

Migraţia spre… Câmpia Panonică

Dar nu pentru mult timp, pentru că, în urma unor disensiuni dintre maghiari şi pecenegi, primii se vor vedea nevoiţi să se de plaseze din nou. împinşi de populaţiile pecenege, blocaţi la nord de ruşi, vor înainta spre vest, cucerind şi ocupând un teritoriu cu prins între Prut şi Nistru, căruia îi vor da numele de Atelkuz (ţaro dintre râuri).

De pe acest teritoriu, vor începe, în jurul anilor ’850 – 860, primele atacuri împotriva cnezatelor şi ducatelor româneşti de din colo de Prut.

În această situaţie, băştinaşii valahi şi slav; de pe teritoriul Ba sarabiei actuale, împreună cu cei de dincoace de Prut, vor iniţia luptn de eliberare şi blocare a continuităţii invaziei maghiare; hărţuindu-i atât în interiorul teritoriului ocupat, cât şi în timpul expediţiilor de jaf.

Datorită acestei opoziţii hotărâte, triburile maghiare se văd nevoite să ocolească partea centrală a ţării, mai bine organizată şi apărată, mulţumindu-se să o tranziteze pe la nord.

În timpul acestor expediţii de jaf şi cucerire, în jurul anului 862, pătrund în Câmpia Panonică, spaţiu slab populat şi asemănător locului lor de origine asiatic. Descoperirea unui asemenea teritoriu, precum şi veşnica ameninţare a pecenegilor, îi determină să părăsească Atelkuzul şi să se îndrepte spre această „ţară a făgăduinţei”. Această mişcare de populaţie se va face într-un timp destul de lung, 38 ani, timp caracterizat prin veşnice hărţuieli duse de băştinaşi ca răspuns în expediţiile de jaf organizate de triburile maghiare.

Numai datorită acestui fapt, ungurii îşi modifică traseul de infil trare în Câmpia Panoniei, forţând teritoriul ţării noastre pe la sud, pe un drum paralel cu cursul Dunării. Modul lor de pătrundere, violent şi distructiv, va provoca riposta bulgarilor, care, aliaţi cu cumanii, vor da u grea lovitură hoardelor maghiare, învingându-le într-o mare bătălln dată, probabil, în Câmpia Română, în anul 895. Această bătălie un determina grăbirea deplasării est-vest şi aşezarea lor în Panonia.

— N. Edit.: La fel este denumită şi în Biblie zona considerată a fi Raiul, „Izvorul Neamurilor”!

Astfel se încheie prima etapă a invaziei maghiare, prin limitarea puterii lor în zona Panonică, în urma neputinţei de a ocupa teritoriul ţării venind dinspre est.

Aşezaţi în Panonia şi organizaţi sub forma unor uniuni de triburi conduse de Arpad, maghiarii îşi vor îndrepta ţelurile expansioniste spre Occident, ajungând până în Germania şi Franţa, şi spre Ardeal, teritoriul mirific al spaţiului carpatic.

Opoziţia lui Menumorut în ciuda afirmaţiilor unor istorici maghiari că invazia maghiară din Transilvania a găsit un spaţiu pustiu din punct de vedere populaţional, cronicile maghiare evidenţiază prezenţa şi opoziţia românilor din spaţiul intracarpatic încă din primul moment al evenimentelor. Cronica „Gesta Hungarorum întocmită de notarul anonim al logelui Bela pe la 1150, descrie în mod detaliat modul în care s-au deş-Mşurat ostilităţile şi urmările lor.

Iată cum ne prezintă cronicarul întrevederea dintre solii lui Arpad şi Menumorut, voievodul valah care stăpânea teritoriul cuprins între Mureş, Someş şi Tisa: „În adevăr; trimişii lui Arpad, Usubuu şi Veluc, au trecut peste râul Tisa, în vadul Lucy şi, după ce au plecat de nici, venind în fortrăeaţa Bihar, au salutat pe ducele Menumorut şi i-au prezentat darurile pe care ducele lor i le trimisese. La urmă, însă, comunicându-i ce aveau să spună din partea ducelui Arpad, au pretins teutonul numit mai sus. Ducele Menumorut i-a primit însă cu bunăvoinţă). /, încărcându-i cu diverse daruri, a treia zi le-a cerut să se întoarcă, lotuşi, le-a dat răspuns zicându-le: «Spuneţi lui Arpad, ducele Huni/; iriei, domnul vostru: datori îi suntem ca unui amic, cu toate ce-i umt necesare, fiindcă e un om străin şi duce lipsă de multe. Teritoriul însă ce i-a cerut bunei voinţe a noastre nu îl voi ceda niciodată, câtă vreme voi mai fi în viaţă»”.

Cuvintele lui Menumorut sunt identice cu cele ale lui Dromichete în faţa i macedonean sau ale lui Decebal în faţa puterii romane, devenind un ideal şi un crez pentru

toţi domnitorii Ţărilor Române.

Ce altă dovadă mai bună trebuie pentru a demonstra continuitatea daco-getă decât acest ideal şi comportament curajos specific imamului românesc?

În urma acestui refuz foarte diplomatic a lui Menumorut de a le H? da teren, maghiarii pornesc ostilităţile, atacând din mai multe părţi voievodatul Bihariei. Nevoit să se angajeze în luptă, Menumorut va i iorde, rând pe rând, toate cetăţile sale, fiind nevoit să se refugieze în

IM

cetatea lui de scaun. După un asediu susţinut timp de 13 zile, Bihae rea avea să cadă în mâinile năvălitorilor, iar voievodul transilvănean este nevoit să accepte condiţiile de pace oferite de Arpad. Tratatul de pace dintre cei doi conducători va fi consfinţit de căsătoria fiului lui Arpad, Zulta, cu fiica lui Menumorut. După moartea acestuia, voievo datul va trece în mâinile lui Zulta şi implicit sub dominaţie maghiară.

Glad, mai… fericit ca Gelu

Cel de-al doilea voievod care va avea de suferit datorită politicii de expansiune maghiară va fi Gelu, stăpânitor al teritoriului „Ultran silvanteritoriul aflat în partea centrală a Ardealului. Menţionat în cronici ca şi conducător al valahilor şi slavilor de origine „blacă”, Gelu va avea de înfruntat triburile maghiare conduse de Tuhutum. Situaţin voievodului transilvănean este foarte delicată: hărţuit permanent de cumani şi pecenegi, el va fi prins la mijloc între aceştia şi triburile maghiare. Angajându-se într-o bătălie fără sorţi de izbândă, el va fi prins şi ucis lângă râul Căpuş. Voievodatul lui va trece în stăpâniren lui Tuhutum şi a urmaşilor acestuia.

Cu ceva mai mult noroc, Glad *, voievodul Banatului, îşi va păi tra independenţa ţării lui, acceptând însă

suzeranitatea maghiară.

Se pare, însă, că au mai existat formaţiuni statale mici, conduse de daci şi cneji valahi în partea de nord şi de sud a Ardealului, care şi-au păstrat suveranitatea şi independenţa, în ciudn tuturor atacurilor maghiare. Cronicile maghiare menţionează ca teritoriu trecut sub suveranitate maghiară centrul Ardealului, nu şi „ţările" Mar «mureşului, Haţegului, Făgăraşului şi Almaşului, Bârsei.

Pentru că este momentul, aş dori să fac aici o precizare legattt de numele sub care vor apărea în cronici provinciile româneşti, de-a lungul timpului şi originea acestor nume.

Dacia din Evul Mediu

Denumirea dată spaţiului intracarpatic, Ardeal, vine din timpuri imemoriale ale existentei pelasge. „Tot mai mulţi cercetători vii.

— N. Edit.: în engleză, glad – = fericit!…

** N. Edit.: După cum s-a mai arătat şi în alte cărţi ale Editurii OBIECTIV numele HAR-DEAL însemna, în limba dacilor, „Casa (Grădina) Domnului", să confirme identitatea numelui de Ardeal ca fiind o denumire de origine pelasgă, trecută în fondul foarte bogat de denumiri geografice ale dacilor. Romanii au folosit termenul de Ultrasilvania sau Transilvania „teritoriu de dincolo de păduri" sau „în mijlocul pădurilor". Această denumire, împreună cu cea de Ardeal, va forma, în limba maghiară, grupul de cuvinte erdd-erdely (silvania – pădure), determinând, mai târziu, pe lingviştii maghiari, să susţină originea maghiară a numelui Ardealului (maghiarii, fiind de origine locuitori de pustă, nu aveau în vocabularul fonetic termenul de pădure, astfel că au fost nevoiţi să şi-l creeze prin adaptare). Limba maghiară a preluat din română foarte multe cuvinte şi expresii, adaptându-le

exprimării lor fonetice.

Denumirea dată teritoriului estic de dincolo de Carpaţi, Moldova, este de origine dacică, fiind la origine Moldava. Alcătuit din doi termeni „mol”, ce intră în componenţa numelui Zamolxe şi „dava”, termen ce denumeşte cetăţile dace, cuvântul Moldova s-a păstrat nemodificat de-a lungul timpului.

Teritoriul sudic al ţării va purta, iniţial, numele de Muntenia, nume originar în denumirea dată de romani acestui teritoriu ce se întindea la poalele Carpaţilorrrans-Morrtana. Ulterior. va mai a fi folosit şi termenul de Terra Valahorum” – uzitat în relaţiile dintre voievozii munteni şi regii maghiari, pentru a delimita identitatea specială a băştinaşilor Câmpiei Române. Acest termen va deveni mult-folositul nume al Munteniei – Ţara Românească.

Pentru că nu este lipsit de interes, vom prezenta şi termenul general care denumea, în Evul Mediu timpuriu, întreg teritoriul ţării: DACIA!

„Expulzaţi” din Occident, maghiarii voiau Ardealul…

Primii 50 de ani ai secolului X sunt, pentru maghiari, anii organizării unor incursiuni fructuoase în Occident. Rând pe rând sunt călcate regatele şi ducatele morave, france şi germane. Expediţiile devin din ce în ce mai frecvente, ceea ce determină pe regii francezi şi germani să se organizeze, în scopul apărării şi contracarării efectelor invaziei maghiare.

Astfel încât, la 10 august 955, regele german Otto cel Mare înfrânge şi distruge puterea maghiară, oprindu-i pentru totdeauna drumul spre vest. Rămăşiţele acestor triburi se vor regrupa în pusta panonică iar sub regele Ştefan vor forma baza statului maghiar.

Odată cu sedentarizarea definitivă a maghiarilor, se vor acutiza conflictele dintre regalitatea maghiară şi populaţia băştinaşă din Transilvania.

Astfel încât, în jurul anului 1.000, urmaşul lui Glad, Ahtum/ Ohtum, respinge dominaţia maghiară şi acceptă suveranitatea bizantină, iar ca semn de vasalitate se botează în rit ortodox bizantin. Acesta este şi un răspuns la catolicizarea regelui Ungariei, Ştefan I. Replica regelui Ştefan nu se lasă aşteptată, trimiţând împotriva lui Ahtum o oaste bine organizată, condusă de unul dintre cei mai capabili conducători de oşti maghiare: Chanadinus.

Asasinatul – arma maghiară de luptă învingător în toate luptele purtate, Ahtum îşi proclamă independenţa stabilindu-şi capitala în cetatea Morisena. Pentru o asemenea jignire adusă coroanei maghiare, în anul 1003, Ahtum este asasinat, ducatul lui trecând sub conducerea lui Chanadinus.

O mai interesantă morală o au evenimentele desfăşurate între urmaşul lui Tuhutum, Jula şi regele Ungariei, Ştefan cel Sfânt.

Dar să ne întoarcem la momentul Tuhutum.

După trecerea voievodatului lui Gelu în mâinile lui Tuhutum, urmaşii acestuia îl vor stăpâni respectând regulile vasalităţii maghiare. Nepotul lui Tuhutum, Jula cel Bătrân, fiul lui Horea, a avut la rândul lui doi nepoţi, Ştefan, fiul fiicei lui căsătorite cu ducele Geza şi Jula, denumit cel Tânăr.

Tuhutum i

Horea i

Jula cel Bătrân

? +? Sarelda + Geza i i

Jula cel Tânăr Ştefan I

13 4

În anul 1.000, cei doi veri vor fi în culmea gloriei şi a puterii.

Jula va stăpâni cnezatul lui Gelu extins, precum „dux magnus et patens” iar Ştefan va fi rege al Ungariei. În

spiritul lui Ahtum, şi Jula se va împotrivi dominaţiei maghiare, iniţiind lupte de eliberare şi autodeterminare. Considerat ca periculos pentru coroana maghiară, el va fi capturat, posibil prin trădare şi dus la Alba Iulia şi creştinat cu forţa în rit catolic. Pentru a nu mai constitui o ameninţare, Jula va fi şi el asasinat în anul 1003, eliminându-se o posibilă concurenţă la tronul maghiar.

Despre cel de-al treilea voievod menţionat în cronicile maghiare, Kean, se cunosc foarte puţine date, limiţându-se doar la delimitarea spaţiului pe care-l administra: sud-estul Transilvaniei.

Fapt interesant în desfăşurarea acestor evenimente este continuarea luptelor de eliberare de sub dominaţia maghiară şi respingerea oricărui statut de suveranitate al coroanei ungare. De ce este important acest lucru? Pentru că în acest refuz de a accepta ocupaţia maghiară vor fi implicaţi atât români, cât şi slavi, cumani, pecenegi, secui şi chiar maghiari, cum a fost cazul lui Jula cel Tânăr.

Mixerul maghiarizării

De ce ridic această problemă? Deoarece, continuitatea maghiară în spaţiul european este o ciudăţenie. Şi am să vă explic de ce.

Poporul maghiar, la origine, a fost un popor de rasă monţiolă, având caracteristicile antropologice tipice acestei rase. Pe parcursul timpului, acest caracter va dispărea, în primul rând, datorită luptelor pe care le-au dus. Marea majoritate a luptătorilor veniţi din Asia vor pieri pe câmpurile Europei, fiind, la un moment dat, exterminaţi de pecenegi şi de armatele franco-germane. În acest moment, elementul mongol se va substitui prin infiltrarea elementului turcic sau caucazian (să ne amintim de khazari), evreiesc (idem momentul khazar), ticrman şi slav (prin asimilarea locuitorilor pustei panonice), valah (prin maghiarizări forţate şi acceptate benevol) etc. Numai

astfel se poate explica de ce actualul popor maghiar are aceleaşi caracteristici li/ionomice asemănătoare cu popoarele dimprejur şi europene, singura particularitate fiind limba de origine ugro-finică pe care au adoptat-o toţi oi convertiţi.

Aşa se explică de ce mulţi dintre conducătorii lor au fost de origine khazară: Usubuu, Velus, Bulesu. Fiind acceptaţi de masa maghiară, ei s-au deplasat împreună cu aceştia spre Europa. Astfel, se explică şi existenţa monumentelor funerare evreieşti prezente pe teritoriile ţării noastre (nordul Transilvaniei şi al Moldovei) începând încă din secolul al X-lea. Mulţi dintre primii regi maghiari vor fi de origine evreiască: Samuel, Solomon, Coloman".

Fenomenul maghiarizării, asemănător celui uzitat de evrei prin convertirea la iudaism, a fost necesar implicit pentru salvarea populaţiei de la dispariţia de pe scena istoriei.

În Ardeal, maghiarii au dus permanent o politică de deznaţionalizare, trecând în rândurile lor, forţat sau în schimbul acordării unor privilegii, mari mase de populaţii româneşti, cumane, slave, secuieşti. Nu este lipsit de interes să prezentăm lista primilor regi maghiari, pentru a înţelege implicaţiile unei astfel de substituiri istorice Primii patru regi sunt descendenţii direct ai maghiarilor originari din Asia: Arpad, Zsolt, Taksany şi Geza; următorii poartă deja nume latineşti, fie de împrumut, fie că au o origine valahă: Ştefan, Petru, Andrei; următorii sunt cei amintiţi mai sus, de origine evreiască: Samuel, Solomon, Coloman; urmează o combinaţie internaţionalistă: Otto, Ludovic, Sigismund de Luxemburg (germani); Venceslav, Vladislav (slavi); Ladislau (cuman); Carol Robert (franco-italian); Iancu de Hunedoara, Matei Corvin (români) şi lista ar mai putea continua...

Tot aşa se prezintă lista şi în Transilvania;

majoritatea principilor şi guvernatorilor acestei provincii vor fi de origine română. De altfel, majoritatea familiilor de viţă nobilă maghiară au o ascendenţă românească.

Trecerea multor cneji şi mici nobili români în rândurile nobilimii maghiare s-a făcut fie cu sabia, fie în asigurarea nepierderii vechilor privilegii. Numele vechilor cnezi de Maramureş au fost maghiarizate Dragoş a devenit Dragfy; cel al cneazului Vladislav Românul din Zlaşti s-a adaptat la Zaladi; numele voievodului de Hunedoara a devenit Hunyadl, precum s-au maghiarizat şi numele familiilor Gândea în Kendefy, Zeicu în Zeyc, Pop în Papp, Crai în Kiraly.

Iar originea acestei ciudăţenii se află în povestea de începuturi «descendenţei maghiare.

*

N. Edit.: (Re) citiţi capitolul introductiv de la „Marile Mistere ale Piramidei Oculte” şi veţi înţelege întregul fenomen, de la Geneză şi în integralitatea lui…

Stefan cel Sfânt – strănepotul lui Gelu!

La moartea lui Gelu, Tuhutum avea să-l căsătorească, pentru a linişti spiritele băştinaşilor, pe Horea cu una din fiicele voievodului român. Din această alianţă, avea să se nască acel personaj misterios care va fi numit, de cronica lui Anonimus, Jula. Mulţi cercetători au lansat diferite ipoteze privind numele acestui personaj istoric real, care mai de care mai interesantă. Deosebit este faptul că atât Chronicon Budense, cât şi Chronicum Pictum Vindobonense asociază numele marelui duce maghiar cu oraşul Alba Iulia. Nu este exclus ca acest conducător să fi fost educat în spirit românesc iar numele lui de origine să fi fost de fapt Iuliu, povestea descoperirii de către el a cetăţii Alba Iulia, fondată de către romani, fiind un fapt perfect normal. Valahii transilvăneni nu puteau dezvălui locul unei cetăţi sacre decât uneia dintre ei. Ca dovadă:

maghiarii au rebotezat oraşul după numele redescoperitorului – Gyulafehervâr – oraşul alb a lui Iuliu. Iată cum, nu este exclus ca originea primului rege catolic maghiar, vorbim despre Ştefan I, să fie de sorginte valahă. De altfel, vărul lui, Iuliu (Jula) cel Tânăr a demonstrat-o cu prisosinţă.

De ce m-am legat de aceste amănunte: pentru că nu putem înţelege statutul Principatelor Transilvaniei decât explicând cauzele care i-au conferit acest drept.

Istoria se măsoară prin ciudăţeniile ei şi nu prin evenimentele normale şi clare. Cum poate fi clasificat gestul învingătorului lui Ahtum, Chanadinus, atunci când, omagiindu-l pe regele lui catolic, porneşte împotriva Transilvaniei, iar odată ajuns aici şi învingător, nu găseşte alt lucru de făcut decât să construiască şi să ctitorească, la Morisena, o mănăstire ORTODOXĂ!

După moartea lui Ştefan I, românii reiau lupta de eliberare a Transilvaniei, coalizând în jurul lor toate forţele existente. Astfel, în anul 1068, o alianţă valaho-pece-negro-cumană zdruncină siguranţa coroanei maghiare, obţinând victorii după victorii, obligând elementul maghiar să se retragă din Transilvania. În această situaţie, armata maghiară pătrunde în Principat, obligând alianţa valahă şi cumană să se retragă. Bătălia decisivă se va da lângă oraşul Dobuka, pe muntele Kyrieleys, bătălie câştigată de regele Solomon. Interesant este faptul că această alianţă a fost condusă, se pare, de un conducător de origine valahă, pe nume Osul.

Principatul Transilvania

Sub regii maghiari Ladislau I (1077 – 1095) şi Coloman (1095 – 1116), procesul de maghiarizare se intensifică, sporind efectul dominaţiei maghiare. Conştienţi de imposibilitatea alipirii Ardealului coroanei maghiare, i se conferă acestei provincii statutul de Principat, care Îi

asigură autonomia, dar cu recunoaşterea suveranităţii maghiare.

Primul principe transilvănean va fi, începând din anul 1111, Mercurius (oare maghiar get-beget?).

Dar să părăsim spaţiul intracarpatic, pentru a vedea ce se petrece în afara lui, chiar dacă lipsesc cu desăvârşire documentele acestei epoci, în acest spaţiu.

Evoluţia societăţii româneşti în pragul mileniului II, condiţionează necesitatea formării unor nuclee generatoare de viitoare state centralizate feudale. Această centralizare se va face fortuit, în scopul apărării populaţiei în faţa triburilor migratoare. Organizarea mai complexă a societăţii valahe implică existenţa unor conducători numiţi, de acum, duci, cneji, voievozi ori jupâni.

Această organizare care duce la apariţia primelor cnezate şi voievodate este pomenită în cronicele ruse, maghiare şi bizantine.

Prezentând luptele dintre cneazul rus Sviatoslav şi triburile cumane, cronica lui Nestor („Povestea vremurilor trecute”) menţionează existenţa a nu mai puţin de 80 (!) de oraşe-cetăţi în Câmpia Munteniei, puternic dezvoltate social şi economic. Acest fapt nu ne poate convinge decât de existenţa unor puternice voievodate, conduse de pricepuţi voievozi.

Dobrogea – între Bizanţ şi migratori

Este cazul să amintesc şi situaţia altei provincii româneşti, Dobrogea, teritoriu get care a intrat în componenţa provinciei romane Moesia. Numele provinciei vine de la numele conducătorului valah Dobrotici.

Prima menţiune medievală legată de această provincie, aflată sub ocupaţie bizantină, vine din anul 943, odată cu amintirea unui conducător al regiunii, pe nume „jupân Dimitrie”.

Odată luată în posesiune de cumani şi pecenegi,

aceştia iniţiază o revoltă populară îndreptată împotriva dominaţiei bizantine. Conducătorii acestei revolte, organizată între anii 1073 – 1074, sunt pomeniţi în cronica „Alexiade”, întocmită de Ana Comena, sub numele: Tatos – stăpânitor al Durostorului, Satza – stăpânitor al Vicinei, şi Sesthlav.

Dominaţia cumană durează puţin, până în jurul anului 1100, când aceştia părăsesc teritoriul ţării, migrând spre sud.

Dobrogea trece din nou sub stăpânire bizantină, fiindu-i hărăzit să se reîntoarcă la patria-mamă abia în timpul lui Mircea cel Bătrân.

DACIA, PRIMA ŢARĂ CREŞTINĂ DIN EUROPA

Motto: „Căci este scris: Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-i slujeşti”.

Iisus Christos („Noul Testament)

Sf. Andrei – „Apostolul Lupilor”.

Cunoaştem, din capitolul închinat lui Zamolxe, originile religiei geto-dace din cultul închinat „ZEILOR CELOR MARI” de către pelasgl şi „reforma” religioasă şi socială realizată de Zamolxe. Putem afirma, fără nicio rezervă, că Zamolxe a pregătit creştinarea poporului său. Astfel, preoţii lui, numiţi „KTISTI” – ctitori, ziditori, întemeietori –, adoptau o ţinută stoică, această castă fiind la mare cinste într-o daci. Pomeţii şi sub numele de „PLEISTOI”, Josephus Flavius îl compară cu secta precreştină a esenienilor, căreia ar fi aparţinut atât Ioan Botezătorul, cât şi Iisus Christos, sectă despre care se fac atât de multe speculaţii în ziua de azi.

Cert este faptul că Dacia, prima ţară creştină din această zo nă balcanică *, a fost creştinată paşnic şi nu cu sabia. Astfel încât, dacii au fost „primii creştini din această regiune a Europei. Celelalte popoare vecine numai după multe secole au fost botezate. „ (Mirceii Eliade).

Aşa cum arată Eusebiu, i s-a hărăzit ca lucru creştinarea Da clei Apostolului Andrei: „Sfinţii apostoli, discipoli ai Salvatorului nostru, erau atunci dispersaţi pe tot pământul. Lui Toma, după tradiţie hi revenit ţara părţilor; Andrei a primit Scythia; Ioan, Asia, unde a trăit şi ţi murit la Efes”.

Dar să vedem cine era acest Andrei? De origine pescar, frate ni lui Simon Petru, supranumit de primii creştini „întâiul Chemat”, Apoi toiul Andrei a predicat, pe la mijlocul sec. I, în Grecia, Asia Mică, Schytia Mică (Dobrogea) şi Schytia Mare. împărtăşind sfârşitul tragli al Mântuitorului, moare şi el crucificat de romani pe un instrument de toi

— N. edit.: Iar Balcanii au fost prima zonă creştinată din Europa.

tură în formă de X, aşa-zisa Cruce a Sfântului Andrei. Creştinarea dacilor avea să-i aducă lui Andrei, supranumele de „Apostol al Lupilor!”

Dar sămânţa aruncată de el prinde roade şi, pe parcursul timpului, mulţi daci devin adepţi ai creştinismului. Deşi, cultul lui Zamolxe este practicat în mod oficial, o mică parte din daci, convertiţi de misionari, încep să se închine lui Dumnezeu (din latinul Dominus et Deus – Stăpân şi Zeu).

Primele comunităţi creştine au fost persecutate de împăraţii romani iar practicanţii ucişi. Pe teritoriul Daciei, braţul romanilor e mai scurt, creştinii putând să-şi desfăşoare activităţile legate de cult mai în voie. Totuşi, în timpul domniilor lui Domiţian şi Galerius, creşte intensitatea persecuţiilor faţă de creştini, ajungând şi în Dacia, mulţi adepţi ai lui Christos fiind martirizaţi.

Ei bine, însă, Galerius este cel care dă PRIMUL EDICT DE TOLERANŢĂ faţă de creştini şi nu Constantin

cel Mare, care oficializează religia creştină pe tot teritoriul Imperiului Roman. Aceasta este realitatea istorică şi nu alta.

Aşa cum afirmă Lactanţiu, Galerius a fost cel mai înverşunat duşman al creştinismului. Care a fost motivul schimbării atitudinii lui faţă de creştini, cu câteva zile înainte de moarte? Primirea iertării de la creştini? Nu este cazul. Galerius, educat în spiritul lui Zamolxe, ştia că va merge la el după moarte şi nu avea nevoie de lumea unui zeu străin. Sau poate motivul toleranţei lui faţă de creştini a fost de inspiraţie divină, asemenea semnului primit de Constantin cel Mare pe câmpul de luptă (acea cruce care a acoperit cerul) …"

Goţii – creştinaţi de „lupul" Wulfila

Anul morţii lui Galerius, 311 d.Hr. este anul naşteii lui Ulfila (Wulfila), viitor episcop şi propovăduitor al creştinismului, jumătate dac după mamă (după I.C. Drăgan), jumătate got. Ulfilas este cel care traduce Biblia în limba dacilor şi a goţilor. Să vedem ce afirmă.

— N. Edit.: Lupul, inclus şi în steagul de luptă al dacilor, ca vechi simbol lăzboinic, îi reprezenta pe geto-daci.

** N. Edit.: Există şi o altă explicaţie, mai pragmatică, valabilă şi pentru Constantin cel Mare: la 311, creştinii reprezentau o parte importantă în populaţia Imperiului Roman, erau în plină expansiune şi persecutarea lor în continuare ar fi dus la dezbinarea şi chiar desfiinţarea Imperiului…

legat de aceasta, Radu Stan Carpianu: „Ţinând seama că Geţii (respectiv Goţii), dispuneau de o scriere (preluată de la Deceneu şi mai departe) în care s-au scris diferite opere (aşa cum s-a arătat) şi în care Uifilas a tradus Biblia în limba Goţilor (înainte de a fi episcop Sf. Nichita), este posibil ca fraţii Metodiu şi Chirii, când au

întocmit alfabetul slavon (în sec. IX – X), să fi ţinut seama de scrierile care existau în această parte a Europei în acest sens, ceea ce a făcut ca şi Via hii (românii), urmaşii Geţilor, să preia această scriere (chirilică), asemănătoare cu cea getică şi greacă şi s-o folosească în biserici şi în administraţia de stat până în sec. XIX, când a fost înlocuită oficial cu cea latină".

Iată o transformare a scrierii vechi pelasge-protodace în scriere greacă, runică (la goţi) şi chirilică.

Preoţii dobrogeni pun bazele Ortodoxiei

Imediat după dispariţia lui Uifilas, rolul de conducător al spiritualităţii creştine este preluat de către Ioan Cassian din Constanţa, născut în anul 360 în Dobrogea şi decedat în anul 435, la Marsilia. Ctl tor al catedralei Sf. Victor din Marsilia şi discipol a lui Ioan Gură de Aur, a publicat peste 80 de lucrări filosofico-religioase.

Lucrarea lui Ioan Cassian va fi ulterior preluată, în sec. IV – V, de către Sf. Niceta, episcop al Daciei de Sud, iar în sec. vii de Dionisio Românul, mare doctrinar şi cărturar al Bisericii.

Scindarea Imperiului Roman provoacă şi scindarea Bisericii, fiecare din cele două jumătăţi ale Imperiului asumându-şi rolul conducător în propovăduirea religiei creştine, prin existenţa unui Patriarh 1 «Constantinopole şi a unui Scaun Pontifical la Roma. Începând din anul 857 şi culminând cu anii 861 şi 866, luptele interne, tăcute, dintre cele două Biserici duc la Marea Schismă din anul 1054, când Marele Patriarh ni Constantinopolelui, Cerularie, închide toate bisericile şi mănăstirile de rll latin de la Constantinopole. Ca răspuns la acest fapt, Cerularie a fost excomunicat de către Leon al XI-lea, în acel moment, Papă la Roma.

Datorită zonei în care era aşezată, Valahia intra în sfera dn influenţă a Bisericii Bizantine de rit ORTODOX

(greco-oriental) – drepl credincioasă.

Dar să vedem ce spune Dan Zamfirescu, în cartea sa, despre acest moment: dacă, urmând bătrânilor noştri, am vedea în unele în tâmplări ale istoriei degetul lui Dumnezeu, atunci întemeierea Tărilor

Române în nordul Dunării şi consolidarea lor împotriva imixtiunilor lumii catolice în cursul veacului al XIV-lea, adică veacul în care turcii pun piciorul pe pământ european, ne-ar apare ca o astfel de întâmplare cu un tâlc de găsit pe alte tărâmuri".

Bizanţul – distrus de… occidentalii catolici»

Să ne amintim unul din motivele conflictului dintre regele maijhiar Ştefan şi voievodul transilvan Ahtum. Ca răspuns la botezul regelui maghiar în rit catolic, Ahtum se botează ca ortodox. „Statele româno se nasc într-o vreme de puternică expansiune occidentală, în umbra Ungariei şi Poloniei din care, aderarea la catolicism făcuse, în adevăr; în această vreme, «mari puteri» ale Europei medievale. (…) Propaganila catolică, interesele de stat, o serie întreagă de realităţi puneau pe (iomnii români în dilema Orient – Occident, Ortodoxism – Catolicism. Ei. i/y ales Ortodoxia, Răsăritul, Bizanţul şi au întors armele chiar împoltiva Occidentului şi Catolocismului la Posada/ (şi de câte ori a mai fost nevoie, pentru apărarea intereselor naţionale. – n.a.) (Dan Zamfirescu).

Atât în Ţara Românească, cât şi în Moldova, Ortodoxia se va decide prin puterea armelor. În urma victoriei lui Basarab I asupra undurilor, fiul lui întemeiază, în anul 1359, Mitropolia Munteană Ortodoxă; iar în acelaşi timp, Bogdan „Descălecătorul" se intitulează Domn ni Moldovei, independent de amestecul regilor catolici maghiari. În Transilvania, acceptarea ortodoxismului ca formă de luptă împotriva ocupantului maghiar devenise o problemă de ordin naţional încă din jurul anului 1.000. În

ciuda faptului că autorităţile maghiare au lus, timp de 807 ani, o politică de deznaţionalizare şi maghiarizare a olomentului românesc, ei nu au reuşit nici măcar să-i convertească în catolicism. În cele mai grele momente ale istoriei sale, Ardealul şi-a Păstrat religia Drept – Creştină.

„Caracterul domniei româneşti este, deci, bizantic şi nu occidental şi acest fapt explică diferenţa profundă ce o constatăm între inofilul lui Mircea cel Bătrân, a unui Ştefan cel Mare, a unui Brâncoveanu). / al regilor apuseni.

Ceea ce lipseşte tuturor este spiritul de aventură, de cucerire, ¡Io căutare a gloriei armelor – toţi sunt nişte apărători de ţară, nişte ¡wznici ai integrităţii pământului lor, ai dreptului ce-l aveau asupra acestui pământ. Când, la Nicopole, Mircea participă la cruciadă, avea Ina face în mod evident cu două lumi: o lume pentru care războiul era o aventură, o faptă «„supramentorie», extraordinară, aducătoare de g/orie şi o altă lume care îşi apăra «nevoile şi neamul». Una este educată de Biserica Catolică, cealaltă de Ortodoxie”. (Dan Zamfirescu)

Ocuparea Constantinopolelui şi a Imperiului Bizantin de către turci va muta inima Ortodoxismului, pentru un moment istoric, în Ţările Române. Războaiele domnitorilor români împotriva turcilor, misiune nobilă de oprire a Islamului la Porţile Europei, o vor face-o fără niciun sprijin occidental. În momentele de cumpănă pentru români şi întreaga Europă implicit, regii catolici refuză să dea o mână de ajutor domnitorilor ortodocşi, preferând o alianţă cu musulmanii! Mulţi domnitori aveau să fie îndepărtaţi de la domnie şi ucişi datorită aranjamentelor occidentale…

În concluzie: „Nu se poate repeta îndeajuns acest lucru: nu turcii au distrus Bizanţul, ci occidentalii! Turcii n-au fost decât profitorii conflictului religios, economic şi politic, dintre Orientul Bizantin şi Occidentul Latin”.

(Dan Zamfirescu)

IMPERIUL VLAHO – BULGAR

Motto; „Zice-va neştine: prea târziu iaşte! După sutele de adevărate, de atâtea veacuri? Răspunz: Lăsat-e puternicul Dumnezeu iscusita oglindă minţii omeneşti, scrisoarea, dintre care, dacă va voi omul, cele trecute cu multe vremuri le va putea şti şi oblici”.

Miron Costin („Letopiseţul Ţării Moldovei”)

„Lovitură” pentru istoria oficială lată cum o „scrisoare”, după cum afirmă Miron Costin, în cazul nostru o inscripţie, poate da peste cap istoria unui întreg popor. Dar să vedem despre ce este vorba. z în anul 1687, amiralul veneţian Francesco Morosini cumpără, din Pireu, doi lei din piatră, aşezându-i în faţa intrării principale a Arsenalului din Veneţia. Abia foarte târziu, în anul 1924, este semnalată, de către profesorul Em. C. Grigoraş. În lucrarea „Criptografia şi isiu/ia românească”, o inscripţie pe capul unuia din lei. Inscripţia fiind piirţial ştearsă de vitregiile timpului, nu a putut fi tradusă în totalitate, ci iloar fragmente, primul fiind: „1128 egipsia iglisiai Valakia” (biserica egipinană şi valahă), iar al doilea „1113 Nicolai Basarab ot Vdi ot Bulgaria” (Nicolae Basarab al Valahiei şi Bulgariei).

Şi totuşi, până în ziua de azi nimeni nu a căutat să o interlucteze, pentru a descripta ce conţine; ea a rămas uitată. Ce se poate înţelege din acest fragment de inscripţie? Anul 1128 pare să reprezinte unul terminării bisericii, de rit arian, după cum ne explică textul, dar cu upecific valah. În general, pe frontonul ¡sericilor noastre sunt menţionaţi anul începerii construcţiei, anul terminării, ctitorul şi numele constructorilor. De ce este prezentă această inscripţie pe unul din lei? Mai mult ca sigur că ei reprezentau un dar omagial făcut bisericii de către voievodul Nicolae Basarab.

Cine este acest Nicolae Basarab? De unde apare el în

anul 1113, când primul domnitor cunoscut cu acest nume în istoria ţării este Basarab I, fiul lui Tihomir, care devine donmn în 1310? Titu latura lui Nicolae Basarab este simplă şi clară: „domn al Valahiei şi Bul gariei”. Iată cum Basarab I, voievodul care era considerat până acum întemeietorul Ţării Româneşti devine Basarab al II-lea, iar întemeierea Ţării Româneşti, s-a făcut mult mai timpuriu!

Se pare că, la origine, numele de Basarab este cumanic, părem fundamentată de Nicolae Iorga şi P.P. Panaitescu: „Numele Basarab era un nume propriu, de botez, pe semne împrumutat de la cumani, ceei\ ce nu înseamnă că purtătorii lui erau cumani, precum numele slave Dan, Vladislav, Mircea, nu înseamnă că avem a face cu domnitori de neam slavon” în lexicul limbii noastre există şi alte nume cumanice preluate du localnici: Bărăgan, Teleorman, Caracal, Caraiman, Vaslui, Călmăţui, etc.

Cert este faptul că, în anul 1113, Nicolae Basarab este domnul Valahiei şi Bulgariei. Lipsa de documente ne obligă să ne folosim deducţia şi mai ales intuiţia. Ştim că, în jurul anilor 1100, cumanii ocupau încă unele regiuni din Câmpia Română, cât şi din Bulgaria, fie în comunităţi restrânse, fie înglobaţi în marea masă îi băştinaşilor. Nu este exclus ca acest Nicolae Basarab să fie rezultatul unei căsătorii mixte dintre un conducător cuman şi o femeie valahă, pentru a putea ulterior avea pretenţie la domnia peste Bulgaria şi implicit a cumanilor aşezaţi aici în Valahia. De origine curat cumană nu putea fi, deoarece cumanii, fiind de neam turcic, nu ctitoreau biserici creştine. Oricum şi oricine ar fi fost, anul 1113 îl găseşte po Nicolae Basarab ca domn al Valahiei şi Bulgariei şi iniţiator al viitorului Imperiu Valaho-Bulgar al Asăneştilor.

— N. Edit.: Pe la 149 î.Hr., peste ţinuturile de la nordul Peninsulei Balcanice domnea regele Barsaban

(Isidor din Sicilia). După aprecierile lui N. Densuşianu, el este un Basarab, familie domnitoare extrem de veche, a câini origine N. Densuşianu o identifică în Spargăpeithes (sec. V î.Hr.), un rege du pe Mureş. Datorită schimonosirii, de către greci, a denumirilor geto-dace, acettl nume ar fi fost, la origine, Zarabi-Sbarab-Sabar, apoi Basarab. Iordanon considera că Zarabii erau „o tulpină veche, glorioasă, avută şi puternică, din care se alegeau, după o ordine stabilită, regii şi marii sacerdoţi ai dacilor".

Geograful Ravenna („Cosmographia"), pe baza izvoarelor greceşti, aminteşte de bassarini, popor aflat în nordul Scytiei Mari (de la Dunăre).

Chalcocondyl Demetrios (1424 – 1511), istoric bizantin grec, în 1444, îl numeşte pe Danvodă (Ţ. Românească) drept „fiul lui Saraba", în loc du Basarab.

La 1474, Matei Corvin aminteşte de un „Basa al României deci, numele de Basarab nu provine de la vreun cuvânt comun...

„Misii (traci) acum valahi se cheamă..."

Evenimentul mai sus prezentat, cât şi următoarele ne arată că „valahii (adică românii) nu erau aşezaţi şi organizaţi ca stătuleţe doar la nord de Dunăre, în Muntenia şi Moldova sau Transilvania, ci şi în sudul Dunării, undeva lângă Ţaratul Sârb. Întreaga zonă este controlată de administraţia bizantină, atât politic şi economic cât şi militar. Înrăutăţirea acestor condiţii şi pierderea unor drepturi privilegiate pe care le-au avut valahii din această zonă (privilegii dăruite de împăraţii Comneni, care se pare că la origine erau valahi), au dus la răbufnirea unor revolte, revoltă iniţiată şi condusă de fraţii valahi Petru şi Asan. Surprinzător este faptul că istoricul bizantin Choniates, martor ocular al răscoalei, prezintă în mod favorabil acţiunea valahilor, condamnându-l pe propriul lui împărat: „şi pe sub mână, din lăcomie, a jefuit

(împăratul Isac II, din dinastia Angelos-n. al între altele şi oraşele din părţile dinspre Anhialos, făcând în acest chip, sieşi şi romeilor, neîmpăcaţi duşmani pe acei barbarice locuiesc peste tot cuprinsul muntelui Haemus şi care înainte se numeau misi (altă veche denumire dată geto-dacilor-n. a), iară acum valahi se cheamă. Aceştia, bizuindu-se pe strâmtori şi sumeţindu-se în cetăţile lor, de care foarte multe sunt şi se înalţă drepte pe stânci prăpăstioase şi altă dată s-au încumetat de a se împotrivi romeilor; dar atunci dându-li-se prilej binevenit, cum se zice că a fost dat lui Patrocle, cu răpirea turmelor şi bântuirea lor, au făcut răscoală înfricoşată. Cei care au iscodit răul şi nu vânzolit întreg neamul, erau unul Petru şi Asan, doi fraţi din aceeaşi seminţie, care nevrând să facă începutul fără cuvânt, se înfăţişează b împărat pe când acesta petrecea la Kypsella. Dânşii îi cer dreptul să fie oştiţi alături de Romei şi prin carte împărătească să li se dea un loc de moşie cu venit puţin, din muntele Heamus, dar cererea lor fu respinsă, fiind dumnezeiască putere mai presus de cea a omului. Deci, văzându-se ne luaţi în seamă, dânşii începură a cârti; şi pe când din nou stăruiau în cererea lor, au îndrăznit pe negândite să rostească chiar cuvinte care trădau răzvrătirea şi tot răul ce avea de gând să facă în întorsul acasă. Dintre amândoi, cel mai cutezător şi mai crud era Asan, care pedepsindu-se pentru neobrăzare a şi fost pălmuit din porunca lui Ioan Sevastocratul (...) dar mulţimea de rele ce au făcut romeilor aceşti blestemaţi şi nelegiuiţi, cu ce cuvânt s-ar putea spune?" (după G.I. Brătianu).

Toată această prezentare făcută de un cronicar străin este asemănătoare, dacă nu identică, cu celelalte relatări din istorie legate de comportamentul românilor. În ciuda necazurilor suferite, ei nu se ridică asupra stăpânitorilor, ci caută iniţial un dialog. Numai poporul care a creat

proverbul „capul plecat sabia nu-l taie” poate să încerce în cele mai cumplite momente de urgisire suferite de el să negocieze.

„Furia dacică” învinge (şi) Bizanţul

Românii iubesc pacea şi, pentru a avea o viaţă liniştită şi calmă, fără prea multe pretenţii, vor suporta, în tot decursul istoriei, toate mijloacele represive îndreptate asupra lor de către diferiţi dominatori. Dar, şi aici este un dar, fapt atât de bine confirmat şi de cronici, în momentul când răbdarea românilor ajunge le muchie de cuţit, nu cunosc îndurarea. Războaiele duse de neamul nostru au fost de un curaj şi de o vitejie fără seamăn, românii, netemători de moarte, luptând în cele mai grele condiţii: puţini sau fără arme, dezbrăcaţi sau lipsiţi de hrană, ura împotriva duşmanului de orice fel transformându-i pe câmpul de luptă în adevărate fiare neîmblânzite. În asemenea momente grele pentru poporul lor, furia românilor, acea „furor dacicum”, este fără milă, spulberând totul în cale. Într-o istorie dominată de puteri expansioniste, poporul român a fost întotdeauna mica buturugă. Sunt concluzionante, în acest sens, ultimele cuvinte ale textului cronicarului bizantin: „mulţimea de rele ce au făcut romeilor acei blestemaţi şi nelegiuiţi” (adică valahii). Şi stăm să ne gândim: ce au cerut, valahii Marelui împărat, în afară de libertatea dreptului de a trăi paşnic? Nimic altceva! Ori, după ce bizantinii, din lăcomie, jefuiesc oraşele şi sate în valahe, mai au tupeul să se plângă de tratamentul aplicat lor de cei pe care ei însăşi i-au maltratat. Oare termenul de „blestemaţi şi nelegiuiţi” e necesar să se aplice valahilor sau bizantinilor care au provocat această revoltă?

Valahii pornesc răscoala, care aprinde întreaga zonă cuprinsă între Dunăre şi Grecia. Oraşe şi aşezări, unde populaţia bizantină era majoritară, sunt distruse şi

pustiite. Aliaţi cu bulgarii, trec prin foc şi sabie Imperiul Bizantin din Balcani. Victorioşi în toate luptele purtate împotriva armatelor bizantine, răsculaţii proclamă întemeierea unul stat comun: „Dumnezeul bulgarilor şi al valahilor a binevoit această libertate şi a încuviinţat scuturarea jugului celui de mult (în scopul de se uni, hotărâţi, de această dată, de a reînfiinţa imperiul Misienilor şi al Bulgarilor, după cum fusese mai înainte” (Choniates). Când? Pe vremea lui Nicolae Basarab? Mai mult ca sigur!

Dar, nu la mult timp de la această proclamaţie, trupe bizantine numeroase şi bine echipate militar intervin şi obligă retragerea oştirii aliate valaho-bulgare, în munţi. Chemaţi de glasul sângelui, Petru şi Asan, trec Dunărea în nord, după ajutor. Cronicarul ne povesteşte că, găsind înţelegere la voievozii munteni, Petru şi Asan se întorc în sudul Dunării cu o oştire puternică, valaho-cumană, care se uneşte cu răsculaţii. Armata generalului bizantin Cantacuzen este atrasă în cursă, înfrântă şi distrusă. Anul acestei bătălii este 1186.

Din cele relatate, ne punem întrebarea, cum se numeau voievozii nord-dunăreni şi cât de bine erau organizate voievodatele lor, dacă ¿i-au permis trimiterea unei oştiri valahe în ajutorul fraţilor din sud? Prezenţa cumanilor ne confirmă existenţa lor prea asimilată în marea masă a valahilor.

După patru ani de hărţuieli duse de armata bizantină împotriva statului valaho-bulgar, rămase fără rezultat, împăratul Isac Anghelos organizează, în anul 1190, o campanie de pedepsire” a obraznicilor”, condusă de el însuşi. Atrasă din nou într-o capcană de către valahi şi bulgari, pe un teritoriul muntos, impropriu desfăşurării armatei bizantine, neeştia sunt decimaţi fără milă iar însuşi împăratul scapă cu greu cu viaţă.»

Imperiul valaho-bulgar

După acest dezastru, Bizanţul renunţă la pretenţiile teritoriale şi de supunere a valahilor şi bulgarilor, retrăgându-şi din zonă toate trupele, la graniţa nouă a Imperiului Bizantin. Imperiul valaho-bulgar se consolidează, înglobând în el şi alte teritorii cu o majoritate valahă. În urma asasinării conducătorilor lui, Petru şi Asan, în urma unui complot de care sigur nu era străină mâna bizantinilor, în anul 1197, cel care va prelua destinul acestui stat comun va fi Ion iţă, cel de-al treileairate al lor, glorificat de tradiţia populară cu numele de „Caloianul”.

Pentru a-şi consolida poziţia statului în faţa puterii Bizantine, Ion iţă duce tratative cu occidentalii în scopul primirii unui ajutor. Astfel se ajunge ca Papa Inocenţiu al III-lea să-l trimită, în anul 1204, pe Nunţiul papal Leon, Cardinal de Santa Croce, care, pe data de 8 noiembrie, îl încoronează pe Ionită cu titlul de „Dominus Bulgarorum et Btacorum”.

Între două rele, Ioniţă Caloianul îl alege pe cel care i se pare, pentru un moment, mai puţin negru, aliindu-se cu occidentalii împotriva bizantinilor. Dar această alianţă va sfârşi altfel decât se aştepta şi se va întoarce împotriva lui. Papa Inocenţiu al III-lea îl pune pe Ioniţă în legătură cu „împăratul Latin” al Bizanţului, Balduin de Flandra, cavaler cruciat, care, împreună cu oştile sale, ocupase Constantinopolul în numele catolicismului. Dar Balduin se simte jignit la gândul că trebuie să se alieze cu un „rob”, neconsiderându-l pe Ioniţă de spiţă nobilă, după criteriile lui, şi-l ameninţă cu ocuparea statului valaho-bulgar.

Dându-şi seama că a fost atras într-o tabără greşită, Ioniţă îşi reanalizează spiritul ortodox al credinţei sale şi caută, prin toate mijloacele, să încheie o alianţă cu bizantinii împotriva latinilor. Iar pentru a-i convinge pe

aceştia de loialitatea faptelor sale, atacă trupele occidentale care înconjuraseră oraşul Adrianopole, greu apărat de bizantini, şi îi înfrânge pe cruciaţi capturându-l pe însuşi Balduin şi trimiţându-l la o închisoare în Tîrnovo, la acea vreme capitală a Imperiului valaho-bulgar.

În acest moment, probabil conştient de puterea lui, Ioniţă iniţiază o serie de campanii de eliberare a oraşelor şi provinciilor de sub stăpânirea cruciaţilor. Asemenea lui Galerius, urma să creeze un Imperiu valah extins în Balcani. Bizantinii realizează primii acest scop al lui Ioniţă şi, conştienţi de pericolul valah, încheie o pace cât de cât acceptabilă cu cruciaţii, aliindu-se cu aceştia şi pornind împotriva lui Ioniţă. Dar fără prea mult succes, pentru că, la acea dată, în Balcani, Caloianul era singurul stăpân şi Imperiul valaho-bulgar avea cea mai puternică forţă militară a momentului. Abia în anul 1207, puterea valahă scade oarecum, prin moartea lui Ioniţă, asasinat şi el ca şi fraţii lui, în urma unui complot.

În ciuda dispariţiei lui Ioniţă, Imperiul valaho-bulgar, sub conducerea lui Borilă, va rezista tuturor presiunilor latino-bizantine. Astfel încât, la intervenţia Papei, ostilităţile încetează, fiecare din părţi păstrându-şi teritoriul şi suveranitatea. Ca o garanţie a acestei păci, se mediază o căsătorie între fica lui Borilă şi împăratul Henric de Flandra (fratele lui Balduin). La refuzul, din nou (!), al lui Henric de a lua de soţie o femeie de obârşie atât de incertă, supuşii acestuia (Robert de Clari) i-au replicat: „Ba, Sire, s-o faceţi, pentru că aceşti oameni sunt cei mai temuţi şi mai tari ai întregului Imperiu şi chiar ai pământului/ (după G.l. Brătianu).

La moartea lui Borilă, statul Asăneştilor mai cunoaşte o scurtă perioadă de înflorire sub conducerea lui Ioan Asan al II-lea (1218 – 1241), care iniţiază, în lunga lui domnie, o serie de măsuri politice şi economice favorabile dezvoltării

statului său. Iar acest lucru nu poate decât să atragă mânia împăratului bizantin, Ioannes al III-lea Dunkas Vatatzes, care realiza influenţa puterii statului valaho-bulgar chiar în coasta Imperiului. Deplasând o puternică armată, se angajează într-o luptă decisivă cu forţele valaho-bulgare la Klokotniţa, aşezare de pe râul Mariţa. Oştirea lui Ioan Asan al II-lea iese învingătoare iar trupele bizantine sunt distruse, puţinii supravieţuitori fugind la Constantinopole şi istorisind împăratului trista soartă a campaniei. Bizanţul nu va mai organiza nicio campanie împotriva statului Asăneştilor, care rămâne, până la moartea lui Ioan Asan al II-lea, cea mai puternică forţă din Penisula Balcanică. După moartea lui Ioan Asan al II-lea, în anul 1241, tătarii pătrund în statul valaho-bulgar, ocupându-l până în jurul anului 1320. Mulţi conducători valahi se retrag în munţi, împreună cu comunităţile lor sau trec în Valahia de peste Dunăre.

Şi în zilele de azi mai există numeroase „insule” la sud de Dunăre, în care continuă să se vorbească o limbă traco-valahă, populaţii numite: valahi, aromâni, megleno-români, istro-români şi macedo-români. Avem o menţiune interesantă legată de existenţa acestor comunităţi româneşti din Balcani, făcută de către scriitorul german Thunmann, în sec. al XVIII-lea: „Şi valahii de dincolo de Dunăre sunt un popor mare şi numeros. Ei alcătuiesc jumătate din populaţia Traciei şi trei sferturi din cea a Macedoniei şi Tessaliei; şi în Albania se găsesc mulţi. Vorbesc acelaşi grai ca şi fraţii lor de dincoace de Dunăre, însă foarte amestecat cu cuvinte greceşti. Ei nu sunt emigraţi din Dacia. De 750 ani, sunt cunoscuţi sub numele de vlahi şi găsim urme de-al graiului lor încă din sec. al VI-lea; se numesc ei înşişi românii (după R.S. Carpianu).

De unde sunt aceşti români? Care este originea lor?

Sunt urmaşii poporului pelasg sub forma proto-traco-

dacă; urmaşi ai mutărilor forţate făcute de câte romani în perioada războaielor lor cu dacii (comunităţi de câte 50.000 – 100.000 de oameni); urmaşi ai acelor daci mutaţi odată cu retragerea administraţiei romane din Dacia. Toţi aceştia şi-au păstrat graiul şi originea lor de români.

MITUL „DESCĂLECĂRII”.

Motto: „Iar când au fost la cursul anilor de la Adam 6798, fiind în Ţara Ungurească un voievod, mare herţeg pre Amlaş şi Făgăraş, ridicatu – sau de acolo cu toată casa lui şi cu o mulţime de noroade (…), pogorându-se pre apa Dâmboviţei, început-au face ţara noao”.

Letopiseţul Cantacuzinesc

Motto: „Într-acei păstori ce au nemeritu locul acesta, fost-au şi Dragoş, cerile au venit de la Maramureş, carilo se vediia şi mai de cinste şi mai de folos decât u toţi, pre carile cu toţii l-au pus mai mare şi purtătoriu Io de grijă”.

Misail Călugărul fironică)

Alungarea cavalerilor teutoni

Să vedem, mai întâi, care este situaţia din Ardeal şi a băştinaşilor la începutul sec. XIII. Pentru o mai bună supravehere a graniţelor sud-estice ale Transilvaniei, regele Ungariei, Andrei al II-lea, acolonizează Ţara Bârsei cu cavaleri teutoni, în anul 1211. Scopul acestei colonizări nu este numai de ordin strategic şi administrativ, ci şi acela de supraveghere a românilor. Aşezaţi în acest ţinut, aceşti profesionişti ai războiului se extind încetul cu încetul în toată zona, impunându-şi o suveranitate proprie.

Această colonizare provoacă, în rândul populaţiilor din zonă, nemulţumiri care vor genera conflicte deschise între părţi. Datorită modului arogant şi metodelor războinice folosite, cavalerii teutoni vor încerca crearea unui mini-stat teutonic aşezat în interiorul curburii carpatice. Existenţa unui astfel de stat în stat nu a fost scopul iniţial al regelui Ungariei, care, dându-şi seama de

greşeala făcută, cere acestora să părăsească teritoriul Transilvaniei. Răspunsul teutonilor fiind negativ, conflictul dintre unguri şi aceştia duce la mici războaie locale, în urma victoriei oştilor maghiare, în anul 1221, cavalerii teutoni sunt alungaţi. Ca o dovadă a ajutorului dat de către români maghiarilor, în înfrângerea războinicilor cavaleri, este şi privilegiul dat de regele Ungariei, în anul 1222, de a reorganiza acest teritoriu deţinut de teutoni într-un cnezat cu numele de Tara Bârsei, sub

— T *

suveranitatea maghiară. Astfel de „ţări româneşti" mai sunt atestate până în sec. XV, precum: Ţara Românilor, Ţara Amlaşului şi Făgăraşului, Ţara Haţegului şi Ţara Maramureşului. Făcând o observaţie legată de mia de ani de ocupaţie maghiară, iată că ea se reduce la 807 ani şi apoi la circa 400 ani, prin caracterul prezenţei cnezatelor şi voievodatelor româneşti cu statut autonom până în sec. al XV-lea. Niciodată, Principatul Transilvaniei nu a fost înglobat în Coroana Maghiară, el a avut permanent un statut autonom, fiind condus de un guvernator şi apoi principe. Evoluţia românilor din Transilvania a fost aceeaşi ca şi cea din Moldova şi Muntenia, doar că au fost permanent obstrucţionaţi să-şi afirme identitatea.

— T =

Radu Negrul „descalecă" în Muntenia în timpul conflictelor dintre maghiari şi teutoni, în anul 1215, nemulţumiţi de modul în care-şi exercita coroana maghiară puterea în zonă şi sătul de a mai fi sluga lor, Radu Negrul, voievod de Amlaş şi Făgăraş îşi ridică oamenii şi trece Carpaţii în Ţara Românească, însoţit de o mică oştire, la care se adaugă norodul de rând. Acest eveniment care marchează „Descălecatul Ţării Româneşti", adică întemeierea statului feudal al Munteniei, este confirmat şi de Letopiseţul Canlacuzinesc: „Atunce şi Băsărăbeştii, cu

toată boierimea ce era mai înainte peste Olt, s-au sculat cu toţii şi-au venit la Radu Negrul, închinându-se să fie supt porunca lui şi numai el să fie peste toţi. De atunci, s-au numit de-i zic Ţara Românească".

Datarea acestui eveniment în anul 1290 se pare că a fost făcută în mod greşit de către cronicari, pentru că hrisovul lui Matei Basarab din 1 aprilie 1647, pomelnicul de lemn de la Mănăstirea din Câmpulung şi pisania înscrisă pe frontonul bisericii din Câmpulung ne dau anul exact al acestui Descălecat: „Biserica s-a început, s-au zidit şi s-au săvârşit de bătrânul şi preamilostivul creştin Radu Negrul Vodă, carele au fost din început descălecătorii Ţării Româneşti şi din început a fost zidită această sfântă dumnezeiască biserică, când au fost cursul anilor de la Adam şase mii şapte sute douăzeci şi trei" (6723 = 1215).

Trebuie să încetăm a mai vedea aceste informaţii şi multe altele, atât de clare, ca simple legende. Este mai mult ca sigur că acest „Descălecat" a fost pregătit timp îndelungat înainte, din ambele părţi ale ţării. Nu putea fi acceptat de către Basarabi, un străin ca domn al lor. Iată, din nou, în cronici, numele de Basarab înainte de anul 1310, anul urcării pe tronul Munteniei a lui Basarab L. Neamul Basarabilor pleacă de la acel enigmatic Nicolae Basarab domn al Valahiei şi Bulgariei încă din anul 1113, urmaşii lui fiind acei cneji – boieri aşezaţi pe Olt, făcători de istorie, ctitori de Ţară Nouă. Iar aceşti boieri puternici îl desemnează pe Radu Negrul Voievod ca stăpân şi domn al lor, rezultat al unor înţelegeri şi pregătiri anterioare. Este mai mult ca sigur că el a încheiat o mezalianţă între cele două familii – o posibilă căsătorie cu o femeie din familia olteană – odată ce, în patrominicul familiei Băsărăbeştilor este prezentat ca strămoş. Însuşi fiul lui Basarab I, Nicolae Alexandru se consideră nepot al lui.

Respectând memoria înaintaşului familiei

Basarabeştilor (Nicolae Basarab), Radu Negrul îşi începe lunga muncă de întemeiere a noii ţări prin ctitorirea de biserici (Câmpulung şi Argeş), ridicarea de oraşe noi şi sate şi construirea de cetăţi de apărare.

Iată cum fenomenul istoric legat de „Descălecat" trebuie privit ca un act normal de coalizare a forţelor ţării în jurul unui domn capabil de a realiza unirea voievodatelor şi cnezatelor într-un singur stat unitar.

Domnia „întemeietorului" Ţării Româneşti a fost de lungă durată însumând 24 ani, astfel încât unele cronici spun că el moare în anul 1239, fiind înmormântat în Biserica Curţii Domneşti din Argeş. Dar acest an va suferi o mică corecţie legată de invazia tătarilor.

Vin tătarii!

Dar să vedem ce spun cronicile vremii despre această invazie în ţara noastră: „Ordul (...), trecând prin ţara llaut, a întâlnit pe Bezerenban şi l-a bătut (şi în continuare) (Budjek) trece Munţii Sassanilor (saşii transilvăneni) ca să intre în Kara-Ulag, înfruntă popoarele karaulaghilor; trece munţii şi intră în ţara lui Mislau, unde bate pe duşmanul care-l aştepta. „ (Cronică Persană).

Dar cine erau aceşti tătari? Să răsfoim din nou cronicile vremii: „În anul acesta (1241), armata fără de număr a tătarilor trecu peste munţii ce le înconjurau ţara şi prăvălind stâncile grele (ale Caucazului) se răspândiră ca demonii (...). Mereu setoşi de sânge, căci cu sânge se adapă ei, sfâşie şi înfulecă cu lăcomie carne de câine şi de om".

Urmaşii lui Ghinghis-Han, conduşi de un nepot al acestuia, Batu-Han, pătrund pe teritoriul ţării noastre prin trei corpuri de oaste: – primul trece Carpaţii pe la Vatra Dornei; – al doilea traversează Şiretul, jefuind sudul Moldovei şi estul Munteniei şi, apoi, prin pasul Oituz trece în Transilvania; – al treilea pradă Muntenia până în Banat.

Tătarii, o adevărată calamitate istorică, trec prin foc şi sabie întregul ţinut românesc. Puterea lor este atât de mare, încât înfrâng armatele regelui maghiar, obligându-l pe acesta să fugă pentru a-şi salva viaţa şi să se refugieze într-o insulă din Adriatica. Iată cum, din nou, românii rămân singuri în faţa urgiei.

Dar să analizăm textele prezentate, pentru a putea desprinde din ele realitatea istorică. Denumirea dată ţării noastre, de Karaulag este preluată de cronicile persane de la cumani, care se pare că prin acest nume omagiau pe Nicolae Basarab. Numele de Kara-Ulag se traduce prin „vulturul negru", ceea ce ne conduce la ideea că domnitorul se îmbrăca în negru, sau posibil, datorită descendenţei cumane, avea tenul mai închis la culoare. Noţiunea de vultur este cinstirea vitejiei lui. Interesant este că o serie de istorici atribuie prezenţa vulturului stemei Ţării Româneşti, ca urmare a acestei denumiri cumane*, lată cum au găsit cumanii corespondentul numelui de valah, trecută în limba lor sub formă ulag, cu cel de vulturi. Interesantă asocierea dintre valahi şi vulturi...

Rescindarea Ţării Româneşti

Conform cronicilor tătare şi a legendei lui Negru Vodă, se pare că acesta nu ar fi decedat în anul 1239, ci ar mai fi trăit doi ani, până în anul 1241, când i-ar fi înfruntat pe tătari şi şi-ar fi găsit sfârşitul într-o

— N. Edit.: Vulturul, şarpele, cerbul, ursul şi chiar leul erau vechi simboluri ale pelasgilor şi geto-dacilor. Aceste simboluri se întâlnesc şi la alte popoare vechi (şarpele şi şoimul – la faraoni). Adesea, Zalmoxis (Appolo) era reprezentat printr-un vultur, vulturul bicefal fiind simbolul Gemenilor Divini-Zalmoxis (Appolo şi Artemis).

bătălie cu ei. Acest lucru poate modifica un pic cronologia evenimentelor dar nu semnificativ. Dacă dăm

înapoi, din anul 1241, 24 de ani, ar rezulta că Radu Negru ar fi început domnia din anul 1217. Nu este exclus ca şi cronicarul să înceapă numărarea anilor de domnie din momentul realizării unitare a ţării româneşti şi nu din 1215, an al „Descălecatului Mai mult ca sigur că cei doi ani dintre cele două date au constituit anii de muncă pentru realizarea statului feudal sau pur şi simplu, cronicarul ar fi numărat greşit numărul anilor de domnie ai lui Radu Negrul Voievod. Acel Mislau Basarab, pomenit în cronici, poate fi unul din căpitanii Basarabi ai lui Negru Vodă, care-i înfruntă pe tătari. Sigur este că, în următorii şase ani, ani de teroare tătară, în lipsa unui conducător destoinic şi hotărât, Ţara Românească se scindează din nou în voievodate şi cnezate. Astfel încât, în anul 1247, întâlnim voievodatul lui Litovoi în dreapta Oltului, cuprinzând şi o parte a ţinutului Făgăraşului, precum şi cnezatul lui Ioan şi Fărcaş (Vâlcu – Lupu pe numele real, denumirea Farcaş fiind maghiarizarea numelui lui) în Banat şi Severin.

Remarcabil e faptul că Seneslau, în virtutea dreptului de domnie şi probabil de urmaş al lui Negru Vodă, stăpânea şi o parte din ţinuturile Făgăraşului, lată cum se confirmă spusele lui Ioan Raţiu: „existenţa unul popor nu se discută – se afirmă”. Celălalt voievod al Munteniei, Litovoi, domneşte împreună cu fraţii lui, încercând, de-a lungul anilor, să recupereze câteva teritorii ocupate de Coroana Maghiară şi refuzând să plătească tribut acestora. Confruntarea dintre români şi maghiari are loc în anul 1277, sfârşind rău pentru primii. Litovoi cade ucis în luptă, iar fratele lui, Bărbat, este luat prizonier şi silit să se răscumpere cu o sumă mare de bani. După o domnie de peste 30 ani a lui Litovoi, destinele voievodatului vor fi preluate de fratele lui, Bărbat.

Şi domnia lui Seneslau este deosebit de lungă, până

în anul 1290, an în care scaunul domnesc este preluat de fiul acestuia, Tihomir, tatăl viitorului Basarab I (1310 – 1352).

Începând de la Seneslau, toţi viitorii domni Basarabi îşi vor afirma descendenta rezultată din mezalianţa munteano-transilvăneană şi dreptul de proprietate asupra voievodatului Făgăraşului şi Amlaşului (ex.: „io, Mircea, voievodul Ţării Româneşti, herţeg al Amlaşului şi Făgăraşului şi domn al Banatului şi Severinului”).

Slavii – principalul pericol pentru Moldova

Se afirmă, îndeobşte, că Moldova, până la data „Descălecatului”, ar fi fost la cheremul tuturor nouveniţilor. Raţionament fals, pentru că nu avem, după cum ne spune cronicarul Grigore Ureche, documente datorită” (nepăsării) strămoşilor noştri, cărora le stătea la inimă mai mult să săvârşească fapte de ispravă decât să scrie, este vinovată că noi nu putem spune nimic sigur despre cele dintâi vremuri ale neamului nostru”.

Şi totuşi, putem prezenta istoria Moldovei, anterioară „Descărcatului”, apelând la cronicile polone, bizantine, ruseşti şi suedeze.

Să ne aducem aminte că teritoriul moldav este locuit din cele mai vechi timpuri de triburi dace, precum carpii, costobocii, tirageţii şi masageţii. Numele tribului carp a dat numele Munţilor Carpaţi, precum numele tirageţilor vine de la Tyras, numit şi Nistru, frate mai mic al Istrului (N – Istru).

Primele menţiuni documentare despre existenţa continuităţii acestor triburi dace (să ne amintim că Moldova nu a fost ocupată de romani) este făcută în Cronica lui Nestor, care pomeneşte despre luptele purtate de băştinaşii numiţi volohoveni şi brodnici împotriva triburilor maghiare. Acest eveniment, petrecut în jurul anului 898, este determinat de existenţa în zonă a unor

voievodate bine organizate social şi militar, care nu permiteau o aşezare maghiară.

Datorită apropierii de slavii răsăriteni, valaho-moldovenii se văd nevoiţi să ducă o politică de interese determinată de poziţia conducătorilor ruşi. Astfel încât, în anul 1018, participă într-o alianţă cumanorusă, condusă de principele Sviatopolk, împotriva cneazului Kievului, Iaroslav. Cronicile ruseşti menţionează existenţa „Ţării Boiohovenilor" şi „Ţării Brodniciior", amintind, în jurul anului 1146, de un principe al Bârladului pe nume Ivancu. Tot cu acest prilej sunt enume-rate oraşe din ţările române cu o terminologie rusă: Mdin = Vidin, Belgrad = Cetatea Albă, Askii Torg = laşi, Romanov Torg = Roman, Sociava, Kamen, Şiret, Bania, Gorodok, Chotin etc. (în cronica rusă numită Novgorodskaia).

Conflictele dintre moldoveni şi ruşi capătă intensitate. Ducând o politică expansionistă, principii de Kiev se vor lovi în permanenţă de încăpăţânarea valahă. Anul 1150 va prilejui, pentru cele două forţe.

— N. Edit.: Numele de Carpathes există încă din vremea pelasgilor, chiar şi o insulă din Grecia antică primind acest nume.

un început de divergenţe şi conflicte militare. În faţa pericolului slav, volohovenii, se vor alia, în anul 1222, cu cumanii, în anul 1231 cu maghiarii regelui Andrei iar în anul 1241 cu tătarii (!). Se pare că, în momentul incipient al invaziei tătare, aceştia au fost primiţi cu ospitalitate, în speranţa cooptării ca aliaţi împotriva puterii slave. De altfel, în anul 1257, în plină ocupaţie tătară, moldovenii duc un înverşunat război împotriva lui Daniil Romanovici, principele Kievului.

Două menţiuni interesante: cronicile suedeze atestă prezenţă valahă în Moldova, numindu-i „Blacumeni". A

doua menţiune este legată de existenţa unui conflict, pe la 1164, între bizantini şi moldoveni, terminat cu înfrângerea celor dintâi şi luarea în prizonierat a lui Andronic Comnenul.

În faţa pericolului slav şi tătar, se realizează o alianţă maghiaro – moldavă, în scopul apărării teritoriului Moldovei şi opririi pătrunderii tătare în Transilvania. În acest scop, începând din anul 1285, se vor crea garnizoane maghiare (mărci) pe teritoriul moldav, în componenţa trupelor maghiare care au fost amplasate în Moldova vor intra şi mici oşti valahe conduse de voievozi transilvăneni.

Moldova, întemeiată de... oşeanul Bogdan întemeierea Ţării Moldovei este legată de destinul istoric a doua familii maramureşene.

În anul 1343, Coroana maghiară încredinţează conducerea unei garnizoane, aflată pe teritoriul moldav, voievodului Dragoş, originar din nordul Maramureşului. Acesta, împreună cu vitejii lui, reuşeşte să capete încrederea feudalilor moldoveni, care-i cer, în anul 1345, să preia conducerea ţării, a destinelor ei şi să le fie Domn şi „purtătoriu de grijă”. Dragoş acceptă, făcând primul pas spre definirea identităţii Ţării Moldovei. Silit de împrejurările cauzate de atacurile tătarilor, acceptă suzeranitatea maghiară. Urmaşii lui, Sas şi Bale, vor continua această politică, sporind nemulţumirea populaţiei locale în faţa amestecului maghiar.

Interesant este faptul că, în anul 1343, când Dragoş primeşte conducerea unei garnizoane de pe teritoriul Moldovei, în Maramureş izbucnesc răscoale împotriva ocupaţiei maghiare. Luptele vor fi conduse de către voievodul Bogdan, care va ajunge până acolo încât va ignora autoritatea suzerană a regelui ungar, Carol Robert. Copleşit probabil de puterea armată îndreptată asupra sa, Bogdan se va vedea nevoit să se se supună autorităţilor

maghiare. Înfrânt, Bogdan va vedea în serviciul lui Dragoş ataşat intereselor maghiare, un act de trădare. Neputând răbda duplicitatea urmaşilor lui Dragoş, Bogdan se războieşte cu aceştia, alungându-i de pe moşiile lor. Acţiunea lui va atrage mânia regelui Ludovic. Nu ştim care au fost măsurile luate împotriva lui dar, exact după zece ani de la războiul dintre cei două familii, dus pe teritoriu transilvan, Bogdan deschide din>nou ostilităţile dar de data aceasta în Moldova.

Şicanat continuu de către autorităţile maghiare, voievodul maramureşean va lua drumul spre Moldova, probabil în aceleaşi condiţii precum luase şi Negru Vodă drumul spre Muntenia.

Găsind sprijin în rândul populaţiei moldovene, Bogdan îl înlătură pe mai vechiul lui duşman, Bale, de pe tronul ţării şi este recunoscut de conducătorii locali drept Domn al Moldovei. Actul lui de „infidel notoriu" faţă de regele Ungariei devine actul de independenţă al ţării. Bogdan, supranumit „Descălecătorulva fi întemeietorul statului feudal moldav, independent şi suveran. Anul acestui eveniment este 1359.

Atacat de forţe maghiare, va reuşi să le facă faţă, consolidând statutul de ţară independentă. Abia în anul 1365, regele maghiar va recunoaşte incapacitatea armatelor maghiare de a recâştiga autoritatea în Moldova, acordând drept represalii împotriva lui Bogdan, dreptul de stăpânire a averilor avute în Maramureş urmaşilor lui Dragoş.

Asemenea predecesorului lui muntean, şi Bogdan-Vodă va construi şi ctitori o biserică în Rădăuţi, numită Sf. Nicolae, ca aducere aminte a faptelor sale şi de mulţumire a destinului hărăzit.

În concluzie: „Principatele Valahiei şi Moldovei au fost întemeiate de descălecători de naţionalitate română,

creştini, ortodocşi; aceştia coborâseră din podişul Transilvaniei”. (A.J. Toynbee)

PĂRINŢII OMENIRII Şi „SCHIMBAREA LA FATĂ”…

9 T 9

Motto: „Poporul român e una din minunile lui Dumnezeu în marşul Lui pe pământ”.

Petre Ţuţea („între Dumnezeu şi Neamul meu”)

Motto: „Misiunea României trebuie să ne fie mai scumpă decât toată istoria universală, deşi noi ştim că trecutul României este timp fără istorie”.

Emil Cioran („Schimbarea la faţă a României”)

„Războiul zeilor” de la Buzău

Iniţial, pentru această prezentare a istoriei de la începuturi pân’ la „Descălecate”, am pregătit ca încheiere un alt cuvânt de sfârşit. Dar, citirea cărţii lui ROBERT CHARROUX – „Cartea lumilor uitate” şi a cărţii DOROTHEEI KOECHLIN DE BIZEMONT – „Universul lui Edgar Cayce”, m-a convins să modific acest sfârşit şi să aştern pe hârtie câteva din evenimentele ciudate, supranaturale, dirijate, care ne-au însoţit existenţa. Se spune că fiecare om are un destin, karma, cum îl numesc popoarele asiatice; dar şi un popor, sunt convins că are destinul lui înscris în Marea Carte a Timpului.

Printre primele menţiuni legate de existenţa omului primitiv din epoca de piatră, se strecoară şi o „povestire” stranie, înscrisă pe un perete de grotă din zona Buzăului. Dar să redăm un fragment din articolul lui Nicolae Cristache:

„Într-o zonă muntoasă din judeţul Buzău, pe baza unei metode fotocinematografice proprii, de comparaţie a culorilor din vegetaţia solului şi a unor legende locale, care povestesc că demult, «tare demult, dincolo de munte era tărâmul Luanei, unde se găsea o cetato cu ziduri imense, deasupra căreia strălucea, ziua şi noaptea, un soare

aidoma astrului zilei şi, care cetate, a fost distrusă prin foc de către vrăjmaşi, astfel că de atunci nici iarbă n-a mai crescut şi nici picior de fiare n-o mai călcat», s-au găsit o serie de vestigii arheologice, dintre care unele depuse la Muzeul Militar Central din Bucureşti.

Pe un mare platou, mărginit de munţi şi de râpe adânci, s-au descoperit aşezări umane gigant din epoca străveche a pietrei cioplite şi continuând fără întrerupere până târziu.

Sub stratul arheologic corespunzător epocii pietrei cioplite, a fost descoperit un număr mare de tuburi dintr-un material asemănător oxizilor metalici, dispuse în sol sub formă de radiator, care nu s-a putut deduce ce reprezintă.

Într-o grotă, sub inciziile din epoca fierului, a fost descoperită o scenă de luptă de domeniul fantasticului.

Dinspre stele, Terra este atacată de o navă spaţială propulsată de un lung jet de flăcări. În întâmpinarea ei, de la sol, pornesc două rachete de interceptare. În faţa navei cosmice este un arc întins cu săgeata îndreptată spre vehiculul spaţial.

Ca o curiozitate: sondajele atestă că aşezarea a fost distrusă instantaneu de un foc mistuitor, stratul de arsură (de o frumuseţe arheologică ieşită din comun) se întinde pe toată suprafaţa aşezării, pretinzând dovezi că zona nu a fost devastată de un incendiu izbucnit întâmplător; ci că ea a fost distrusă şi incendiată cu o furie nemaiîntâlnită, pământul fiind ars pe o adâncime de circa o jumătate de metru şi în zona în care nu au existat construcţii sau arbori”.

Cine au fost atacatorii? Dar mai ales cine au fost cei care au ripostat cu acel arc cosmic? Şi care era legătura lor cu băştinaşii acelor vremuri? De unde vine acel Pelasgos pentru a-i călăuzi pe oamenii epocii primitive spre civilizaţie? Cine a înscris această scenă pe pereţii

grotei? De ce? Şi mai ales, care se vrea mesajul transmis?

Zamolxe şi Marele An Cosmic

Istoria neamului dac începe cu prezenţa unui mesager divin, a cărui învăţătură va revoluţiona modul de viaţă şi concepţie al dacilor. Existenţa lui în acel spaţiu european şi prezenţa ulterioară în spiritul dacilor, mai mult ca sigur că a fost predestinată cu un scop anume. Rezultatele cultului lui Zamolxe s-au văzut: o rapidă acceptare a creştinismului şi a preluării mesajului transmis de Iisus Christos de la Dumnezeu. îmbrăţişându-i cauza şi învăţăturile atât de repede, am putea spune că dacii anticipaseră venirea lui Iisus Christos…

O altă ciudăţenie legată de prezenţa lui Zamolxe în Dacia este evenimentul şi caracterul „morţii" lui pe timp de trei ani. Pentru a înţelege caracterul acestei ciudăţenii, vom lămuri, încă de la început, noţiunea de Mare An Cosmic, An al Lumii sau An Platonic, cum i se mai spune, adică perioada de timp în care Soarele în mers retrograd înconjoară o dată cercul zodiacal, perioadă egală cu 25.920 ani pământeni.

În acest mers retrograd, Soarele rămâne în urmă pe cercul zodiacal cu un grad în timp de 72 ani. * De unde rezultă că cele 360 de grade ale cercului vor fi parcurse în 25.920 ani (adică 72 x 360), cei 72 ani reprezintă O ZI din Marele An Cosmic. O oră a zilei Anului

Cosmic este a 24-a parte (72: 24 = 3), de unde deducem că O ORĂ a

**

Marelui An Cosmic reprezintă 3 ani pământeni. Prin urmare, Zamolxe a fost „mort" timp de o oră raportat la Marele An Cosmic, ceea ce raportat la calendarul dac reprezintă 25.920 de ore pământene (360 zile x 24 ore x 3 ani pământeni).

Timpul istoric al lui Zamolxe şi al întregii istorii

primitive, antice, medievale şi moderne se concentrează într-un an cosmic, poziţionat astral în zodia Peştilor. Trecerea Soarelui într-o nouă zodie, a Vărsătorului, s-a făcut în anul 1950, afirmă unii cercetători, ori în anul 1997, sau se va face în 2143, după alţi autori.

Ce rezultă din aceste consideraţii? Trei constatări cu titlu de reflecţie: – semnul primilor creştini era peştele, asemenea zodiei în care trăiau; * * *

— Semnul crucii folosit de creştini simbolizează crucea pe care a fost crucificat Iisus, ori instrumentul folosit de romani pentru crucificam avea forma literei T; iar simbolul crucii era prezent la daci cu mult înainte de martiriul lui Iisus;

— N. edit.: Oare, întâmplător, comunismul a fost demolat după exact 72 ani, iar cel satanizat şi identificat cu însăşi esenţa comunismului, Nicolatt Ceauşescu, a trăit exact 72 ani!?...

** N. Edit.: Aşa vom putea înţelege şi Biblia, ce înseamnă Timpul pentru Dumnezeu...

* * * N. Edit.: România are, din 1918 (1 + 9 + 1 + 8 = 19, numărul sacru al dacilor!), exact forma de peşte...

— Zamolxe a „murit” o oră din Marele An Cosmic, marcând începutul perioadei de 25.920 de ore pământene cu moartea lui şi sfârşitul acesteia, odată cu revenirea lui la viaţă.

Care poate fi mesajul lui Zamolxe în pragul trecerii dintr-o zodie cosmică în alta? Oare revenirea lui Iisus Christos?!

România – Noul Canaan

Nu o dată, destinul neamului pare să fie dirijat de undeva. Pătrunderea dacilor în Galia şi Spania, întemeierea statului hispanic au fost hotărâte divin şi profetizate cu mulţi ani înainte (după cum afirmă Lucan).

Este şocantă şi ciudată afirmaţia lui Iordanes, care

scrie: „ (Geţii) neam straşnic de tot, (despre care) stă scris că urma să pustiască chiar şi ţara iudeii” Punând-o în legătură cu profeţia lui Sadu-Sundhar Singh, care afirmă că România va fi considerată Noul Canaan, iar Bucureştiuf, Noul Ierusalim, centru al Creştinismului, realizăm cum s-ar pustii ţara ludeei: prin dirijarea tuturor creştinilor spre noul centru al credinţei în Dumnezeu…

Ocupaţia principală a proto-dacilor, a fost creşterea oilor. În jurul acestei ocupaţii, s-a dezvoltat o întreagă metodologie de obiceiuri în practica prelucrării laptelui. Unul din aceste obiceiuri merită să fie pomenit, prin insolitul lui: „În multe locuri, baciul era stăpânul şi proprietarul stânei. Acolo unde baciul era proprietarul stânei, primea ZECIUIALA, o zecea parte de brânză produsă la stână”. (Romulus Vuia)

De ce a zecea parte?

Să ne amintim că dacii foloseau sistemul zecimal încă din cele mai vechi timpuri. Cine i-a inspirat pe aceştia să folosească acest sistem şi să-l extindă până şi în viaţa de zi cu zi?

Nu ştim dar în Vechiul Testament, despre care se spune că ar fi fost elaborat de diferiţi profeţi prin Inspiraţie Divină, găsim un text, un Levitic, care spune: „Orice ZECIUIALĂ din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului”.

De unde au preluat obiceiul zeciuielii dacii şi l-au folosit cu mult înainte de a fi pomenit în Vechiul Testament, odată ce această carte a fost încheiată ca scriere în jurul sec. I î.Hr.? De altfel, dacii nu nu avut acces la Biblie decât mult mai târziu, după anul 350, odată cu traducerea ei de către Ulfilas.

Întrebarea este: de unde au preluat sistemul zecimal, dacii (existent la doar câteva popoare) şi autorii Bibliei?

Mai mult ca sigur, din aceeaşi sursă. Doar că dacii au făcut-o mai repede, se pare!…

Edgar Cayce: „Pământul – repopulat din România!”

Rolul de populaţie civilizatoare atribuit pelasgilor nu este încă cunoscut şi nici recunoscut, dar iată că un simplu fermier american, pentru care singura educaţie a constituit-o citirea Bibliei, face nişte afirmaţii incredibile, legate de istoria începuturilor Europei, în „lecturile” lui.

Despre cine este vorba? Este vorba de Edgar Cayce, un fier mier american născut la sfârşitul secolului XIX, care, în stare de autohipnoză, făcea tratamente medicale şi retrăia evenimente trecute, descriind civilizaţii pierdute. În jurul anilor ’30, acesta face, prin lecturii «» lui, o serie de afirmaţii incredibile şi şocante: precum că triburile cau caziene au invadat şi civilizat Egiptul, generând apoi marea civilizaţie egipteană!

Dar să enumerăm lecturile, aşa cum au fost ele enunţate: Oamenii din Ararat întemeiaseră ce am putea numi astăzi u comunitate, în această ţară, cunoscută mai târziu sub numele de Ararat, unde potopui a adus apoi acei oameni care au repopulat Pământul

Schimbările de poziţie ale Pământului care provocaseră potopul, l-au adus pe RA-TA din munţii caşpici şi caucazieni”;

„De ce Egipt? Această ţară fusese aleasă (…) nu de Rege, ci de călăuza religioasă – ca fiind centru activ al Forţelor Universale ale naturii ca şi al forţelor spirituale”.

Invadatorii care au venit din Persia, adică din ţara Carpaţi lor, conduşi de preotul RA-TA”.*

Ţineţi cont că acest simplu ţăran/fermier american avea ca ţi carte de căpătâi Biblia, cu termenii şi toponimele specifice ei, nu cunoiy tea geografia şi istoria americană, darmite cea europeană…

Dar să încercăm, cu ajutorul lui Edgar Cayce, să

localizăm cim» şi de unde erau aceşti invadatori, civilizatori ai Egiptului:

— Se recunoaşte ca oamenii din Ararat erau cu o treaptă istoricu mai presus decât băştinaşii egipteni, având o structură socială 91 economică bine definită (comunitate);

— N. edit.: Ra (m) – Tatăl!... De unde numele de RAMANI; RAMNI („născuţi din Ram"), RAM AN IA. RA-MĂ, la indieni, putea însemna şi Ra-Mamn (mama = cuvânt comun la marile popoare antice).

după ultimele cercetări ştiinţifice efectuate de Robert Ballard, s-a ajuns l-a concluzia că legenda potopului a fost generată de inundarea Mării Negre (geologic, formată ca şi lac) de către Marea Mediterană; ridicarea nivelului apei a dus la crearea strâmtorii Bosfor şi, implicit, inundarea şi distrugerea comunităţilor existente din jurul lacului;

Persia nu este în Carpaţi (termenul de Carpaţi nu există în Biblie!); întrebat fiind unde se află regiunea Carpaţilor, Cayce răspunde calm:

y Ararat".

Întrebat fiind dacă ar putea localiza, pe o hartă, actuala poziţie a Araratului, Cayce răspunde foarte destins:

„— În partea de sud a Europei, Rusiei şi Persiei şi munţilor caucazieni". (!) *

Revenind la termenul de Persia, să ne aducem aminte denumirea pe care o dădeau vechii antici Daciei şi stepelor nord – pontice: SCITIA! Cayce, posibil, face confuzie între Persia şi Scitia, ori se referă la localizarea populaţiilor pelasge înainte de expansiunea spre Egipt. Interesant este faptul că insistă permanent pe Carpaţi, indicând-o, ca zonă, corect, în sudul Europei, nicidecum spre vest!

Iată cum, prin revelaţiile sale, Cayce, fără a cunoaşte istoria vechii civilizaţii europene, o pune pe piedestalul

care-i este cuvenit, recunoscând valenţele civilizatoare ale populaţiei pelasge şi originea acesteia.

Interesant este numele preotului conducător: RA-TA. Să existe o legătură între preotul scitic RAMA, viitor rege al Indiei şi RA-TA, viitor mare preot al Egiptului? Da, amândoi proveneau din acelaşi popor şi aveau aceleaşi calităţi excepţionale de conducători şi legiuitori.**

— N. Edit.: Atlantida, ca şi Hyperboreea, s-au aflat tot în zona Carpaţilor, după cum a fost dovedit în „SECRETELE TERREII storia începe în Carpaţi" vol. II (Ed. OBIECTIV, 2001). În antichitate, Carpaţii sudici erau numiţi şi... Caucazi Nu întâmplător, când s-au instalat în zona Buzăului, goţii şi-au numit teritoriul... Caucaland...

** N. Edit: RA-M ŞI RA-TA pot reprezenta aceeaşi persoană, M-AM ŞI TATĂ! în majoritatea covârşitoare a limbilor vechi, părinţii erau denumiţi identic: mama şi tata...

Conform lui N. Densuşianu, Ra din Egipt este echivalent lui Saturn / Cronos / Zalmoxe. De unde rezultă că, în conformitate cu mitologiile sumeriană şi greacă, Uranus/Munteanul / Omul era totuna cu Enki / Ea / Poseidon / Domnul Pământului (v. HAR-DEAL-Casa/Grădina/Domnului şi Omu din Bucegi!), cel care a creat Omul în Carpaţi şi l-a protejat la Potop, protectorul creaţiei sale...

„Ne vom ridica în faţa Lumii!"

t

Dacă toate cele prezentate până acum le-am putut încadra într-o componentă, oarecum pozitivă, să vedem şi cealaltă parte a întregului, cea negativă.

Întreaga noastră istorie este o suferinţă, un chin, o hemoragie, izvor de sânge care ţâşneşte din trunchiul neamului. De ce toţi marii şi adevăraţii conducători ai Neamului au murit de morţi violente, prea puţini în patul

lor, de bătrâneţe?

Să ne gândim la cei asasinaţi din interese meschine: Burebista, Petru, Asan, Ioniţă Coloianul, Ahtum, Jula, Bogdan II, Radu de la Afumaţi, Mihai Viteazul, Alexandru Lăpuşneanu, Tudor Vladimirescu, Ion Antonescu; morţi în luptă: Litovoi, Dan II; tăiaţi în bucăţi – Vlad Ţepeş; rupţi în bucăţi: Ioan Vodă cel Cumplit, Horea, Cloşca; mutilaţi şi înecaţi: Petru Cercel, Mihnea III; decapitaţi – Constantin Brâncoveanu; nevoiţi să-şi ia viaţa: Decebal, Crişan; la care, să-i adăugăm şi pe cei morţi în urma rănilor sau de ciumă: Ştefan cel Mare, Galerius, Iancu de Hunedoara; şi să reflectăm.

De ce NI s-au scos în cale, pentru a le înfrunta şi a le învinge, ŞAPTE Imperii: persan, macedonean, roman, bizantin, turc, rus şi austro-ungar; CINCI sisteme represive: regatul hun, regatul maghiar, hoarda de aur tătară, marele reich german, bolşevismul sovietic; şi zeci de mărunţi trecători, ahtiaţi după bogăţiile noastre?! Care BOGĂŢII, pentru că, în toată Istoria Neamului, Maiestatea Sa Ţăranul Român a fost cel mai sărac şi necăjit, şi asta într-o ţară atât de bogată? Cât de mare este povara pe care Dumnezeu a pus-o în spatele Poporului Român şi unde este capătul drumului?

De aproape 300 ani, purtăm blestemul de a ne fi făcut şi închinat la chip cioplit, aducându-ne domni străini: fanarioţi, greci, aristocraţi germani şi slugi bolşevice…

Iar acum suntem crucificaţi pe Marele Altar al Istoriei, plătind pentru toate greşelile noastre, cu voie sau fără voie.

Care sunt aceste pedepse, le ştim, le cunoaştem doar privind în jurul nostru: agitarea de diverse sloganuri pentru a dezbina poporul român; crearea unei aşa-zise un zonale între moldoveni, munteni şi tran silvăneni; agitarea dorinţelor iluzorii de autonomizare a unor părţi a statului;

punerea în balanţă a intereselor de partid şi de gaşcă cu cele de ordin naţional; jocul puterilor străine, interesate într-o destabilizare locală, cu repercusiuni teritoriale, economice, politice; seatacă sub diferite forme existenţa Bisericii Ortodoxe; se fac tot felul de speculaţii bolnave la adresa şi identitatea Poporului Român; românii se înfruntă între ei pentru interese străine; prostia şi incultura primează; se duce împotriva noastră o politică neocolonialistă; ţara devine piaţa de desfacere a tuturor deşeurilor şi gunoaielor Europei şi Asiei; suntem împiedicaţi, prin prisma ajutorului occidental, să ne redresăm economic; suntem acuzaţi că am persecutat minorităţile naţionale, când suntem noi înşine pesecutaţi în propria ţară; suntem cobaii supuşi experienţelor de tip reformă; suntem condamnaţi, din stupiditatea noastră, la moarte naţională.

Dar, nu este prima dată în lunga noastră istorie, când am trăit momente grele. Să nu uităm, cursul istoriei este o spirală ciclică iar sensul evenimentelor sinusoidal, evoluând alternant în zonele negative şi pozitive. Întotdeauna, istoria se repetă, dar sub alte forme şi cu un alt mod de manifestare. Generatorii şi animatorii acestui sistem suntem noi, oamenii şi spiritul nostru.

Nu trebuie să uităm că „DESCĂLECATELE” au pornit din Ardeal. De ce din Ardeal? Pentru că noua organizare statală a secolului XIV, a celor două ţări surori, Moldova şi Muntenia, va fi consangvinizată cu spiritul dacilor lui Decebal şi al dacilor liberi, lată cum românii nu sunt transilvăneni, moldoveni sau munteni, ci toţi sunt VALAHI, cu spirit DAC, care reînvie de-a lungul secolelor, în momentele de restrişte.

Nu cad în greşeala de a afirma că noi, românii, suntem puri, departe de mine gândul, pentru că realitatea istoriei ne descoperă adevărata origine a Poporului Român,

ca descendenţi ai neamului pelasgo – traco – dacă – get, infuzat în sucul roman, gotic, slav şi al celorlalte popoare care ne-au călcat pragul (într-o mai mică măsură).

Care este viitorul ROMÂNIEI şi al nostru?

Nu ştim dar măcar, în drumul pe care-l avem în faţa noastră, la începutul unei noi zodii astrale, să redevenim aşa cum am fost de la începuturi: cei mai viteji şi cei mai drepţi şi cei mai de temut ai Pământului!

Timpul fierbe în jurul-nostru şi, mai mult ca sigur, ni se pregăteşte ceva. Parafrazând pe Avram Iancu, putem spune că e timpul să punem pumnul în pieptul furtunii, ori să pierim!

Nu putem să ne facem intrarea în Europa de pe poziţia umilului. Cei mari şi tari nu te bagă în seamă, când cerşeşti pe la colţurile caselor lor înstărite, ci doar atunci când ai curajul de a trata cu ei de pe poziţii egale! Şi ce este curajul? Un mod de a-ţi stăpâni frica şi a încerca.

Trebuie să ne redescoperim vitalitatea şi energia, pentru a deveni o NAŢIUNE puternică şi demnă, aşa cum îşi dorea şi ne dorea Emil Cioran:

„Nu vreau o Românie logică, ordonată, aşezată şi cuminte, ci una agitată, contradictorie, furioasă şi ameninţătoare.

Sunt prea mult patriot ca să nu doresc fericirea ţării mele.

Spirala istorică a României se va înălţa până acolo unde se pune problema raporturilor noastre cu lumea. Până acum, am fost reptile; de aici încolo, ne vom ridica în faţa lumii, pentru a se şti că nu numai România este în lume, ci şi lumea în România.

De nu vom trăi apocaliptic destinul acestei ţări, de nu vom pune febră şi pasiune de sfârşit în începuturile noastre, suntem pierduţi şi nu ne mai rămâne decât să ne recâştigăm umbrele trecutului nostru

TABELE CRONOLOGICE

Dinastia dacă – getă c. 500 î.Hr.

— CHARNABON

c. 500 î.Hr.

— ANTYRUS

c. 339 î.Hr.

— REX HISTRIANORUM (MOSKON?)

(în Dobrogea)

c. 340 – 320 î.Hr.

— GUDILA (în Muntenia)

c. 320 – 280 î.Hr.

— DROMICHAITES (în Muntenia)

c. 300 – 250 î.Hr.

— OROLES (în Moldova)

c. 300 – 250 î.Hr.

— ZALMODEGIKOS (în Dobrogea)

c. 200 î.Hr.

— REMAXO ŞI ZOLTES (în Dobrogea)

sec. Îl î.Hr.

— RUBOBOSTES (Incrementa Dacorum)

82 – 44 î.Hr.

— BUREBISTA (rege al întregii Dacii)

44? î.Hr.

— DECENEU (în Transilvania)

sec. Îl î.Hr.

— DICOMES (în Moldova)

e.40 – 28 î.Hr.

— COSON (COTISO)

e, 27? î.Hr.

— COMOSICUS

c. 30 – 20 î.Hr.

— ROLES, DAPY ŞI ZYRAXES (în Muntenia) sec. l î.Hr. – sec. I d.Hr.

— CORYLLUS (40 ani de domnie)

c. 67 – 83 d.Hr.
— SCORILO (tatăl lui Decebal)
e.83 – 87 d.Hr.
— DURAS – DIURPANEUS
(unchiul lui Decebal)
c. 87 – 106 d.Hr.
— DECEBAL
106 – 271 – Ocupaţia romană în Dacia
257 – 259 – REGALI ANUS – „strănepot” al lui Decebal
271 – 380 – „Federaţia Carpilor”, aliaţi cu goţii
250 – 311 – MAXIMIÂNUS VALERIUS GALERIUS
380 – 451 – Dacii şi goţii în Regatul Hunic (o mare masă a goţilor se refugiază în alte ţări ale Europei)
Principi valahi la Curtea lui Attila
Ducele RAMUNC
SIGEHER von WALACHEN
MALDUCA-domn al valahilor
Regele MADELOS
169
451 – 477 – începuturile comunităţii valaho – slave r
626 – 680 – marea masă a slavilor se deplasează spre sudul şi sud-estul Dunării; formarea primului stat slav sudic
862 – începutul invaziei maghiare
934 – Jupân „DIMITRIE în Dobrogea
1.000 – tranzitarea ţării de către cumani şi pecenegi
1001
Dinastia valahă din Transilvania
MENUMORUT – sec. IX 896
GELU – sec. IX 896
GLAD – sec. IX 896
AHTUM – sec. X – XI 1.000
JULA – sec. X – XI

KEAN – sec. X – XI

În ciuda dominaţiei maghiare, continuitatea existenţei voievodatelor şi cnezatelor româneşti din Transilvania este atestată până în secolul al XV-lea.

Dinastia valaho – cumană din Dobrogea

SATZA – c. 1050 – 1080

SESTLAV – c. 1050 – 1080

TATOS – c. 1050 – 1080

Dinastia valahă la sud de Dunăre

NICOLAE BASARAB 1113 – 1128

IOA ŞI AS AN 1185 – 1197

IONIŢĂ CALOIANUL 1197 – 1217

BORILĂ 1210 – 1218

IOAN AS AN ÎI 1218 – 1241

Dinastia Basarabilor în Ţara Românească

9

NICOLAE BASARAB 1113 – 1128

urmaşi BASARABI 1128 – 1215

RADU NEGRU VODĂ 1215 – 1241

1247 – 1290

LITOVOI 1247 – 1277 (în dreapta Oltului)

BĂRBAT 1277 – 1290 (idem)

IO A ŞI LUPU 1247 – 1290 (în Banat)

SENESLAU paralel cu:

TIHOMIR BASARAB

1290 – 1310 1310 – 1352

Dinastia maramureşeană din Moldova

DRAGOŞ VODĂ SAS

1345 – 1347 1347 – 1351 1351 – 1359 1359 – 1364

VASILE VODĂ BOGDAN I

Tăbliţele

de la Tărtăria

T ărtăria	Dj emdet Nosra	Cr eta
N p	bd	
	m- po	* 5
	* >	X C

Djemdet Nosra
Tartaria
Creta
N p
6D
* ó
„Fifth
9-o üf xe
M/

Fragment din veriga de la Pietroasa (după N. Densuşianu)

Vechea scriere liniară europeană
<VXr4JHFI X₄D % Kh
3 * V A-i H
A X₃Ă2 H

Scrierea liniară a plutaşilor de pe Bistriţa
A V < XXX 1 4: M ttt-o-OS*? nrhrtn ñ t F >
u lu’ or au simt” * H 1 = 1 Scœdè în

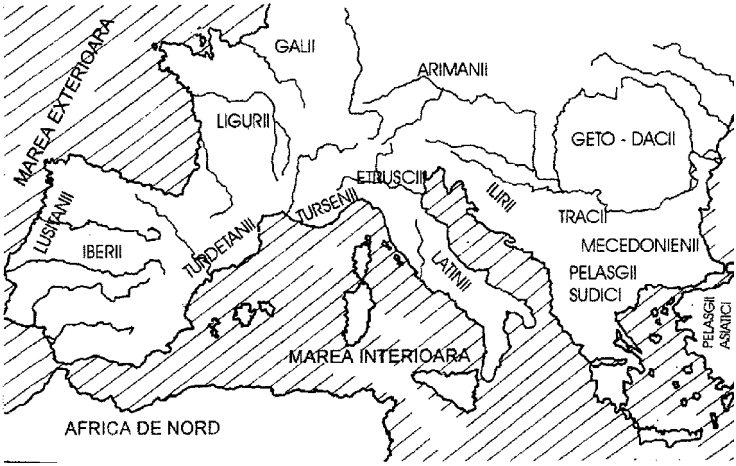

u>

NEAMUL PELASG

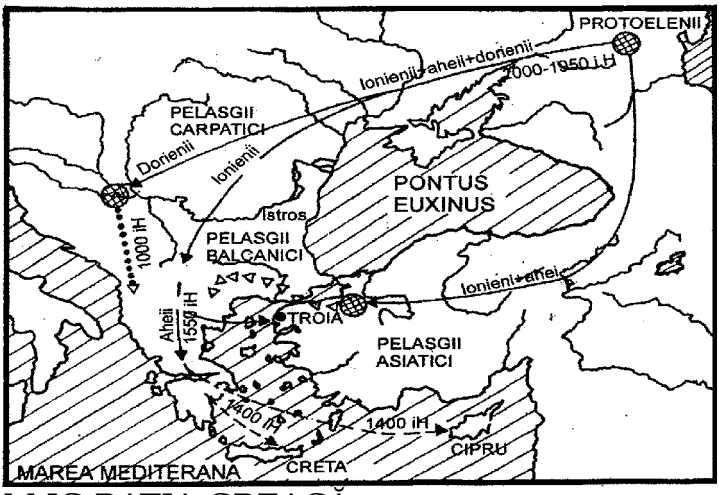

M IG RAŢIA GREACĂ

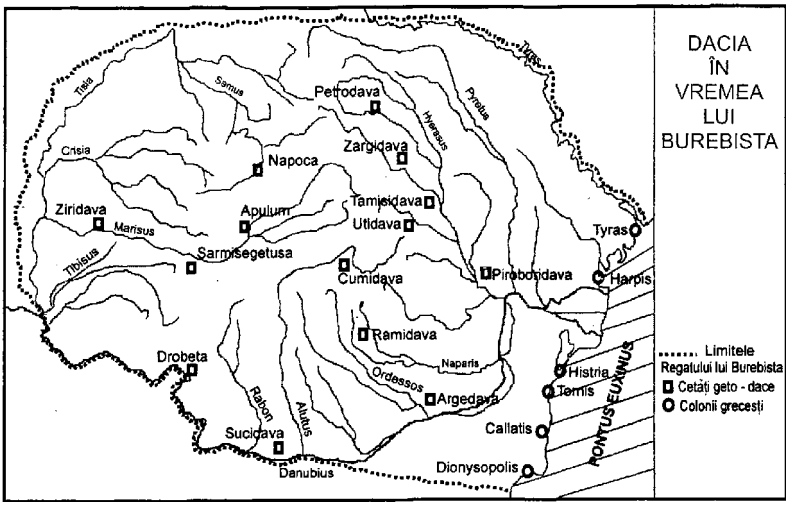

— <J l/l

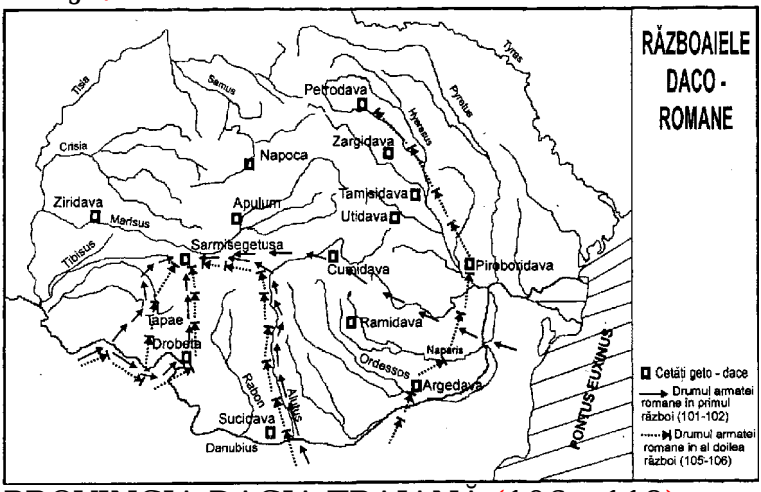

PROVINCIA DACIA TRAIANĂ (106 – 118)

...Hotarele provinciei Dacia

— Hotarele teritoriului supravegheat (extraprovincia)

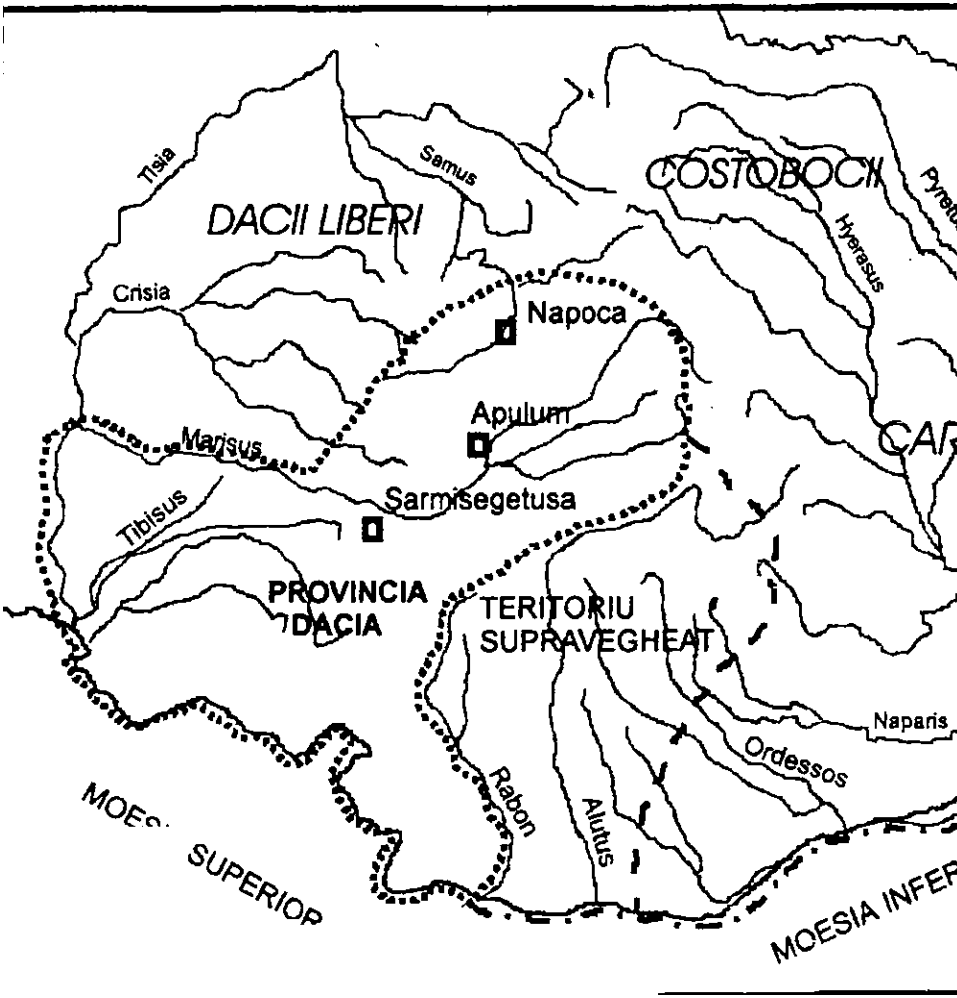

Danubius
— Hotarul provinciei Moesia

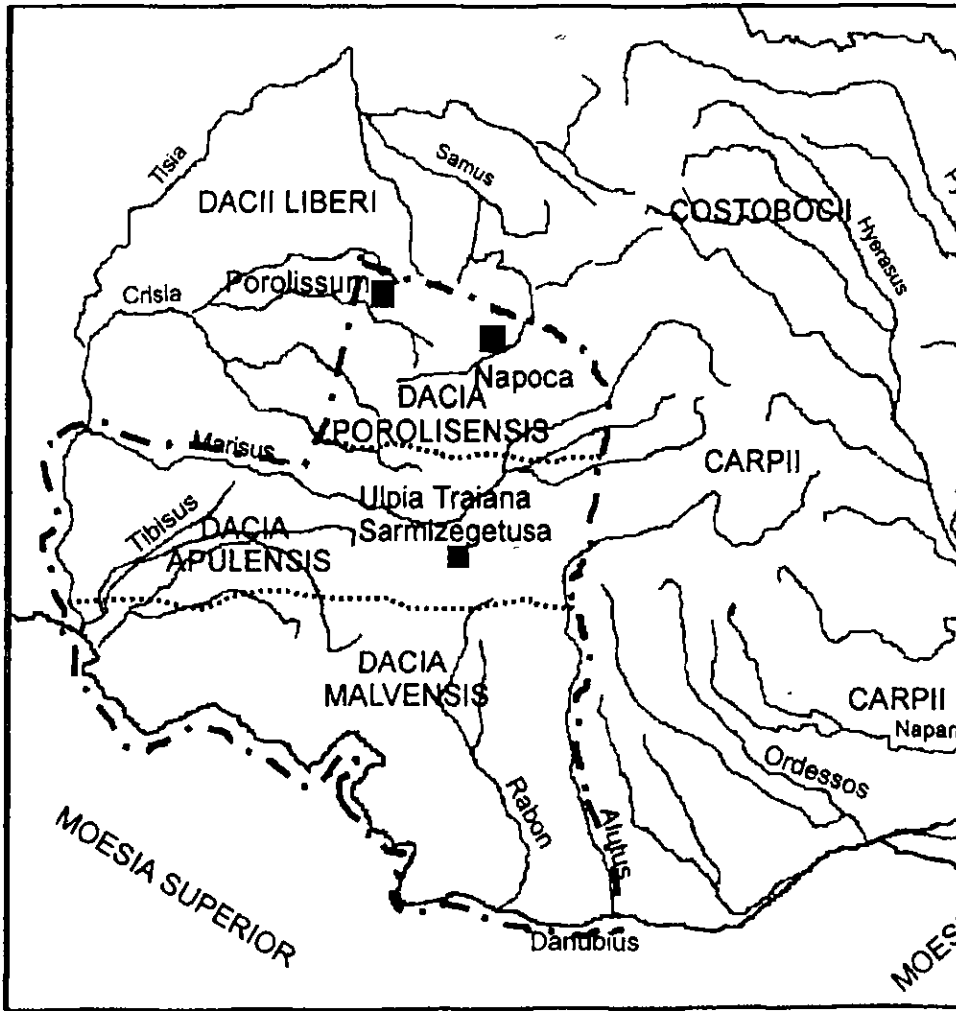

Provincia DACIA devine provincia celor trei DACII:
— POROLISENSIS – APULENSIS MALVENSIS (118 – 271 en)
regatul serbiei cnezate şi voievodate valahe
7
Tarnovo z / e

Imperiul /
valaho-bulgar

O
UJ
Z
111
OL

BIZANŢ*
IMPERIUL
CRI
IMPERIUL VÂLAHO – BULGAR
ŞI
BIZANTIN
IMPERIUL BIZANTIN ÎN SECOLUL XII
— RUSII KIEVENI
I VOIEVODATELE ŞI CNEZATELE ROMÂNEŞTI ÎN ANUL 1247
e
OG
SÂRBII
Danubius legenda
Delimitarea cnezatelor şi voievodatelor
Graniţa Principatului Transilvaniei bibliografie

AMMIANUS, Marcellinus – Istoria romană, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1982

APOSTOL, Dan – Terra – planeta vieţii, Ed. Sport – Turism, 1990

ARMBRUSTER Adolf – Romanitatea românilor – Istoria unei idei.
Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1993

Barnea, Ion; Octavian, ILIESCU – Constantin cel

Mare.
Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1982
BLAGA, Lucian – Luntrea lui Caron, Ed. Humanitas, 1990
BOARDMAN, John – Grecii de peste mări, Ed. Meridiane, 1980
BOLDUR, A. – Istoria Basarabiei, Ed. Victor Frunză, 1992
BRĂTIANU, Gheorghe I.
— O enigmă şi un miracol. poporul român.
Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1988
BRĂTIANU, Gheorghe I.
— Marea Neagră, Ed. Meridiane, 1988
BRION, Marcel – Attiia, Ed. Mondero, 1992
BRUNTON, Paul – India secretă, Ed. Venus, 1991
BRUNTON, Paul – Egiptul secret, Ed. Venus, 1992
BUFFIERE, Felix – Miturile lui Homer, Ed. Univers, 1987
BUSUIOCEANU, Alexandru – Zalmoxis, Ed. Meridiane, 1985
CĂLUŞIŢA – AFECU, Mioara – Zalmoxis, Ed. Gemenii, 1993
CANTACUZINO, Ion Mihai – O mie de ani în Balcani.
Ed. Albatros, 1996
CARPIANU, Radu Stan – Enigma insulei, Ed. Getica, 1990
CHARROUX, Robert – Cartea lumilor uitate.
Ed. Elit-Comentator, 1993
CIORAN, Emil – Schimbarea la faţă a României.
Ed. Humanitas, 1990
CIZEK, Eugen – Epoca lui Traian.
Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1980 21. COJA, Ioan – Transilvania – Invincibile argumentum.
Ed. Athenaeum, 1990

COSTIN, Nicolae – Scrieri, Ed. Hyperion, 1990
CRIŞAN, Ion Horaţiu – Spiritualitatea geto-dacilor.
Ed Albatros, 1986
DAICOVICIU, Hadrian – Dacii, Ed. Enciclopedică Română, 1972
DAN! EL, Constantin – Civilizaţia asirobabiloniană.
Ed. Sport Turism, 1981
DENSUŞIANU, Nicolae – Dacia preistorică, Ed. Meridiane, 1986
DIODOR din Sicilia – Biblioteca istorică, Ed. Sport-Turism, 1981
DJUVARA, Neagu – O scurtă istorie a românilor povestită celor tineri, Ed. Humanitas, 2000
DRĂGAN, Iosif Constantin – Istoria românilor;
Ed. Europa Nova, 1993
DRĂGAN, Iosif Constantin – Mileniul Imperial al Daciei.
Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1986 31. DRAGAN, Iosif Constantin – Imperiul romano – trac.
Ed. Europa Nova, 2000
DRÂMBA Ovidiu – Istoria culturii şi civilizaţiei, voi I – IV.
Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedica, 1985 – 1995
ELIADE, Mircea – Meşterul Manole, Ed. Junimea, 1992
ELIADE, Mircea – Istoria credinţelor şi ideilor religioase, vol. l-lll.
Ed. Ştiinţifică, 1991
ELIADE, Mircea – Tratat de istorie a religiilor; Ed. Humanitas, 1992
ELIADE, Mircea – Arta de a muri, Ed. Moldova, 1993
ELIADE, Mircea – Alchimia asiatică, Ed. Humanitas, 1991
ELIADE, Mircea / CULIANU Ion Petru – Dicţionar al

religiilor.
Ed. Humanitas, 1993
FREMY Dominique & Michele – Quid 1980, Ed. R. Laffont, 1980
GIMBUTAS, Marija – Cultură şi civilizaţie, Ed. Meridiane, 1989 41. GIURESCU C.C. / GIURESCU C.
— Istoria Românilor.
Ed. Ştiinţifică, 1981
GIURESCU C.C. & colectiv – Istoria României în date. Crai Nou, 1992
GIURESCU C.C.
— Istoria Românilor, Ed. Humanitas, 2000
GRĂMADĂ Mie – Cruciadele, Ed. Ştiinţifică, 1981
HUSAR, Al.
— Ideea europeană, Institutul European laşi, 1993 46. INGLIS, Brian – Enciclopedia fenomenelor paranormale.
Ed. Valdo, 1993 47. IORGA, Nicolae – Istoria românilor prin călătorii.
Ed. Eminescu, 1981 48. KERNBACH, Victor – Dicţionar de mitologie generală.
Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1989
KERNBACH, Victor – Mituri esenţiale.
Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1978
KOECHLIN DE BIZEMONT, Dorothée – Universul lui Edgar Cayce, vol I, Ed. Sagittarius, 1995
KRAMER, N.S. – Istoria începe la Sumer, Ed. Ştiinţifică, 1962
LALOUETTE, Claire – Civilizaţia Egiptului antic.
Ed. Meridiane, 1987
LEVEQUE, Pierre – aventura greacă, Ed. Meridiane – 1987
LISSNER, Ivar-Culturi enigmatice, Ed. Meridiane, 1972

LOON, Hendrik, Willem van – Istoria Omenirii, Ed. Venus, 1992
MANOLACHE, Dumitru-Andre/, Apostolul lupilor.
Ed. Anastasia, 2000
MATEI, Horia C.
— O istorie a lumii antice, Ed. Albatros, 1984
MATEI, Horia C.
— Lumea antică, Ed. Danubius, 1991
MARTIS, Mihai – De la Bharata la Ghandi.
Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1987
MARGHITAN, Liviu – Zece tezaure carpatice, Ed. I. Creangă, 1988 61. MAUROIS, André – Istoria Angliei, vol. I-II, Ed. Politică, 1970
MOLDOVAN, Toni Victor – Programul Terra, Ed. Conexiuni, 2000
MOODY, Raymond – Viaţa după viaţă, Ed. R. Laffont, 1974
NEHRU, Jawaharlal – Descoperirea Indiei.
Ed. de Stat pentru Literatura politică, 1956 65.0PPERMAN, Manfred – Tracii între spaţiul carpatic şi Marea Egee.
Ed. Militară, 1988 66. OŢETEA, Andrei & colectiv – Istoria lumii în date.
Ed. Enciclopedică Română, 1972
PĂCURARIU, Francisc – Romanii şi maghiarii de-a lungul veacurilor; Ed. Minerva, 1988
PĂCURARIU, Mircea – Istoria bisericii româneşti din Transilvania.
Banat, Crişana şi Maramureş, 1992
PASCU, Ştefan – Culegere de texte pentru istoria României.
Ed. Didactică şi Pedagogică, 1977
PAPACOSTEA, Şerban – Românii în secolul al XIII-lea.
Ed. Enciclopedică, 1993

PÂRVAN, Vasile – Getica, Ed. Meridiane, 1982
PETRESCU – Dâmboviţa, M. / DAICOVICIU H. & colectiv – Istoria României de la începuturi până în secolul al VIII-lea.
Ed. Didactică şi Pedagogică, 1995
PIATKOWSKI, Adelina – O istorie a Greciei antice.
Ed. Albatros, 1988
PIPPIDI, D.M. & colectiv – Dicţionar de istorie veche a României.
Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1976
POPA, Marcel / MATEI C. Horia – Mică enciclopedie de istorie universală, Ed. Politică, 1988
POPESCU, Petru Demetru – Basarabii, Ed. Albatros, 1989
PRODAN, David – Transilvania şi iar Transilvania.
Ed. Enciclopedică, 1992
RHODE, Ervin – Psyché, Ed. Meridiane – 1985
RODEAN, Ioan – Enigmele pietrelor de la Sarmizegetusa.
Ed. Albatros, 1984
RUFFINI, Mario – Istoria românilor din Transilvania.
Ed. Proteus & Hyperion & Fundaţia Culturală Memoria, 1993
RUNCIMAN, Stevan – Căderea Constantinopolelui.
Ed. Enciclopedica, 1991 82. SĂVESCU, Napoleon – Noi nu suntem urmaşii Romei.
Internet, 2001 83. SCHURE, Eduard – Marii Iniţiaţi, Ed. Lotus, 1994 84. ŞERBAN, Mihai E.
— Omul şi astrele, Ed. Dacia, 1986 85. SCORPAN, Costin – Istoria României – Enciclopedie.
Ed. Nemira, 1997 86. STOIAN, Mihai – Nici cuceriţi, nici cuceritori, vol I – III.
Ed. Eminescu, 1981 – 1983 87. SARAMBEI, Johanna & Nicolae – 99 de personalităţi ale lumii antice.

Ed. Semne, 1997
TONCIULESCU, Paul Lazăr – De la Tărtăria la Ţara Luanei.
Ed. Miracol, 1996
TONCIULESCU, Paul Lazar/ DELCEA, Eugen – SECRETELE
TERREI I Istoria începe în Carpaţi, Ed. Obiectiv, 2001
ŢUŢEA, Petre – între Dumnezeu şi neamul meu.
Ed. Arta grafica, 1992
VULCĂNESCU, Romulus – Mitologie română, Ed. Academiei, 1984
WALD, Lucia / SLAVE Elena – Ce limbi se vorbesc pe glob.
Ed. Ştiinţifică, 1968
WIESENTHAL, Simon – Calea speranţei, Ed. RAO, 1993
ZAMFIRESCU, Dan – Ortodoxie şi Romano – Catolicism în specificul existenţei lor istorice, Ed. Roza Vânturilor, 1992
5 – Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului şi Noului Testament, Soc. Biblică
6 – Dicţionar biblic, Ed. Cartea creştină, 1995
7 – Cartea morţilor tibetană, Ed Moldova, 1992
8 – Mic dicţionar enciclopedic.
Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1982
9 – Le Petit Larousse, Dictionnaire encyclopédique, 1993
0 – Larousse, Cronologia universală.
Ed. Lider, 1996
CUPRINS
Cuvântul editorului 3
Cuvânt de început 17
PELASGII ŞI VECHEA EUROPĂ DIN CARPATI 23
Istoria oficială: „crede şi nu cerceta”!? 23

„Sălbaticii” produceau… oţel inoxidabil! 24
România – „vatra Vechii Europe” 26
Pelasgii – Oamenii Primordiali 27
Indo-europenii – un mit diversionist! 30
Arienii erau… pelasgi 31
Limba Bătrână din Carpaţi 34
„Înmulţiţi-vă şi ocupaţi Pământul!” 35
MESAJE DE LA „OAMENII DIVINI” 38
Scrierea a apărut în Ardeal 38
Profesorii de la Tărtăria 40
Sfinesii din Carpaţi şi Egipt – fraţi gemeni!? 41
CONFRUNTAREA CARE A CREAT GRECIA 43
Migraţia spre sud 43
Primul zeu a fost Ion… 45
Invazia aheilor şi dorienilor 47
Grecii au avut profesori „barbari”!… 48
ZAMOLXE ŞI PRIMA RELIGIE MONOTEISTĂ 49
„Nu există alt zeu!” 49
„Zamolxe îi face pe geti nemuritori…” 51
Geţii – primii… creştini! 51
Cine a fost Zamolxe? 53
Dacii din… Palestina şi nordul Africii 55
Zamolxe = Saturn = Ram 56
Legile Divine ale lui Zamolxe 57
Iniţiaţi în tainele morţii, geţii mergeau în Paradis… 58
Zamolxe – precursorul lui Iisus 60
CEI MAI VITEJI ŞI MAI DREPŢI DINTRE TRACI 63
Tracii puteau fi cei mai puternici de pe Pământ… 63
Geţii – „neam straşnic de tot”! 64
Ahura Mazada, trimis acasă de Zamolxe… 65
macedonia-imperiul… fără getia 67
Conflictul geto-macedonean 67
Lui Filip II îi plăcea… pe Litoral! 67

— Alexandru – norocos, generalii săi – nu! 68
Geto-dacii nu suportau invadatorii… 70
„Meciul greilor”: Roma – Dacia! 72
Romanii tatonează… Dunărea 72
Burebista – coşmarul Romei 73
Căderea Dobroqei 75
Dacii trec Dunărea… 76
Auqustus voia ginere dac! 76
războaiele titanilor 79
Decebal – un rival pe măsura Romei! 79
Tracul Traian – obsedat de Dacia… 81
Trădarea… nobililor 82
Dacia salvează Roma! 83
Basmul romanizării 83
teoria romanizării dacilor – un rău necesar 88
„Exterminaţi”, dacii s-au „mutat” în sud!… 88
Români care… ne desfiinţează 88
„Romanizare” în interes naţional 89
„Nu suntem un popor de bastarzi!” 90
Dovezi există, vreţi să le vedeţi? 91
centrul spiritual din carpati 93
Vitejii iniţiaţi 93
Medicina modernă a lui Zamolxe 94
Cunoştinţe înaintea vremurilor… 94
Gânditorul de la Hamangia 96
Aurul ca artă de 5.500 ani… 97
„Cloşca cu puii de aur” 98
nu e pace sub stejari! 102
Dacii nu au fost înfrânţi de romani! 102
165 ani de… războaie de eliberare 103
Apar goţii! 105
Cavalcada dacică în Balcani 106
Strănepotul lui Decebal – împăratul Romei! 106
Tracul Aurelian îşi eliberează tara… 107

dac» cuceresc imperiul roman! 109
„Păstorul” Galerius 109
Prima etapă: scindarea Imperiului Roman... 110
Lupta tracilor pentru... tronul Romei 114
Galerius – împăratul Daciei Mari! 111
Imperiul Bizantin = ROMÂNIA! 115
migratorii n-au putut „înghiţi” Dacia! 117
9
Goţii se doreau geti 117
Apar hunii! 118
Geţii şi goţii cuceresc Roma... 119
Valahii – aliaţi cu hunii! 120
Regatul hun – spulberat de daci! 121
Aberaţia slavizării 122
Spania – tara... dacilor. Roma – supusă geţilor! 123
vlahii asediază constantinopole... 125
Slavii aliaţi în sudul Dunării expediaţi 125
Bulgarii fugeau şi ei de... „Dacia pustiită”! 128
Invazia maghiară 129
Supuşii khazarilor iudaizati 129
Migraţia spre... Câmpia Panonică 130
Opoziţia lui Menumorut 131
Glad, mai... fericit ca Gelu 132
Dacia din Evul Mediu 132
„Expulzaţi” din Occident, maghiarii voiau Ardealul...
133
Asasinatul – arma maghiară de luptă 134
Mixerul maghiarizării 135
Ştefan cel Sfânt – strănepotul lui Gelu! 137
Principatul Transilvania 138
Dobrogea – între Bizanţ şi migratori 138
Dacia, prima tară creştină din Europa 140
Sf. Andrei – „Apostolul Lupilor” 140
Goţii – creştinaţi de „lupul” Wulfila 141

Preoţii dobrogeni pun bazele Ortodoxiei: 142
— Bizanţul – distrus de… occidentalii catolici 143
Imperiul vlaho – bulgar 145
„Lovitură” pentru istoria oficială 145
„Misii (traci) acum valahi se cheamă…” 147 „Furia dacică” învinge (şi) Bizanţul 148
Imperiul valaho-bulgar 149
mitul „descălecării” 152
Alungarea cavalerilor teutoni 152
Radu Negrul „descalecă” în Muntenia 153
Vin tătarii! 154
Rescindarea Ţării Româneşti 155
Slavii – principalul pericol pentru Moldova 157
Moldova, întemeiată de… oseanul Bogdan 158
părinţii omenirii şi „schimbarea la fată” 160
„Războiul zeilor” de la Buzău 160
Zamolxe şi Marele An Cosmic 161
România – Noul Canaan 163
Edgar Cavce: „Pământul – repopulat din România!” 164
„Ne vom ridica în faţa Lumii!” 166
Anexe 169
Bibliografie 181
Cuprins 186
mm.
3 ex.
Titlul
Secretele lui Pavel Coruţ
Războiul parapsihologic împotriva României
Marile Mistere ale Piramidei Oculte
Ghidul spionului român
Teroriştii printre noi
Spionajul total în acţiune
Secretele Terrei / Istoria începe în Carpaţi – vol. I

8 – 10. Secretele Terrei / Istoria începe în Carpaţi – vol. II, III, IV
Revanşa Daciei
Adevăruri explozive
Atlanţii din Carpaţi
Democraţia hienelor / Spionaj, sânge şi teroare 15 – 16. Experimentul Terra – voi: I-II
Serviciile secrete şi parapsihologia
Conspiraţia Satanei – Ţinta România – vol. III
Spionaj şi diversiune
Dacia Preistorică (N. Densuşianu) – vol. I
RAMANIA – Paradisul regăsit
„IS”.
CIA contra KGB – Secretele serviciilor secrete
Nr. exemplare
50.000 lei
50.000 lei
50.000 lei
50.000 lei
50.000 lei
50.000 lei
50.000 lei
X 60.000 lei
60.000 lei
60.000 lei
60.000 lei
60.000 lei
X 60.000 lei
60.000 lei
60.000 lei
60.000 lei
60.000 lei
60.000 lei
TITLURI CJ & ivislisul.

20 ex.
60.000 lei
Destinatar:
Editura „OBIECTIV”.
Tel. /fax: 0251/418.943; 0744.708.957 OP. 8, CP. 812
Craiova – cod 1100 Judeţul Dolj
Expeditor
Strada
El.
El.
Se.
Judeţ / Sector
Cod Localitatea
Nr. Ap-I D
Tel.: /

TALON DE COMANDA Plata ramburs / Taxele poştale se suportă de editură

CONTRACT Editura OBIECTIV – cititor

Subsemnatul, din localitatea, cod, judeţul/sectorul, str., nr., al., se., el., ap., tel., act identitate seria, nr., emis de Poliţia, la data de.

Doresc a primi, cu prioritate, la adresa de mai sus, cu plata ramburs, taxele poştale suportate de editură şi o reducere de 30%, câte 1 (un) exemplar din toate titlurile noi ale Editurii Obiectiv, apărute în anul 2003 (mai şi noiembrie).

Comenzile suplimentare contractului vor fi taxate conform condiţiilor din talon. Neprimirea / returnarea unui colet îmi va anula, automat, dreptul de a primi sau

comanda lucrările Editurii OBIECTIV.

Data.

Editura OBIECTIV se obligă să respecte condiţiile de mai sus.

Semnătura cititorului.

SECRETE ÎN OBIE

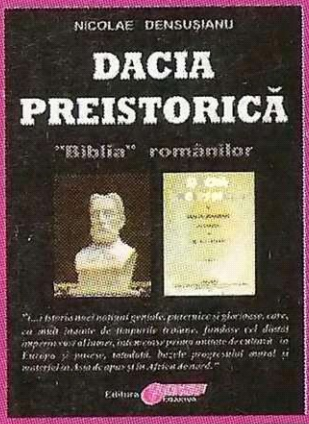

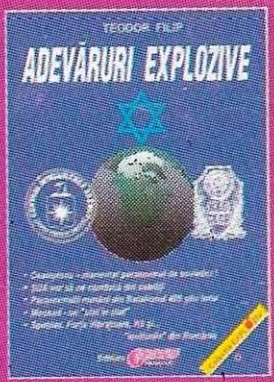

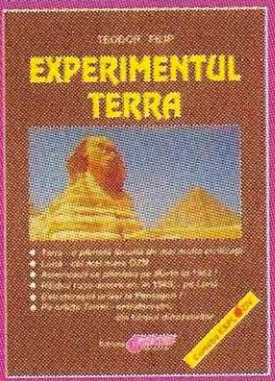

mmm &
1 b-LLU. U. L’ILLk
CMSFIS – ăâlă
Isswnei
ŢINTA ROMÂNIA
OACIA
nrî» TtH» „t”.
mmâmaab
„— K
«fR.vw. Ţ → „ffc-wa «W? C St susen ŞŞUU*
[13]s’s A/Zvi roMCiiitey vămwmh mm & Mi v Ay>ni. >îi ia să nu
«f-SWÎ v „VH i:»:
— R/t tvvkiiw & ” i, pm\u> jă
<bi» J &
«5>» «W * (*>< < f”, li
* îs <8? * 5>:
A’a
— Frt» A.» ţinte» „mioţi!»
— N. Edit.: Iisus Christos se autonumea fie Fiul lui Dumnezeu, fie… Fiul Omului, deci al (Dumne) zeului Om!!
— N. Edit.: Idee preluată de creştinism.
** N. Edit.: Ulterior, Iisus Christos a înviat după trei zile, minune aflată la baza credinţei creştine. Poate nu întâmplător, alegerile în România (ca şi în SUA, Rusia etc) au loc la patru ani iar în alte ţări la cinci ani (vezi solul) …
— N. edit.: Acest pasaj dovedeşte că grecul (de origine pelasgică) Pithagoras preluase acest precept de la geto-daci. Orgoliul nu le permitea grecilor antici să accepte influenţe de la „barbari”… Preceptul va fi preluat parţial de iudaism, creştinism şi mahomedanism.
** N. edit.: Theosebi” conţine rădăcina „theo” = sfânt

13 îs W ^»«i* * w <«

şi conduce către rom. „Deosebit”…

— N. Edit.: Urmaşii lor sunt pustnicii creştini. Drept dovadă: cuvântul „schit” vine de la geţii creştinaţi, încă din sec I, în Dobrogea, numită Schitia (Schytia) din antichitate până în mileniul I.

** N. Edit.: Noul Testament numeşte acest loc: RAI…

— N. Edit.: Aceasta este una din multiplele idei preconcepute asimilate

În la „academicienii” români adepţi ai „barbarismului geto-dac”! Contradicţia „ttic evidentă: condusă de un rege get, Histria nu era o cetate greacă! De altfel, < >vidiu precizează foarte clar: geţii covârşeau ca număr pe comercianţii greci lin Histria, Tomis, Callatis, el însuşi fiind obligat să le înveţe limba…

Există, însă, numeroase mărturii şi dovezi care stabilesc clar că cele trei ninţi au fost ridicate, cu multe secole înainte, chiar de geto-dacii băştinaşi în Muhrogea.

** N. Edit.: Există, de asemenea, o serie de mărturii care atestă organt/vrea sub forma unui stat (regat) încă din vremea pelasgilor…

** N. Edit.: Burebista şi Cezar şi-au organizat reciproc asasinarea…

— N. Edit.: Există opinii şi dovezi că podul de la Drobeta nu putea fi realizai într-un timp atât de scurt, în acele vremuri, pe Columnă fiind reprezentate don poduri de vase, şi că acest pod fusese realizat cel târziu în vremea lui Burebista (care stăpânea ambele maluri ale Dunării), numai după mutare» cursului Dunării.